FLORIN GHEORGHIȚĂ

VEGHETORII TERREI

- *Naveta „Columbia" – supravegheată de ... OZN invizibile de 5 km !*
- *În Cosmos, zboară „îngeri " ... cu aripi de „Airbus" ! !*
- *OZN-urile – copiate de ... marțieni de la venusieni*
- *300.000 ani-lumină de ... stele create artificial ! ! !*
- *Forța Invizibilă protejează și dirijează Omenirea*
- *OZN și oameni – creați ... prin puterea gândului !*

Editura OBIECTIV CRAIOVA

Colecția EXPLOZIV

FLORIN GHEORGHIŢĂ

VEGHETORII TERREI

Editura OBIECTIV CRAIOVA

CUVÂNTUL EDITORULUI

Noua serie de lucrări a Editurii *OBIECTIV* marchează o **revenire importantă:** un nou volum semnat de **dl. Florin Gheorghiţă, unul dintre primii autori în domeniul ufologiei** (alături de Ion Hobana), colaborator al NASA şi al celebrei reviste *„Flying Saucers”.*

Domnia sa confirmă astfel, nu numai verbal, ca şi ceilalţi autori, **seriozitatea Editurii *OBIECTIV…*** În condiţiile în care **suntem şicanaţi permanent pe toate căile,** cu scopul de a ne diminua resursele financiare, posibilităţile de difuzare şi colaborările, drepturile de autor s-au achitat lună de lună, fără nici-un fel de justificări şi tergiversări, obişnuite în perioada post-decembristă. În toate domeniile.

De altfel, în ce mă priveşte, nu este nimic deosebit: şi în anii de existenţă ai revistei *„OBIECTIV MAGAZIN”,* plata salariilor şi colaborărilor nu a fost întârziată nici măcar cu o zi, deşi revista era ascunsă în chioşcuri iar încasările (vânzări şi reclamă) erau… aleatorii şi după lungi insistenţe.

Într-un cerc vicios în care Statul nu sprijină cu nimic creatorii de bunuri şi „binecuvântează” blocajul economic pentru a aplica apoi penalizări bugetare redistribuite după preferinţe politice, **un producător se află mereu la mijloc, mereu în dezavantaj** iar unica sa şansă de supravieţuire rămâne seriozitatea. În condiţiile în care majoritatea „investitorilor” români uită de respectarea contractului imediat după semnare, cei care mă cunosc ştiu bine că se pot baza pe cuvântul pe care l-am dat şi după 10 ani, şi dacă îmi devine defavorabil… Totul este o chestiune de educaţie şi de percepere a realităţii, că **neseriozitatea aduce avantaje pe termen scurt şi… dezastru garantat,** pe termen mai lung sau mai scurt. **Seriozitatea este cheia sigură a succesului în orice domeniu!**

Revenind la lucrarea de faţă, trebuie remarcat că *„Veghetorii Terrei”* **aduce în atenţie o ipoteză nouă, unică în gândirea ufologică românească: OZN-urile şi extratereştrii sunt întrupări prin voinţa gândului unor fiinţe eterice hiperdezvoltate, care veghează şi stimulează evoluţia Omenirii terestre întrupate!**

În sprijinul ipotezei, autorul aduce **informaţii reale de senzaţie, ştiinţifice şi absolut inedite în România.**

Fără a cunoaşte aceste argumente, obţinute **de la NASA şi Programul sovietic/rus,** ipoteza va părea oricui o fantasmagorie!

DL. Florin Gheorghiţă este, însă, **un autor extrem de riguros în cercetare şi de respectat.**

În 1973, cartea sa ***„OZN – o problemă modernă”*** oferea lecţii de abordare ştiinţifică a fenomenului unor autori occidentali rămaşi la stadiul de cronicari ai observaţiilor OZN şi cramponaţi cu predilecţie de răpirile de animale…

Dată fiind autoritatea sa în cercurile ufologice internaţionale, am convingerea că această lucrare şi opiniile pe care le-a prezentat la o serie de congrese internaţionale au **determinat o radicală schimbare de abordare a „fenomenului OZN” pe plan mondial**! Cine nu crede trebuie să afle mai întâi că dl. Florin Gheorghiţă este membru în conducerea unei Asociaţii de profil în care se regăsesc cele mai mari somităţi ale Lumii din domeniu! Să fie **Colegiul Invizibil,** menţionat în lucrare?!…

După 32 ani de activitate neobosită, **autorul poate… redirecţiona din nou „lumea ufologilor”!**

Fireşte, ca la orice ipoteză nouă şi şocantă, vor exista şi adepţi dar mai ales opozanţi. Probe pro şi contra. Dl. Gheorghiţă precizează, de altfel, că **oferă o bază de discuţie pentru viitor** şi nu o axiomă…

În ce mă priveşte, voi oferi argumente în ambele direcţii, în puţinele pagini pe care le am la dispoziţie. Cititorul poate face o „pregătirea anterioară” lecturând şi ***„Marile Enigme”.***

*

Oficial, **prima observaţie OZN** s-a înregistrat în SUA, în 1947. Tot de atunci datează şi ***„cazul Roswell”.*** La o emisiune a TVR, însă, binecunoscuta clarvăzătoare oarbă Valentina Gârlea afirma că acel „caz Roswell” data, **de fapt, din 1945!**

Baza aeriană din Roswell era singura din lume care deţinea bombe atomice iar, în 6 şi 9 august 1945, SUA folosiseră arma nucleară la Hiroshima şi Nagasaki. Deci, nu întâmplător, în perioada 1949–52, **deasupra bazelor militare experimentale din SUA** erau observate foarte des „farfurii zburătoare” iar **în noaptea de 26.07.1952, 12 OZN-uri „defilau” ostentativ deasupra Washingtonului…** A urmat o adevărată „invazie”, încât, la mijlocul anilor ’50, fiecare al **10-lea** american putea declara că a observat OZN-uri!

În 1957 s-a înregistrat **un nou val** de observaţii OZN, atingând apogeul în SUA. Bine informat, ET ştia că **urma lansarea primilor sateliţi** din istoria umană: *Sputnik* 1 şi 2 (1957) şi *Explorer* 1 (01.02.58)…

În **15.10.57** s-a înregistrat şi **prima întâlnire de gradul IV:** tractoristul brazilian A.V. Boas a fost răpit pentru… a procrea un „Fiu al Cerului”.

Observaţiile OZN continuă să se ţină lanţ, Iuri Gagarin (Vostok 1) şi Gherman Titov (Vostok 2) sunt **urmăriţi şi în Spaţiu** iar în **19.09.61** se înregistrează şi **prima răpire:** Barney şi Betty Hill. Pentru că, în **1962,** SUA au trimis **sonde către Venus şi Marte,** anterior, în 20.02 şi 24.05, primii doi astronauţi americani (Mercury 6–7) au fost supravegheaţi şi ei de OZN, în Spaţiu…

Supravegherea va deveni apoi una obişnuită. Ea era absolut justificată după ce, în **octombrie 1961,** au constatat… prostia omenească. Pentagonul a propus **proiectul *„West Ford 1”,*** Casa Albă a aprobat iar satelitul militar Midas (3 200 km înălţime) a aruncat **pe orbita terestră… 350 milioane de ace de cupru,** pentru a sabota programul spaţial sovietic! Toate emisiunile radio-TV

erau afectate, până când, prompt, **un OZN uriaş a aspirat… în câteva minute toate acele!!!** Ca în filmele cu proşti americane, NASA nu s-a lăsat, a lansat apoi şi mai multe ace iar OZN-ul uriaş le-a aspirat din nou…

Evenimentele i-au derutat pe cei de la NASA şi i-au obligat să şi gândească. Concluzia: în unele puncte ale Galaxiei sau Metagalaxiei noastre ar putea exista un proces exploziv de expansiune a inteligenţei iar **în Univers ar putea fi o Conştiinţă, un creier de mărimea unei galaxii!** Explicaţia se poate găsi în ***„Marile Enigme”*** (Ed. OBIECTIV, 2005).

Este evident că **astfel de iresponsabili nu aveau ce căuta în Spaţiu!** în 1963, Mercury 9 şi Vostok 5 au fost **însoţite,** exact cum o fac avioanele de vânătoare cu un „intrus” apărut în spaţiul unei ţări… Mai mult, Gordon Cooper (Mercury 9) a primit şi un **mesaj** neinteligibil (probabil *„Go home, Yankee!”*…) care bruia legătura cu NASA.

Încă o dată, ca de obicei, americanii nu au înţeles nimic. **Terra putea deveni un pericol galactic şi trebuia supravegheată.** În **1957** a apărut un satelit enigmatic, supranumit ***„Cavalerul Negru” –*** iar când s-au hotărât la un dialog, Washington şi Moscova au constatat că… **pe orbita Terrei existau mai mulţi sateliţi decât lansaseră ei!…**

„Fiii Cerului” aveau toate motivele să fie reticenţi şi să evite un contact cu pământenii: în **aprilie 1949,** SUA înlocuiseră Programul Sign, de contactare, cu **Programul Grudge (Duşmănie),** faţă de extratereştri…

În **11.01.65,** ca un nou avertisment, s-a înregistrat o **altă paradă de OZN-uri deasupra Capitoliului,** în care avioanele USAF au fost umilite sub ochii a mii de curioşi…

Inutil! Deşi în **21.07.69, primul pas uman pe Lună** era **supravegheat** şi venea după… urme de vehicule extraterestre, inconştienţa NASA a rămas constantă: în **11.04.70, Apollo 13** se afla în drum spre… efectuarea unor **experienţe nucleare pe Lună!** A fost nevoie de

explozia unui balon de oxigen în interior pentru a i se împiedica aselenizarea…

În **1966** s-a înregistrat **un nou val** de observaţii **OZN** iar „fenomenul” ajungea în atenţia ONU.

Cauza: războiul din Vietnam. În iunie 1966 a început seria care l-a obligat pe gen. George Brown să recunoască ulterior: ***„În Vietnam, OZN-urile ne deranjau permanent…”*** Cât de grav, un singur exemplu: la Nha Trang, 10 000 de soldaţi americani au fost lăsaţi în întuneric…

Atunci, **un OZN rotund, a oprit, pentru 4 minute:** un tanc petrolier, două avioane, camioane, maşini, buldozere Diesel şi trei generatoare Diesel de 600 KW… **Un OZN consumă 500–900 MW** (estimare dr. Condon), probabil avea nevoie de energie…

„Pericolul OZN” a devenit atât de mare pentru Marile Puteri, încât, în **19.09.66, SUA şi URSS** semnau **Convenţia** AFR 80–17, **de unire a forţelor în cazul unei… invazii extraterestre.** Tot în **1966,** în SUA se vota **Legea liberei circulaţii a informaţiilor.**

„Problema OZN” era însă extrem de secretă şi periculoasă: pentru consultarea documentelor NORAD aferente era impusă o **taxă de… 150 000 dolari!!!** Iar pentru ca nimic să nu „transpire”, **subiectul a fost luat sub control de serviciile secrete.** Edward Condon, creatorul Raportului care a contestat existenţa OZN, a recunoscut, înainte de moarte, că a fost **dirijat de CIA.** La fel, un alt „nume”, **Leonard H. String-field** (de origine iudaică), a fost ofiţer în Serviciul de Contrainformaţii al Regimentului V Aviaţie (în timpul războiului). Etc.

Situaţia este identică în domeniul preistoriei, la toate Marile Puteri, aceasta fiind intim legată de prezenţa civilizaţiilor extraterestre din cele mai vechi timpuri pe Terra şi de aportul lor la apariţia şi evoluţia Omenirii. Unii cercetători apreciază că ***„problema OZN”*** este **veche de 50 000 ani,** alţii… **de milioane ani!**

_ William P. Sanders afirmă că la Langley **(sediul CIA)** există o **documentaţie masivă** privind colaborarea cu ET

(din 1947), găzduirea lor ca oaspeţi ai guvernului, toate datele obţinute de la ei (planeta lor, Univers) şi prin autopsii etc.

Cred că nu există un **domeniu…** mai **haotic,** în care informaţiile existente sunt de-a valma, contradictorii, unele anulându-se reciproc, ca cel al UFO! **Explicaţia? Implicarea serviciilor secrete…**

Satelitul…nenatural al Terrei are, dintre toate subiectele, cel mai haotic dosar. Dacă cineva ar realiza *„Biblia Lunii”,* cu tot ce s-a publicat pe tema ei, nu ar înţelege nimeni absolut nimic! **Dezvăluirile senzaţionale** ale unor cercetători oneşti şi independenţi sunt **anulate de alte dovezi senzaţionale,** venite de la „defectori” sau chiar de la NASA şi Programul sovietic, care le ridiculizează pe primele, şi reciproc…

O parte din aceste informaţii pot fi găsite în ***„Marile Enigme”*** şi în prezentul volum.

Să încercăm, totuşi, o sistematizare, cu noi informaţii.

În 1961, JFK a declarat că *„omul va fi pe Lună înainte de 1970”.* În 8 ani se vor cheltui 24 miliarde dolari iar în **21.07.69** N. Armstrong făcea „un pas mare pentru Omenire”…

Înainte, însă, ar fi observat **OZN pe Lună** şi ar fi amânat cu câteva ore coborârea. Alte informaţii ne spun că observaţia OZN a avut loc când îşi rostea speech-ul celebru, că au fost chiar descoperite **urme de paşi… desculţi şi un mormânt cu cruce!!!** Pe de altă parte, există dezvăluiri că **aselenizarea…** a fost un **trucaj realizat în Nevada,** unul din argumente fiind căderea umbrelor, lipsa umbrei steagului american şi cerul nefiresc al Selenei, toate fiind erori ale regizorilor scenelor filmate pe Terra!…

Să continuăm: fotografiile şi filmele de la prima aselenizare arată existenţa unor **construcţii artificiale pe Lună:** domuri selenare, cu diametre de câţiva kilometri şi dispuse în grupuri şi o **activitate de minerit,** utilajele fiind fotografiate de pe Apollo.

Pe de altă parte, **Selena** ar fi… **un imens OZN** (a se vedea şi prezenta lucrare) ori **SUA** ar fi fost **stăpâne pe**

Lună din 1963 şi până în 1969 (când…au păşit pe ea), **când, învinşi, ar fi cedat-o sovieticilor!** Pe de altă parte, **după 1970 au renunţat la cercetarea acesteia iar sovieticii nu au trimis nici-un om pe astrul nopţii…** Iar ca să ne încurce şi mai mult, Bob Lazar afirmă că, **în anii '80-'90,** se efectuau **aselenizări,** nedate publicităţii, cu „farfuriile" „omuleţilor cenuşii".

Ce să fie?! O părere proprie: în baza colaborării cu omuleţii şi a secretului stabilit, **americanii şi ruşii au fost în secret pe Lună.** Unde au făcut ce ştiu ma[bine pământenii, au aplicat „arta" războiului şi au fost **trimişi înapoi.** În **1969,** americanii au **înscenat aselenizarea,** mai „iuţi de mână" şi mai pricepuţi în diversiunea mediatică, pentru a nu rămâne „de fraieri" pe Terra şi, ca să răzbune pentru afront, **au dorit să-i bombardeze atomic pe „lunarii" care îi jigniseră!…**

Ştiau foarte bine **fobia extratereştrilor faţă de radioactivitate,** că aceştia le distruseseră chiar şi sateliţi cu mici surse radioactive.

Mai ciudate sunt însă alte aspecte.

Militarii sovietici considerau că Luna putea fi un post de comandă ideal, ferit de lovituri nucleare, datorită lipsei de atmosferă (?) şi au decis să construiască acolo o **bază** a Armatei Roşii. Primul proiect **N1,** a fost prezentat în **1962** şi finalizat în **1971.** Pentru că ar fi costat **80 miliarde dolari** iar în 1973 se înregistrase prima criză a petrolului, deci nu mai putea fi suportat, în 1974 a fost **trecut „în conservare"**

Americanii aveau şi ei un **plan asemănător.** De ce au renunţat ambele Mari Puteri la acest plan în perioada de vârf a Războiului Rece?

Pe de altă parte, NASA trimite sonde în serie spre Marte şi exteriorul sistemului solar dar are numai probleme cu navetele sale circumterestre, „Columbia" sau „Discovery"… A involuat?!

Se pare că terranii au primit „undă verde" să afle o primă parte din spaţiul înconjurător sistemului solar, chiar şi alte planete (Marte, Jupiter) dar **Luna a rămas tabu!** Anterior,

din 17 sonde trimise către Marte, 9 au făcut drumul inutil, unele chiar dispărând inexplicabil. Majoritatea n-au mai transmis în momentul în care au ajuns în apropierea Planetei Roşii, ori au căzut pe aceasta. O explicaţie a oferit **una din sondele sovietice, care a fotografiat un OZN în formă de trabuc înainte de a fi distrusă…**

Realitatea ar fi şi mai incredibilă dacă unii autori au dreptate: **încă din 1961 existau pe Lună baze comune** (americane, sovietice şi extraterestre), **sondele sovietice au arătat în 1962 că pe Marte sunt condiţii prielnice de viaţă iar la scurt timp a început colonizarea** (orăşele) **sovieto-americană,** ce pregătea Alternativa 3 pentru evacuarea liderilor, în cazul unei catastrofe terestre. Provocată tot de ei…

Alţi autori menţionează că şi **Venus are centre locuite de pământeni,** deşi NASA ne „învaţă" că nici ea nu este locuibilă.

Omenirea ştie că savanţi peste savanţi se chinuie, de decenii, prin **Programele SETI şi CETI,** să intre în legătură măcar cu o civilizaţie extraterestră şi nu reuşesc, deşi au consumat fonduri imense.

Informaţii neoficiale spun însă că, **încă din 1953,** după ce astronomii au descoperit în Spaţiu o imensă navă extraterestră care se apropia de Terra, savanţii grupului Project şi Sigma au intrat **în dialog** cu pasagerii astronavei, cu ajutorul formulelor binare.

Ce a urmat? **Eisenhower a semnat contractul cu „omuleţii cenuşii"** iar acum americanii nu ştiu ce arme să mai inventeze ca să-i scoată din bazele puse la dispoziţie (vezi Joshua sau Excalibur)…

Poate că nu este deloc întâmplător **interesul OZN-urilor pentru unităţile militare şi energetice.**

Acesta a fost vizibil încă din 1947, a sporit din 1977 şi s-a multiplicat după 1990. Explicaţia?

Interesul ET pentru unităţile militare ar fi valabil în cazul celor care adăpostesc arme nucleare sau la fel de periculoase şi nu pentru, să zicem, UM 01247 din

România… În ce priveşte cele energetice, **OZN-urile par aspiratori de energie,** inclusiv de la mare înălţime, deşi pare extrem de ciudat ca o astronavă ce străbate Universul să aibă nevoie de energia unui transformator de înaltă tensiune, ca la Băileşti (v. „Extratereştrii în România")!

E vorba de un „scenariu cosmic", cum spune autorul, sau avem de a face, într-adevăr, cu **70 de civilizaţii cosmice vizitatoare,** cum se spune, fiecare cu nivelul ei de dezvoltare? Adevărul poate fi la mijloc, ca şi în cazul conflictului creaţionism-evoluţionism.

Mai există, însă, şi „a treia cale": **OZN-uri pământene!** Doriţi dovada? Imediat…

În perioada **octombrie 1989 – aprilie 1990,** în **Belgia** s-au înregistrat peste **1 500 de rapoarte** privind zborul unor **triunghiuri** cu latura mare de 30–50 m, care zburau fără sunet. Au existat nopţi în care s-au înregistrat şi **120** de observaţii… Totul într-o ţară pe care o puteau străbate în minute sau… secunde!

Ei bine, în acest caz, după 15 ani, explicaţia a devenit… simplă: **la Bruxelles** era (şi este) **sediul NATO,** în octombrie 1989 a început **„revoluţia europeană",** se pregătea **invazia din Irak** (inclusiv întâlnirea Bilderberg, care va hotărî aceasta), **Europa** dădea **semne de independenţă** faţă de SUA şi NATO, trebuia convinsă cumva, deşi proiectul *„Aurora"* fusese unul din marile secrete ale SUA din istorie iar **„triunghiurile" erau, de fapt… noile „avioane invizibile" americane!…**

În **1976,** R. Hall a ajuns la concluzia **interesului ET faţă de bazele militare şi** (atenţie) **instalaţiile industriale şi energetice,** după o vastă statistică din care rezulta că **cel mai mic interes** îl prezentau **resursele geologice.**

Dispărea astfel marota belicoşilor, care înfricoşau cu dorinţa „străinilor" de a pune mâna pe bogăţiile Pământului dar rămâneau serioase semne de întrebare! De ce ar fi interesaţi extratereştrii de… instalaţiile industriale poluante de pe Terra şi mai ales de **rafinării** (ca în România)?! De ce nu de resursele geologice, poate unele „elemente

Mendeleev” nu le au pe planeta lor, de ce ar face minerit pe Lună şi nu pe Terra?!

Încă din 1947, SUA au intrat în colaborare cu „omuleţii”, fiecare cu scopul său. Al SUA este, clar, **dominaţia totală asupra Terrei şi, mai ales, asupra resurselor energetice,** a căror blocare/eliminare ar duce la împlinirea Marelui Plan! Am mai avertizat: **ţara care îşi va consuma prosteşte rezervele energetice este sortită, în 20–30 ani, pieirii sau sclaviei „moderne”!!! …**

Evident că, în perioada 1947–1976, colaborând din plin cu „omuleţii răi” (există şi „omuleţi” care vor să ajute Omenirea, aflaţi sub conducerea celor înalţi şi blonzi; caracterizarea le aparţine), **SUA au reuşit** ca măcar **să copieze forma „farfuriei”,** cel puţin al lui… Henri Coandă, şi **să creeze „psihoza OZN”,** pentru a-şi ascunde mai uşor acţiunile de spionaj! Aşa se explică şi de ce unele OZN-uri… duduiau sau funcţionau cu ulei…

Americanii nu au învăţat nimic din avertismentele care li s-au acordat, cu generozitate, în ultimii 60 ani, la fel nici liderii din Israel… Ce se va întâmpla în viitor, se ştie de… 50 000 ani şi nu au nici-un motiv de bucurie! Amănunte se pot găsi nenumărate în aproape toate cărţile Editurii OBIECTIV şi mai ales în ***„Marile Enigme”*** iar din volumul II veţi afla şi alte informaţii absolut senzaţionale privind istoria secretă a Terrei, cum au împiedicat extratereştrii declanşarea unui război atomic pe Terra, **întâlnirile lor cu preşedinţii americani** ai secolului XX etc. **Inutile…**

Timothy Good îşi intitula două volume ***„Ei sunt aici”*** şi avea dreptate: **Ei trăiesc de mult printre noi!** Atât de veche şi numeroasă le este prezenţa, încât, dat fiind nivelul de dezvoltare, dacă ar fi avut intenţii ostile, Omenirea muncea acum, toată, în mine, pentru fericirea „zeilor”, ca în tăbliţele sumeriene!…

Negativiştii de profesie au inventat „cea mai nouă ipoteză”: **Terra** ar fi… un soi de **„grădină zoologică”,** un refugiu al vieţii sălbatice pentru extratereştri…

Probabil la fel o fi gândit şi **directorul** din 1970 al **unui centru comun germano-american** de cercetare a Spaţiului, din RFG, **de origine extraterestră…**

În Guadalajara (Mexic), directorul unui spital a primit un **pacient** scund cu pielea foarte albă, cu irisul… violet, motivând că avea nevoie de controale frecvente deoarece „călătorea mult". Totul era normal (părea de 50 ani), mai puţin vârsta declarată: 84 ani! A recunoscut că vine **de pe altă planetă,** că ***„mulţi semeni de-ai mei sunt amestecaţi printre voi, încercând să vă ajute"*** şi s-a… volatilizat în mijlocul străzii. **Venea de *„dincolo de Soare",*** insista să găsim o altă sursă de energie (precizată), îi abordase inutil şi pe guvernanţi şi oamenii de ştiinţă iar raportul ulterior al dr. Diaz n-a interesat pe cei de la ONU…

Unii martori menţionează că **„străinii" vorbesc engleza sau limba ţării respective,** mai mult sau mai puţin fluent. Uneori, însă, vorbesc… **rusa arhaică** sau se îmbracă **demodat.** Alţii poartă pălării ori zboară cu OZN în formă de pălărie…

În **4.10.54,** pe tarlaua unui fermier francez a aterizat un OZN rotund „cât un camion". Din el au coborât *„doi oameni normali, de rasă europeană, în salopete cafenii",* au dat mâna ferm cu gazda, au mângâiat câinele şi au întrebat în franceză dacă Parisul e la nord!

Ufologii au constatat că **ET pot vorbi prin viu grai cu martorii, chiar în dialecte locale, pe care le citesc instantaneu „în capul" acestora.** La început însă, în anii '40-'50, foloseau **„aparate de tradus".** Cel mai adesea pot transmite gânduri, imagini şi stări, pot discuta **telepatic** chiar pe limba terestrului…

Alţi autori subliniază că, deşi ET sunt descrişi deseori ca „omuleţi cenuşii", **cel mai frecvent** este vorba de **umanoizi asemănători nouă** şi care nu pot fi deosebiţi de oamenii obişnuiţi. Există însă **numeroase excepţii** care complică situaţia: oameni de 4 m, de culoare roşie, etc. şi chiar reptiloizi. Iar din unii, **gloanţele ricoşează** cu zgomot metalic, or cuţitul nu intră!

Daniel Fry, unul din primii savanţi în construcţia rachetelor, plimbat şi prin Cosmos de ET, a cunoscut un „străin”, **Alan,** care avusese nevoie de **5 ani pentru a se aclimatiza şi a obţine** (prin „influenţă”!) **identitatea de „om de afaceri internaţional”,** calitate în care **a contactat şi preşedinţi ai SUA…**

Nu a fost singurul şi nici primul. În **1957,** un OZN a aterizat în **Washington,** în faţa a doi poliţişti. A coborât un tip **înalt, arătos,** care i-a rugat, într-o **engleză perfectă,** să-l ducă **la Pentagon!** De acolo, prin coridorul secret, a fost dus la Casa Albă, fiind **primit de preşedinţii D.D. Eisenhower şi…** (viitor) **R. Nixon.** Cunoscut ca **Val(iant) Thor**/a fost cazat în Pentagon (camera 4D-717, etaj I), a ţinut un **discurs secret la ONU** în care menţiona că **venea de pe… Venus** (unde trăiesc în oraşe subterane) şi a părăsit Terra pe **16.03.60.**

În carte veţi găsi o trimitere şi la ***„Eterieni”.*** O civilizaţie intitulată astfel a avut o **întâlnire** cu acelaşi **Eisenhower,** în **20.02.54,** a cărei descriere o puteţi găsi în cărţile Editurii. Erau **înalţi, blonzi,** aveau **aure de sfinţi** (făcându-i pe cei din unitatea militară să îngenuncheze la apariţia lor), comunicau perfect în **engleză** dar şi **telepatic,** au făcut demonstraţii de **dispariţii/apariţii** şi au mărturisit că **au înnobilat genetic nu numai rasa umană şi trăiesc printre pământeni,** unul dintre ei fiind… dactilografă!

Un caz din **Rusia** menţionează… **oameni zburători** în uniforme militare, tineri, cu feţe rigide, fără expresie, care au intrat într-un apartament şi au asigurat că **pot vorbi orice limbă şi pot lua orice înfăţişare doresc…**

Numeroase relatări vorbesc şi despre o **incredibilă capacitate de a se crea instantaneu orice formă OZN-urilor, ca şi cea de a dispărea la fel de subit,** ca şi cum s-ar stinge un bec ori ar trece în altă dimensiune.

Mai mult decât interesantă este şi constatarea că **OZN arată altfel privite cu ochelari de soare şi binoclu!** iar altele, ca cel din Valea Valenco – Italia (30.07.52), **nu lasă urme** nici pe zăpadă…

În ce priveşte răpirile este bine de ştiut că uneori subiect este corpul fizic, alteori numai dublura astrală, deci nu toţi sunt interesaţi de examinări medicale.

În general,... Iahve avea dreptate: **OZN emite radiaţii dăunătoare:** dureri de cap, greţuri, căderea părului, orbire, dificultăţi de vorbire. Se mai întâmplă însă şi minuni: **vindecări** ale rănilor şi bolilor, **dinţi crescuţi la 73 ani (30.12.72,** Argentina; set complet) dar şi... **întineriri!**

Întâlnirile de gradul IV au deja o arhivă impozantă. Cele mai multe par a fi întâmplătoare şi nedorite de EI. Uneori, se implică pozitiv şi direct în viaţa oamenilor: în **1963,** în statul Parana din **sudul Braziliei,** dintr-un OZN de 300 m diametru, au ieşit „3 *oameni înalţi şi frumoşi"* care **au stins un incendiu imens,** neuitând să colecteze pietre şi vegetaţie arsă...

Alteori, însă, cazurile par adevărate **modele de teatru absurd.** Câteva exemple.

Un pitic păros, coborât dintr-un OZN de 4 m, **a furat găleata cu apă** de la fântâna unui brutar.

La Arezzo (Italia; 01.11.54), extratereştri de 1 în înălţime în costume gri şi cu căşti roşii, **i-au luat florile din mână** unei femei care mergea la cimitir şi au decolat.

La Los Angeles (1970), o arătare albă cu mâinile lungi, ochii verzi, capul mare şi o gaură în loc de gură, **a plutit prin aer şi a trecut prin pereţii unei case şi ai navei sale.**

În 04.12.49, brazilianul Barra Mansa a fost abordat în portugheză de două fiinţe de 1,70, **cu fustanele şi căşti romane** şi dus pe altă planetă (3 zile = 4 luni terestre).

În **07.01.74,** în Belgia a aterizat un **OZN de forma căştii unui soldat britanic** din primul război mondial, din care au ieşit **ET cu feţe cenuşii în formă de pară, căşti** (inclusiv pătrată) şi chiar cu un **costum gen *„Michelin Man"...***

Alţii **vânau şi pescuiau,** pentru a obţine hrană şi animale de prăsilă. Pe planeta lor au fost văzuţi oameni normali, în îmbrăcăminte normală.

În 23.03.66, ora 5:05, în Oklahoma (SUA), a aterizat pe şoseaua 70 un **OZN argintiu, cu însemne de înmatriculare** (TL-41), din care a ieşit **un om în uniformă de campanie, cu o lanternă şi şapcă de base-ball.** După ce a verificat ceva sub scară, nava a decolat cu zgomot de burghiu…

În Java (iunie 1969), în camera unui tânăr a apărut brusc **o frumoasă necunoscută, care i-a cerut raporturi sexuale.** Pentru că a refuzat-o, s-a trezit în pădurea din apropiere, gol şi cu hainele în copac!

Unii au fost **încântaţi de casetofonul** şi **casetele oferite** de câţiva puşti rockeri.

Cazul lui Antonio Ferreira, un adolescent din Lao Louis (Brazilia), este însă o culme a absurdului. În **04.01.75,** extratereştri scunzi, cu părul şi pielea de culoare închisă l-au dus în OZN iar şeful, Croris, după ce l-a întrebat despre alimentele, mijloacele de transport şi mai ales despre maşinile oamenilor, nemulţumit de răspunsuri, l-a lovit în piept şi **i-a propus un târg: îl vor duce pe 11 planete dacă el le va aduce oameni pentru experienţele lor dar şi… un câine, o pisică şi un papagal.**

După ce au primit animalele, bucuroşi, i-au oferit cadouri: insigne, embleme, statuete dar şi **o armă ce putea distruge tot ce întâlnea în cale.** Ulterior, nervoşi că le-a murit papagalul, l-au dus pe OZN şi l-au pus într-o cupolă. În altă cupolă, alături, **un ET a luat forma lui şi i-a luat locul acasă** (tatăl său n-a remarcat schimbarea!) până a fost interogat complet…

Ufologii constată intrigaţi că **rareori sunt descrise două OZN exact la fel.** Şi mai inexplicabil rămâne **modul, de multe ori, spectaculos şi cu martori, în care realizează răpirile,** deşi OZN-urile pot aspira chiar şi… nave sau avioane. Cu ajutorul liftului gravitaţional (raza luminoasă plasmatică), **au fost ridicate în OZN autovehicule ori… autocare.**

Au EI nevoie de publicitate? Se pare că da şi veţi vedea în continuare de ce.

Ipoteza autorului pare a fi confirmată şi de alte două informaţii.

Soţia unui ofiţer din Africa susţine că, telepatic, **extratereştrii** i-au comunicat că... sunt **dirijaţi în toate acţiunile lor,** că sunt constrânşi să acţioneze ca nişte roboţi.

Pe de altă parte, poliţistului Herbert Schirmer (care...i-a anchetat cu tupeul specific), El i-au spus că **ne transmit informaţii doar treptat şi în cantităţi mici, mai mult să ne incite, să ne provoace curiozitatea.** Mai mult, se plângeau că... şi aşa ne-au arătat prea multe în ultimul timp...

„Dosarul OZN" este unul imens, pentru studierea căruia nu ajunge o viaţă de om.

După decenii de studiu intens, **autorul a ajuns la o ipoteză-şoc, ce poate schimba din nou direcţia de evoluţie a ufologiei.** Cu implicaţii imense şi explicaţii pe măsură...

11.08.05

Eugen DELCEA

PREFAŢĂ

În cursul secolului XX, şi în special în cea de a doua jumătate a sa, în paralel cu extraordinarele descoperiri ştiinţifice şi impresionantele realizări tehnice ale Omenirii, a survenit şi **o „enigmă" de mari proporţii: *„problema OZN".*** Miile, sutele de mii de observări de manifestări total tulburătoare ale unor stranii obiecte zburătoare mereu neidentificate au avut, treptat, şi efecte de o amplă importanţă, transpuse în reconsiderarea multor concepţii moştenite din trecut.

Poate că cea mai relevantă reconsiderare, cu implicaţii în variate domenii ale cunoaşterii şi ale tehnicii moderne, a fost acceptarea generală a faptului că **Omenirea terestră nu este totuşi singura „specie inteligentă" din Cosmos** şi că existenţa în spaţiu a altor „fraţi întru raţiune" este întrutotul normală.

În contextul acestei schimbări de fond în gândirea contemporană, într-un scurt răstimp s-au organizat laborioase programe ştiinţifice internaţionale – **CETI** şi apoi **SETI** – de *„Căutare a Inteligenţei Extraterestre",* care au impresionat prin anvergura lor. Dar **modernele radiotelescoape** din întreaga lume, mereu perfecţionate în performanţele descoperirii „tainelor" din profunzimile Universului, **nu au oferit încă înregistrări ale unor semnale mult dorite,** care să indice prezenţa unor civilizaţii cel puţin la fel de evoluate ca cea a noastră…

În schimb, **valurile de manifestări extrem de stranii ale OZN-urilor** au tot continuat şi continuă şi acum să intrige printr-o reală superioritate faptică, atât lumea ştiinţifică dar şi opinia publică de pe întregul glob terestru.

Astfel, de-a lungul ultimelor decenii, a devenit treptat tot mai evident un anume aspect: în mod logic şi chiar în mod practic, **din spaţiul galactic nu ar putea să vină, să**

viziteze permanent Pământul, chiar atâtea mulţimi de *„obiecte zburătoare neidentificate”,* de tipuri chiar atât de variate. Şi cum orice îndoială naşte întrebări, a survenit o nouă frământare raţională: nu cumva „sursa” lor e mult mai apropiată de noi decât ne-am închipuit-o atunci când însăşi lumea ştiinţei a acceptat existenţa altor civilizaţii, chiar mult mai avansate? Dar în sistemul nostru solar e bine demonstrat faptul că nu există nici cele mai firave condiţii de vieţuire a unei „alte omeniri” asemănătoare şi, prin urmare, nici nu poate fi vorba de o dezvoltare a unei civilizaţii care să progreseze pe culmi tehnologice...[1]

Un savant american – recunoscut ca atare în SUA, fizicianul **dr. James McDonald,** întrevăzând posibilitatea ca OZN-urile să nu fie trimise, totuşi, de civilizaţii extraterestre aflate în profunzimile Galaxiei, s-a adresat Organizaţiei Naţiunilor Unite printr-o **Declaraţie** (în 07.06.1967) ce releva necesitatea cercetării ştiinţifice a „problemei OZN” şi într-un alt orizont cognitiv:

„Dacă OZN nu sunt de origine extraterestră, *atunci ar trebui luate în considerare alte* ***ipoteze şi mai bizare,*** *dar poate de un interes ştiinţific mai mare pentru Omenire.”*

Or, evenimente stranii şi înregistrări extraordinare obţinute de astronauţi în spaţiu, în ultimele două decenii – devenite însă cunoscute mult mai târziu – au dezvăluit că ***„în apropierea noastră”*** **există într-adevăr şi o *„altă realitate”,* mult mai „bizară”…**

Desigur, fantasticul captivează pe oricine la prima vedere. Pentru a-l depăşi însă şi a-l înlocui, măcar în parte, cu o informare utilă progresului cunoaşterii, **această carte îşi propune să prezinte cititorilor noi aspecte ale „marii enigme”,** care, în fapt, să constituie noi paşi **în** descifrarea necunoscutului, încă atât de provocator prin „tainele” sale care trebuie să fie aflate.

Autorul

[1] N. edit.: După concepţiile terestre de existentă a vieţii în Univers.

Capitolul I

FANTASTICUL VINE DIN INVIZIBIL!

„A fost un eveniment pe satelit pe care încă nu-l putem înţelege!”

astronautul David Wolf
(februarie 1996)

Terra – „planeta vieţii”

Văzută de astronauţi din întunecimea abisului spaţial, **planeta noastră** impresionează, în primul rând, prin **ineditul aspectului ei albăstrui –** redat de marile întinderi ale oceanelor, cât şi de învelişul său aerian. Licărind sub razele dătătoare de viaţă ale Soarelui, imaginea sa **contrastează direct cu roşiatecul planetei Marte sau cu decorativele inele ale planetelor mai îndepărtate.** Dar de la distanţă, ea îi emoţionează pe pământeni printr-o inerentă componentă mai intimă: Pământul este „căminul nostru”, al tuturor oamenilor şi, mai presus de orice, ar fi „singurul lăcaş” din întregul sistem solar al nostru care ar adăposti „viaţa” – aşa cum o înţelegem noi în mod comun.

Pe parcursul numeroaselor voiaje orbitale, şi chiar al celor selenare, astronauţii aflaţi în diverse misiuni au avut permanent asemenea simţăminte: cu toţii au apreciat **frumuseţea diafană a Pământului văzut „din înălţimi”,** percepându-l ca fiind „căsuţa lor plăcută şi dragă”, înşirată ca o mărgică solitară în salba planetelor solare.

Întorcându-se din prima misiune care a făcut ocolul Lunii – efectuată în **decembrie 1968** de mica navă spaţială „Apollo 8” –, astronautul american **Frank Borman** îşi mărturisea astfel noul gen de emoţie care avea să îmbogăţească registrul trăirilor umane: *„Când am putut zări pentru prima oară planeta noastră de dincolo de orizontul Lunii, în seara de Ajun,* ***Pământul mi s-a părut mic şi foarte frumos, o oază de viaţă în singurătatea dezolantă a Cosmosului…”***

Dar ceea ce percepem noi, oamenii pământeni, fie aflaţi pe solul planetar, fie din exteriorul acestei „oaze a vieţii”, este oare o realitate absolută? Suntem oare chiar aşa de „singuri” în însuşi spaţiul „lăcaşului nostru” şi chiar în spaţiul „familiei noastre planetare”, hrănită cu atâta dăruire de un Soare genitor?

Specia umană – programată să evolueze permanent

În bogata cronică a Omenirii terestre, **secolul XX** va rămâne în fapt ca **perioada unui adevărat „cutremur” în ritmul evoluţiei civilizaţiei umane,** manifestat în absolut toate domeniile vieţuirii sale. **Ample revoluţii** în cultură, în ştiinţă şi tehnologie, sociale şi economice şi însuşi în domeniul esenţial al spiritualităţii, au „dărâmat” în acest secol, cu o evidentă grăbire, mulţimi de noţiuni considerate fundamentale, mulţimi de concepţii şi obişnuinţe anterioare – dintre care numeroase erau intrate în „tradiţii”, precum şi mulţimi de forme de organizare şi de manifestare ale vieţii şi ale gândirii, la nivel planetar.

Toate acestea au fost înlocuite într-un ritm tot mai alert printr-un **real tezaur al „noului”,** constituit din impresionante „bogăţii” de idei, descoperiri şi realizări creative. Un asemenea **ritm nestăvilit** a făcut însă ca, la acest început al mileniului III, **mase imense de oameni** să

fie **încă derutate** şi chiar neorientate faţă de neîntrerupta demolare a ceea ce până mai ieri părea a fi foarte „valabil”.

Întrezărind acest seism de mari proporţii, filozoful şi matematicianul francez **Réné Descartes recomanda,** în secolul XVII, **semenilor săi *„să* se *îndoiască de tot ceea ce ştiu”!*** Ca şi numeroşi alţi mari gânditori, şi el a intuit **complexa „programare” a speciei umane de a evolua permanent** în gândire, în cunoaştere şi în manifestarea propriilor capacităţi creatoare. Pe această linie neîntreruptă, în simbioză cu marile revoluţii sociale şi cu cele ştiinţifico-tehnice, diferite „minţi luminate” au oferit Omenirii, şi pe întregul parcurs al secolului XX, tot mai multe demonstrări obiective privind **necesitatea reconsiderării cunoaşterilor şi a principiilor anterioare** şi, implicit, a modului „vechi” de a gândi şi de a se manifesta.

De exemplu, foarte sugestive în acest sens au fost demonstraţiile teoretice ale fizicianului **Albert Einstein** privind un fapt cu care încă nu ne-am acomodat în concepţiile noastre cotidiene: deşi sunt mărimi perfect măsurabile, **valorile determinate pentru „spaţiu” şi pentru „timp” nu sunt absolute, ci sunt „relative”!** Acestea se „dilată” sau se „comprimă” în funcţie de viteza cu care se deplasează aparatele de măsură şi, implicit, cel ce măsoară valorile respective! Toate indicaţiile ceasurilor din lume, bătăile inimilor tuturor fiinţelor de pe Pământ, toate procesele fizico-chimice ale materiei inerte şi ale materiei vii, toate dimensiunile măsurabile depind efectiv de viteza unui vehicul, a unei nave spaţiale, însăşi de cea a Pământului în jurul Soarelui şi chiar de cea a sistemului solar în jurul centrului Galaxiei!

Omul – o fiinţă… relativă!

La fel de derutantă pentru modul nostru comun de a gândi a fost şi o altă demonstrare a sa, verificată şi aceasta

mult mai târziu, în urma perfecţionării mijloacelor tehnice moderne de observare şi măsurare: **în întregul Cosmos,** imensele energii gravitaţionale emise de corpurile aştrilor mari şi respectiv chiar de ansamblurile galactice au ca efect **„curbarea" spaţiului!** Drept urmare, **drumul cel mai scurt** între doi aştri sau între două galaxii – fie că e parcurs de o rază de lumină, fie chiar de o navă cosmică – nu este în fapt o linie dreaptă, ci **o linie curbă!**

Dar mulţimile de aspecte întru totul „noi", care au evidenţiat, în acest secol XX mai mult decât oricând, insuficienţa cunoaşterilor şi a concepţiilor anterioare, au probat şi o altă caracteristică deficitară a acestora: **„relativitatea" modului nostru de percepere a însăşi „realităţii" mediului în care vieţuim.**

În fapt, „insuficienţa" şi „relativitatea" cunoaşterilor şi a gândirilor la nivelul întregii Omeniri a rezultat în mod normal – la marea majoritate a oamenilor – din **continua limitare** a fiecăruia dintre noi doar **la percepţiile oferite de cele cinci simţuri** „oficiale" ale trupului organic **şi respectiv de aparatele inventate** ca extinderi funcţionale ale acestora.

Se ştie însă foarte bine că domeniile de percepere ale celor cinci feluri de „senzori" ai trupului uman sunt **extrem de înguste.** De exemplu, există foarte numeroase specii de insecte, păsări şi animale care văd la fel de bine ziua cât şi noaptea, în timp ce **oamenii nu percep vizual deloc în întuneric;** şi aceasta, din cauză că retina ochiului omenesc transmite encefalului doar percepţiile undelor pe care le denumim „luminoase"; or acestea constituie un domeniu extrem de restrâns (doar între 4 000 A şi 7 500 A) din spectrul general al lungimilor de undă ale radiaţiilor electromagnetice. Dar şi **simţul auzului nostru** are un domeniu funcţional **foarte îngust:** numai între frecvenţele 15 Hz şi 20 kHz. Or, şi în cazul acestui simţ există însă insecte, păsări şi animale care percep domenii sonore mult mai largi; unele specii – cum sunt peştii, mamiferele marine, liliecii – percep în plus chiar şi anumite game ale infrasunetelor.

Lumea ştiinţei cunoaşte, însă, foarte bine şi un alt fapt general: şi în celelalte domenii (mult mai extinse) ale lungimilor de undă şi respectiv ale frecvenţelor vibraţionale, **se produc permanent în jurul nostru imense mulţimi de fenomene, pe care simţurile umane nu le percep.**

Extrasenzorialii nu sunt vrăjitori…

A existat însă mereu şi o altă cauză majoră ce a întreţinut „insuficienţa" şi în special „relativitatea" cunoaşterilor şi a concepţiilor umane. Şi din păcate, această „cauză" continuă şi în zilele noastre să limiteze şi să întârzie expansiunea gândirii şi a manifestării creative a Omenirii: **cunoaşterea doctă s-a mărginit continuu la cercetarea şi înţelegerea doar a ceea ce este constituit din „materia grea"** care a structurat în forme atât de variate mediul vieţuirii noastre – singurul mediu perceput de cele cinci simţuri ale omului. Dar în mod fundamental, în însăşi imensitatea Cosmosului, mediul existenţial a fost compus, chiar din începuturi neştiute, şi din **alte feluri de materii.** Rămânând însă mereu **neperceptibile simţurilor noastre,** însăşi cunoaşterea ştiinţifică cea mai avansată a tot evitat să abordeze cercetarea acestui domeniu structural al Naturii.

Totuşi, în marea varietate a formelor de viaţă, la fel cum de exemplu aceleaşi feluri de flori pot avea culori diferite, au existat întotdeauna **şi fiinţe umane** care au avut din naştere sau care şi-au dezvoltat în cursul vieţii **capacităţi de percepţie mult mai extinse** decât cele ale semenilor din jur. Iar atari „excepţii" – desigur suficient de rare – au fost mai remarcabile atunci când astfel de oameni au manifestat percepţii mai extinse, nu numai în domenii ale fenomenelor specifice materiei grele, ci **şi în domenii specifice materiilor extrem de fine,** rămase mereu **invizibile** marii majorităţi a oamenilor.

Încă din timpuri foarte îndepărtate, astfel de „oameni deosebiţi” au beneficiat de cele mai ciudate **informaţii suplimentare,** neînţelese însă în cea mai mare parte nici de ei înşişi! Dar datorită acestor **capacităţi „extrasenzoriale”,** au avut parte – epocă de epocă – de vieţi şi destine mai „stranii”.

Unii au fost respectaţi şi onoraţi ca intermediari în relaţiile cu **variate fiinţe invizibile,** care există şi ele în modul cel mai natural în mediile materiilor invizibile şi care demonstrau adesea forţe superioare necunoscute – zeificate în timp: este cazul şamanilor, al profeţilor, al oracolelor, al preoţilor tuturor religiilor.

Alţii au fost **torturaţi şi omorâţi,** fiind consideraţi, de ignoranţii şi dogmaticii diferitelor epoci, ca aflaţi sub „stăpânirea diavolului”. În evul Mediu în special, atât în Europa apuseană cât şi în teritorii din alte continente, au fost **schingiuite şi arse pe rug mii de fiinţe umane** care au fost categorisite total arbitrar în acest fel.

Dar în fapt, dincolo de o soartă onorantă – sau oribilă – ce au avut-o acei oameni „deosebiţi”, care au beneficiat de capacităţile întru totul naturale ale unor percepţii mult mai largi, cu toţii **au pătruns efectiv şi într-o „altă realitate”:** vederea şi auzul lor s-au extins şi în domeniile atât de necunoscute ale prezenţelor şi fenomenelor **specifice materiilor invizibile!**

Or, pe această cale a vizionării unor „realităţi paralele”, invizibilă marii majorităţi a oamenilor, s-a cristalizat în timp un adevărat **tezaur cognitiv,** constituit din „legende adevărate”, din mituri intrate în istorie, dar şi din cunoaşteri esenţiale care au generat treptat **religii şi „şcoli filosofice”.**

În sine, fondul acestui tezaur a avut la bază poate cea mai captivantă, dar şi cea mai tulburătoare constatare, verificată încă din vechime, de-a lungul a mii de generaţii: **în lumea materiilor invizibile există imense mulţimi, adevărate populaţii diferite ale unor fiinţe inteligente, la fel de invizibile!** Dar şi mai fantastic: epocă de epocă, au survenit mereu, în mod aleator însă,

cele mai variate comunicări cu astfel de fiinţe! Şi nu de puţine ori s-au stabilit astfel chiar şi **„colaborări" benefice** între acestea şi pământeni, în special pe linia însăşi a sensului evolutiv care dirijează existenţa tuturor formelor de viaţă create în imensitatea cosmică!

Lumea invizibilă comunică... prin calculatoare

Dacă până în secolele anterioare asemenea manifestări directe au fost considerate fie ca „minuni", fie ca simple fantezii, sau invers, ca „stăpâniri satanice", **secolul XX** a oferit şi în acest domeniu **clarificări esenţiale.**

Investigarea mult mai realistă a „capacităţilor extrasenzoriale" ale oamenilor a condus la **constatarea originii foarte naturale a „fenomenelor paranormale" şi respectiv a realităţii feluritelor categorii de comunicări cu fiinţe ale lumilor invizibile.** S-a format chiar şi o **bogată literatură** informativă şi explicativă, care pe de o parte a reactivat vechi cunoaşteri „iniţiatice" (tot ascunse cunoaşterii generale), iar pe de altă parte a evidenţiat variate categorii de experimente şi înregistrări doveditoare realizate prin aparaturi moderne[2]: **înregistrări pe pelicule fotosensibile** (fotografieri şi filmări în domenii spectrale diferite), înregistrări **pe suporturi magnetice** (casete audio şi video, cu amplificări prin scheme electronice radio şi de televiziune) şi chiar **prin calculatoare.**

În acest fel, la actualul început al mileniului III, numărul de oameni care au aflat şi s-au preocupat să se informeze cu privire la reala existenţă fundamentală a unei „alte realităţi" a tot crescut în mod semnificativ. Este, desigur, adevărat şi faptul că **ştiinţa modernă** nu a făcut până

[2] Sinteze bibliografice semnificative – atât pentru literatura vechilor cunoaşteri, cât şi pentru cea a experimentelor moderne – le-am prezentat în cărţi anterioare şi, mai recent, în volumul *„Karma"* – Ed. Polirom, Iaşi, 2004.

acum un pas hotărâtor în cunoaşterea şi recunoaşterea doctă a *„fantasticei realităţi paralele invizibile”,* întrucât, în mod real, **nu dispune încă de aparaturi corespunzătoare.** Dar, fiind percepută încă din vechime prin intermediul nesfârşitului şir de oameni ce au obţinut *„clarvederea extrasenzorială”,* **această cunoaştere a rămas consacrată** nu numai **în mituri şi tradiţii,** ci **şi în textele religioase ale tuturor popoarelor** – cel mai semnificativ exemplu fiind însuşi primul verset al crezului creştin.

Pământenii… invizibili

În acest secol XX al accelerării bruşte a evoluţiei Omenirii, printre atât de numeroase „năvăliri” ale „noului” s-au acumulat şi **mulţimi de „dovezi materiale” privind realitatea „lumilor invizibile”.** Evitate în mod oficial de specialişti, datorită lipsei esenţiale a unor mijloace tehnice adecvate de investigare şi cercetare, numeroase dintre aceste dovezi au fost totuşi publicate în diferite moduri, pentru a se face un prim pas în cunoaşterea fondului problematic al unei „alte realităţi”.

Desigur că pentru fiecare dintre noi sunt cu adevărat interesante orice **documente fotografice obiective** care au înregistrat structuri şi fenomene fizice specifice materiilor invizibile. Dar cu mult mai captivante sunt acele **documente care au surprins prezenţa sau manifestările înseşi ale unor fiinţe inteligente constituite din astfel de materii** (fig.1).

Deşi în cursul veacului trecut s-au acumulat **mii de asemenea documente,** faptul că au fost obţinute „din întâmplare” de diferiţi fotografi amatori din cele mai diverse colţuri din lume şi nu în laboratoare de cercetare a făcut ca, adesea, acestea să nu beneficieze de o bază explicativă corespunzătoare. De aceea, în deceniile trecute, multe

imagini de acest fel au fost **publicate** ca „enigme” de neînţeles sau, **în mod eronat, ca fiind *„fulgere globulare”***.[3] Ulterior, numeroase înregistrări mai stranii, au fost **prezentate ca fotografii ale *„obiectelor zburătoare neidentificate”,*** considerate mereu ca fiind nave spaţiale trimise de civilizaţii galactice mult mai avansate[4] sub aspect tehnologic.

Dar analiza mult mai calificată a unor colecţii numeroase – formate din sute de înregistrări fotografice cu valoare documentară care au înregistrat variate forme globulare sau ovoidale, radiante în invizibil – le-a permis diferitor investigatori să discearnă, în aceste „dovezi materiale”, **o realitate inechivocă: peliculele fotosensibile respective au surprins,** în modul cel mai obiectiv, **prezenţe şi manifestări permanente ale unor *„lumi terestre invizibile”,* cu care coexistăm[5] în mod fundamental!**

Primind pentru analiză şi explicare publică – de la persoane foarte diferite, din ţara noastră şi din alte ţări –, sute de asemenea documente „stranii”, am putut constata nu numai această realitate, doar aparent fantastică. Bogata colecţie pe care am format-o a evidenţiat totodată şi **ampla importanţă ştiinţifică *a „fizicii materiilor invizibile”,***

---

[3] – Leonov, R.A.: *Secretul fulgerului globular* – Magazin für Naturwissenschaft, nr.3/1972, Stuttgart.

– Davies, D.W.: *Analiza unui fulger globular* – Nature, no. 5377/1972, N.Y.

– Dimitriev, M.T.: *Fulgere globulare* – Priroda, nr.3/1973, Moskova.

– Devereux, P.: *Earth Lights Revelation* – Ed. Blandford, Londra, 1990.

[4] — Durrant, H.: *Le livre noir des soucoupes volantes* – Ed. R.Laffont, Paris, 1970.

– Schneider. A.: *Das Geheimnis der unbekannten Flugobjekte* – Ed. H. Bauer, Freiburg, 1976.

– Bougard, M.: *Des soucoupes volantes aux OVNIs* – Ed. Sobeps, Bruxelles,1976.

– Jasek, M.: *Seven UFOs at Tagish Lake* – Flying Saucer Review, vol. 43, no. 3/1998, Londra.

– Mesnard, J.; *Ness – Lumières dans la nuit* – no. 356/2000, St. Julien l’Ars.

[5] — Vallée, J.: *Le Collège Invisible* – Ed. Albin Michel, Paris,1975.

– Constable, T.J.: *The Cosmic Pulse of Life* – Ed. Borderland Sciences Foundation, Bayside, CA, 1976.

– Boccone, L.: *La realta nascosta* – Ed. Ivaldi, Genova, 1980.

– Grifol, L. J.: *Vivencias de un contactado* – Ed. Karma 7, Barcelona, 1994.

care se află la baza structurării şi a vieţuirii în mediul terestru a diferitelor categorii de fiinţe inteligente nevăzute!

Cum arată „Lumea de Dincolo”

Din analizele pe care le-am publicat progresiv încă din decenii anterioare[6], am putut discerne, în primă instanţă, anumite **caracteristici** întru totul **generale,** regăsite în documente fotografice obţinute în **23 de ţări de pe şase continente.**

Principalele **aspecte comune** sunt următoarele:

– **forma** cea mai des înregistrată a corpului fiinţelor inteligente invizibile este **globulară** (fig.2);.

– **dimensiunile** corpurilor sferice **pot fi schimbate foarte rapid –** atât în staţionări, cât şi în cursul deplasărilor (fig.3); factorul determinant pare a fi „propria voinţă”.

– există şi înregistrări ale diferitor fiinţe invizibile care au şi **alte forme** ale corpului:

- forme efectiv umanoide conturate integral (v. „Lumi invizibile” ed.II, fig.87;91;92;93;94) **sau parţial** (de exemplu numai capul: „OZN eterice”, fig.8A;8B;30).

- forme de **cilindri radianţi** („Lumi invizibile” ed.II, fig.88).

- forme de **paralelipiped** (fig.4) şi („Karma”,fig.3).

- forme de **„saci”** („Lumi invizibile” ed.II, fig.**85; 86; 89).**

- forme de **elipsoid** („Lumi invizibile” ed.II, fig.24; 31; 42).

– **corpurile fiinţelor nevăzute emit permanent anumite radiaţii,** care însă, numai uneori – funcţie de „voinţa” acestora – impresionează peliculele fotosensibile şi

---

[6] – Gheorghiţă, F.: *Un fenomen fizic necunoscut,* Ştiinţă şi Tehnică, nr.6/1978. Bucureşti.

- În descifrarea necunoscutului, Col. Ştiinţă şi Contemporaneitate, Bacău,1981.

– Impresionanta autoorganizare a materiei, Zilele academice, vol.XXIII /1981, Iaşi.

– Fenomene radiante pulsatorii, Zilele academice, vol.XXXIII/1989, Iaşi.

benzile magnetice; spectrul energetic al acestor radiaţii este însă diferit de cel al undelor electromagnetice (singurul cunoscut în mod ştiinţific până în prezent), astfel că nu se poate spune nimic în acest sens.

– **materiile care compun corpurile entităţilor invizibile sunt de feluri diferite,** fapt evidenţiat de marea varietate de culori şi de nuanţe înregistrate de peliculele color; factorii principali care ar determina diferenţierile respective ar fi nivelul individual al evoluţiei[7] fiecărei entităţi în parte şi, respectiv, frecvenţa vibratorie a energiei gândurilor[8] emise de „nucleul inteligent”.

Locuitorii… din Cer

Alături de bogatele colecţii de documente fotografice care au înregistrat permanenta prezenţă a felurite fiinţe invizibile în spaţiul din imediata apropiere a solului terestru, în ultimele decenii au fost **obţinute,** însă, **documente similare** – extrem de valoroase sub aspect cognitiv – **şi la înălţimi**[9] **de sute de kilometri** (fig.5 A)!

Încă din „copilăria” zborurilor extraatmosferice, astronauţii americani şi cei ruşi – care evoluau la început în spaţiu numai pe orbite circumterestre – au tot adus, la revenirea pe sol, tulburătoare filme cu acelaşi fel de înregistrări[10] neînţelese. Ulterior însă, spre uimirea în primul

[7] Gheorghiţă, F.: *Incursiuni în alte lumi* – Ed. Polirom, Iaşi, 1999.

[8] Gheorghiţă, F.: *Seniorii Cosmosului* – Ed.Polirom, Iaşi, 2001.

[9] Gheorghiţă, F.: *OZN eterice* – Ed. Polirom, Iaşi, 1997.

[10] Pentru ca măcar o parte a lumii să afle că deasupra Pământului există într-adevăr fiinţe fluide din alte materii. NASA a oferit în decursul timpului, cu reală „zgârcenie”, unele dintre documentele fotografice obţinute de diferiţi astronauţi aflaţi în primele capsule spaţiale. Iată câteva exemple mai deosebite:

– Scott Carpenter a înregistrat în mai 1962 – din cabina „Aurora 7” – trei entităţi radiante care se deplasau în comun în spaţiu.

– Mc Divitt a filmat în iunie 1965 – de la bordul cabinei „Gemini 4” – un ovoid straniu ce lăsa în urma sa o dâră slab-radiantă.

– Frank Borman şi J. Lovell au fotografiat în decembrie 1965 – din capsula „Gemini 5” – două perechi ale unor entităţi globulare neidentificabile, care i-au însoţit un timp.

rând a specialiştilor de la NASA, a autorităţilor şi a savanţilor americani, astronauţii plecaţi în misiunile selenare au obţinut **documente fotografice extrem de tulburătoare** (fig.5 B) **şi în spaţiul apropiat solului Lunii** (v. „Lumi invizibile” ed.I, fig.62 a,b,c şi „OZN eterice” – fig. 18 A şi B).

De altfel, **şi cosmonauţii ruşi au fotografiat asemenea entităţi total necunoscute,** încă din acel început al zborurilor orbitale circumterestre. Deşi Programul Spaţial sovietic nu a difuzat la timpul respectiv asemenea imagini, a oferit totuşi presei unele relatări scurte:

– V. Bâkovski a comunicat în **iunie** 1963 – din cabina „Vostok 5” – că este ***„escortat de «ceva necunoscut»“.***

– Valentina Tereşkova – care zbura în aceleaşi zile în cabina „Vostok 6”, la o distanţă apreciabilă faţă de „Vostok 5” – a comunicat şi ea, la centrul de comandă de la sol, că este **însoţită de *„ceva necunoscut”.***

Faptul că **ani de-a rândul au fost fotografiate şi filmate, în spaţiul extraterestru, stranii prezenţe radiante,** mereu necunoscute şi neînţelese, i-a determinat pe mulţi investigatori să susţină, la timpul respectiv, că astfel de documente au surprins efectiv OZN-uri venite din Galaxie în modul cel mai extraordinar.

În urmă cu peste două decenii, „am păcătuit” şi eu-însumi în acest sens (în primele două cărţi şi în unele articole). Dar după formarea bogatei colecţii a tulburătoarelor imagini fotografice de acest fel – care m-a antrenat într-o reală provocare cognitivă, ce mi-a impus o documentare mult extinsă – am putut să constat în mod profesional un fapt foarte obiectiv: **peste 90 % din fotografiile publicate ca fiind înregistrări ale diferitor *„OZN luminoase”* erau, în realitate, înregistrări ale celor mai variate entităţi din lumile invizibile, dintre**

– C. Conrad şi R. Gordon au înregistrat în septembrie 1966 – de la bordul aparatului „Gemini 11” – o entitate globulară care i-a impresionat ca mărime şi ca halou colorat.

– W. Shirra, D. Eisele şi W. Cunningham au filmat, în octombrie 1968 – din nava „Apollo 7” – o pereche de entităţi globulare, cât şi deplasarea ciudată a unei alte entităţi similare, care se aflau sub planul lor de zbor.

care unele coexistă cu „noi” în spaţiul apropiat solului terestru, iar altele vieţuiesc în spaţiul extraatmosferic! Or, sesizaţi de amploarea şi evidenţele demonstrate de *„noul tezaur documentar* se pare că, în ultimii ani, tot mai mulţi investigatori ai *„fenomenului OZN”* au înţeles necesitatea unei reconsiderări de fond: diferenţierea analitică, în mod competent şi obiectiv, a manifestărilor şi respectiv a straniilor documente fotografice, în raport cu specificul celor două categorii distincte ale prezenţelor „fantastice” care, în comun, provoacă omenirea terestră către un nou orizont al cunoaşterii!

Ca o nouă treaptă ce trebuie urcată pentru a se răspunde acestei provocări benefice, a survenit **o nouă dezvăluire extraordinară, oferită opiniei publice de către NASA, în legătură cu o extrem de tulburătoare înregistrare obţinută de astronauţi americani** în deceniul anterior. De această dată este vorba de o filmare mai extinsă, care a avut ca scop principal înregistrarea modului în care a fost realizată una dintre activităţile tehnice incluse în programul de lucru al echipajului navetei spaţiale „Columbia”[11], în februarie 1996.

[11] Naveta spaţială *„Columbia”* a fost prima navă-laborator lansată de NASA în spaţiu. Începând din 12.04.1981 şi până în 01.02.2003, a efectuat 28 de zboruri orbitale cu misiuni tehnico-ştiinţifice. Ultimul zbor i-a fost însă fatal: la revenirea spre sol, întregul corp – cu o greutate de peste 80 tone – s-a dezintegrat în atmosfera superioară (la peste 50 km altitudine); dezastrul a fost provocat de pierderea încă din timpul decolării a unor plăci din scutul termic al aripii stângi. Deşi, la acea înălţime, viteza de revenire îi fusese redusă de la 26 000 km/oră la cca. 20 000 km/oră, frecarea cu aerul a produs totuşi o încălzire locală atât de ridicată (cca. 2 000° C), încât nava a explodat.

Fiind al doilea dezastru de acest fel (naveta *„Challenger”* a explodat după decolare, la 28.01.1986), zborurile celorlalte navete NASA („Discovery” „Atlantis”, „Endeavour”) au fost sistate.

Şoc şi groază la NASA!

În cadrul variatului program de activităţi ştiinţifice şi tehnice ale zborului din **iarna 1996,** unii dintre cei opt specialişti ai navetei „Columbia” aveau de realizat şi „Misiunea STS 75”. Aceasta prevedea **lansarea unui satelit care,** separat de activităţile specifice pentru care fusese echipat, **trebuia să experimenteze, ca sursă de alimentare cu energie electrică, un cablu colector lung de 12 mile**[12] **(22 km)**[13]**.** Ciudata „coadă” metalică era concepută la o atare lungime, ca să colecteze permanent din spaţiu particule încărcate electric şi să asigure curentul necesar la valoarea tensiunii nominale a aparatelor din interiorul său.

Lansarea satelitului a avut loc în ziua de **25 februarie,** la o **înălţime** de cca. 300 mile (cca. **550 km)** faţă de solul terestru. **Acţiunea a fost filmată simultan de videocamere sensibile la domenii spectrale diferite:** pentru domeniul **vizual,** pentru domeniul **infraroşu** şi pentru domeniul **ultraviolet inferior.** Comandând din interior fazele lansării, membrii echipajului au urmărit şi ei desprinderea lină a satelitului de sistemul de fixare-eliberare, apoi îndepărtarea treptată a acestuia în urma unei uşoare accelerări a navetei. Dar, **spre finalul acţiunii,** a survenit un fapt neaşteptat: **extremitatea cablului colector s-a rupt subit din sistemul de prindere,** „neaşteptând” ca eliberarea sa să fie comandată de echipajul navetei. Care putea fi cauza?

Videocamerele au înregistrat ceea ce au văzut şi astronauţii: datorită separării bruşte, **cablul s-a retras spre satelit într-o spiralare asemenea unei şerpuiri luminoase,** ce contrasta cu fondul negru al Spaţiului,

[12] Mila – ca unitate internaţională de lungime – are două variante: „mila nautică” – folosită în navigaţia marină şi în cea aviatică – corespunde la 1 852 m; „mila terestră” – utilizată pe larg în ţările anglofone – are o mărime de 1 609,51 m.

[13] N. edit.: Mila marină este, deci, un ciudat raport dintre numerele sacre iudaice: 22 (literele alfabetului iudaic) şi 12 (triburile lui Israel)!...

datorată iluminării sale de razele solare. Ulterior, spiralele totuşi s-au alungit şi, împreună cu cadrul de ghidaj, au format „coada” lungă şi dreaptă care îi fusese proiectată (fig. 6). În acelaşi timp, însă, aparatele de la bordul navetei, care preluau pe calea undelor parametrii tehnici ai aparatelor şi ai instalaţiilor satelitului, au început să indice fapte total surprinzătoare: **valoarea tensiunii electrice oferită de cablul colector devenise de cinci ori mai mare decât cea prevăzută** pe bază de măsurători precise efectuate în misiuni anterioare!

De unde putea proveni o ionizare atât de intensă la acea altitudine? Supratensiunea respectivă a putut provoca separarea bruscă a cablului de sistemul de prindere, înainte de darea comenzii de echipaj? Dar ceva şi mai grav: **vanele cu servomotor de la rezervorul cu azot lichid** (agentul de alimentare al micropropulsorilor de corectare a poziţiei şi a traseului satelitului) **s-au deschis „singure”,** fără vreo comandă de la bordul navetei! Drept urmare, **rezervorul s-a golit…** Apoi, **un giroscop** pus în funcţiune pentru menţinerea poziţiei pe orbită **s-a dezactivat şi el „singur”,** de asemenea fără vreo comandă din partea echipajului!

Comandantul navetei a interpelat imediat centrul de dirijare şi control al NASA dacă de la sol s-au emis cumva atari comenzi. Desigur că nici nu putea fi vorba de aşa ceva… Specialiştii de la centru au rămas la fel de consternaţi.

Şi totuşi, **„cineva” dăduse comenzile respective** – fiecare telecomandă fiind emisă pe un canal de unde cu frecvenţă proprie –, căci în ciudatele manevre erau implicate mai multe servomotoare ale vanelor, cât şi la giroscop… Dar în imensitatea neagră a spaţiului nu se afla nimeni, membrii echipajului nesesizând nici cea mai discretă prezenţă străină…

Atât la bordul navetei, cât şi la centrul de dirijare de la sol întrebările totuşi persistau: **de unde putea proveni, oare, fluxul de energie care influenţase atât de intens mediul spaţial de la acea altitudine şi cum puteau fi**

explicate ciudatele comenzi emise pe calea undelor, ce afectaseră doar anumite instalaţii ale satelitului?

Grota Marelui Vampir Galactic

Pentru coordonatorii de la centrul de control, faptele respective se profilau însă în dimensiuni mult mai ample. Nici unul dintre specialiştii americani nu putea să uite şirul „demonstraţiilor" făcute mereu în spaţiu, de-a lungul anilor, de „cineva" neştiut: **diferite misiuni spaţiale au avut de suferit sau au fost total compromise datorită unor variate telecomenzi date de „nimeni"…**

Asemenea demonstraţii, tulburătoare prin enigmele lor inexplicabile, au născut chiar şi „legende". Iată câteva **exemple** semnificative.

Presa din **februarie 1976** a publicat următoarea relatare stranie:

„Cu câteva luni în urmă, ***mecanismul unuia dintre cele trei braţe automate pentru culegerea de eşantioane ale solului marţian,*** *cu care este echipată nava cosmică americană «Viking 1»* ***s-a deteriorat*** *în momentul în care nava a ajuns în zona spaţială denumită* ***«Grota Marelui Vampir Galactic»…*** *Legenda «Vampirului» s-a născut în* ***1969,*** *după ce* ***a explodat o baterie de pe sonda «Mariner 7».*** *În total, nu mai puţin de* ***şapte nave spaţiale au avut de suferit când au intrat în zona «grotei».*** *Specialiştii nu înţeleg suita de coincidenţe petrecute într-o* ***zonă lipsită aproape total de praf cosmic*** *– care ar fi în măsură să provoace defecţiuni la aparatele de pe navele spaţiale.*

Nu au fost cruţate nici sondele americane şi nici cele sovietice."

Dar poate că cel mai şocant eveniment de acest fel, care i-a tulburat efectiv pe specialiştii NASA, cât şi pe oficialii americani, precum şi întreaga opinie publică mondială, a

fost straniul eveniment survenit în spaţiu la bordul dotatei sonde spaţiale ***„Viking 2”,*** în **vara** anului **1997.** După cum s-a exprimat la timpul respectiv unul dintre coordonatorii tehnici ai misiunii, pe parcursul zborului, **la un moment dat ar fi intervenit un fel de *„transfer inopinat de memorie”* la calculatorul central al navei!** Or, **după un timp, calculatorul *„şi-a regăsit propria memorie”*** şi a reluat astfel conducerea normală a funcţionării aparatelor interioare, cât şi a legăturilor cu centrul terestru de coordonare.

Cine a putut „transplanta”, oare, temporar **ampla imprimare codificată a „creierului sondei spaţiale”,** pentru „a citi” întregul program de zbor al misiunii pe care, după „verificare” şi poate „aprobare”, l-a „restituit” într-un mod mult mai colegial? Pentru ca cititorul să aprecieze mai bine amploarea evenimentului, este de specificat şi faptul că, în porţiunea respectivă a traiectoriei, nava spaţială se deplasa cu viteza de **35 000 km/oră!** Acel „cineva”, total neştiut, a zburat oare un anumit interval de timp. cu o aceeaşi viteză, în apropierea remarcabilului aparat terestru?

Vameşul spaţial din „careul XY”

Î**n zona respectivă,** denumită în cadrul NASA şi cu termenul de cod intern „careul XY”, s-au produs într-adevăr **numeroase avarii care nu au putut fi explicate** de specialiştii de la sol. De exemplu, sonda americană ***„Mariner 8”*** *a* fost **definitiv pierdută** datorită „defectării” în acel „careu” a instalaţiilor de dirijare automată a traiectoriei. La rândul lor, sondele ruseşti ***„Zond 2”*** şi apoi ***„Marte 1”*** au suferit **deteriorări ale instalaţiilor electrice** ce au produs arderi ale unor aparate, care de asemenea nu aveau cauze explicabile.

După identificarea defecţiunii intempestive survenite tot în „careul XY” la bordul sondei ***„Viking 1*** “conducătorul

tehnic al misiunii – John Casani – s-a exprimat în mod foarte sugestiv: *„Am chiar impresia că, acolo sus,* ***un pirat spaţial*** *necunoscut intervine întotdeauna în mod precis în acea zonă a spaţiului,* ***pentru a cunoaşte care este scopul zborului nostru”…***

Totuşi, după noua provocare la fel de stranie şi neînţeleasă din februarie 1996, a survenit, la scurt timp după revenirea pe Pământ, un fapt extraordinar: **una dintre filmările din înălţimi a oferit,** pentru prima oară, **o posibilă explicare de fond** a cauzelor tulburătoarelor evenimente mereu inexplicabile, care au tot avut loc în diferite zone spaţiale. „Revelaţia” prezentată pe ecrane i-a impresionat profund atât pe membrii echipajului navetei „Columbia”, pe toţi specialiştii NASA şi pe oficialii americani, cât şi pe toţi acei oameni din întreaga lume care au avut ulterior posibilitatea să vizioneze partea esenţială a înregistrării video adusă din spaţiul extraterestru.

Dar chiar dacă videocaseta respectivă a oferit posibile explicaţii pentru faptele enigmatice produse în cursul *„Tether Experiment STS 75”* şi, poate, şi pe parcursul celorlalte misiuni spaţiale afectate în deceniile trecute, ea a oferit întregii Omeniri ceva cu mult mai mult: **„dovada materială” a existenţei unei „alte realităţi” şi respectiv a unei „alte lumi” apropiate, a cărei vieţuire este bazată pe „alte materii” decât „materia grea” cunoscută de Omenirea terestră!**

În fapt, uimitoarea înregistrare s-a constituit, totodată, într-o amplă provocare adresată Ştiinţei moderne pentru o lărgire esenţială a cunoaşterilor fundamentale şi pentru **recunoaşterea deschisă a existenţei lumilor invizibile paralele!**

Fantastica lume din ultraviolet

Iată însă în ce constă „fantasticul” dezvăluit până la urmă de NASA şi opiniei publice:

Dintre filmările efectuate la înălţimea de peste 500 kilometri, în timpul lansării pe orbită a satelitului de la bordul navetei „Columbia” şi respectiv în cursul îndepărtării de acesta, **numai videocamera pentru domeniul ultraviolet a înregistrat prezenţa, dincolo de satelit şi de cablul său colector, a unei uimitoare „populaţii” de mari „forme rotunde” intens radiante, invizibile însă ochiului uman**! Zeci de asemenea „forme”, nevăzute de echipaj şi nici înregistrate de celelalte videocamere, staţionau (fig.6) sau se deplasau cu viteze diferite, în cadrul filmat! Acestea se aflau **la diverse distanţe faţă de satelit,** unele fiind evident mult mai departe, în adâncul spaţiului.

Fireşte că localizarea lor nu putea fi stabilită dintr-o singură filmare. Totuşi, pentru acele „forme” care păreau că se deplasează în apropierea satelitului, prin spatele cablului colector, ulterior **s-a putut determina mărimea lor,** în momentele filmărilor cunoscându-se exact distanţele dintre cablul colector şi naveta spaţială. Desigur era vorba de valori minime: dacă deplasarea „formelor radiante” nu avea loc imediat în spatele cablului, ci la diferite depărtări (care în mod practic nu se pot calcula fără o triangulaţie specifică), atunci diametrele determinate ar fi fost în mod real mai mari, în mod proporţional cu distanţele respective. Dar pentru o asemenea precizare ar fi trebuit să fi fost efectuată măcar încă o filmare simultană, de pe o altă navetă spaţială, care să fi zburat în aceeaşi zonă a stranietăţii. Or, un astfel de experiment costisitor nu a fost organizat niciodată de NASA…

Vizionarea casetei respective a reliefat – atât pentru specialişti, cât şi pentru oricare spectator – două aspecte întru totul uimitoare. Pe de o parte, **numeroasele „forme rotunde” nevăzute, care emiteau o anumită energie**

de pe întreaga lor suprafaţă – ce a impresionat numai pelicula sensibilă pentru domeniul ultraviolet – se diferenţiau în mod clar ca fiind **de două categorii distincte:** cele **foarte mari** aveau un **aspect mai plat,** dar cu denivelări „constructive" simetrice, pe când cele relativ **mai mici** – foarte multe – aveau evidente **forme globulare,** lipsite însă de orice detaliu exterior.

Pe de altă parte, vizionarea a relevat un fenomen extrem de straniu: în **special formele globulare manifestau o „pulsare ritmată" a întregului corp sferic radiant!** Dar pentru noi, pământenii, o alternare în ritm continuu a diametrului unui corp – asemănătoare de exemplu mişcărilor toracelui care respiră, sau inimii care pulsează mereu – este asociată la prima vedere cu „viul"…

Erau oare acele forme globulare nişte **„fiinţe"** ale Spaţiului **sau** toate straniile prezenţe invizibile – cele foarte mari şi cele globulare – erau nişte extraordinare nave venite din spaţiu, nişte **OZN-uri** fantastice, realizate în baza unor principii constructive şi funcţionale pe care nici nu ni le putem imagina?[14]

Cine s-a ocupat mai în detaliu de analiza interesantului documentar fotografic obţinut în diferite ţări asupra **fiinţelor globulare invizibile,** dar **de dimensiuni suficient de reduse,** care coexistă peste tot cu noi, oamenii întrupaţi, a putut să constate un fapt general: indiferent din care categorie fac parte, **toate pulsează ritmat**[15] **în mod permanent.**

---

[14] N. edit.: De ce ar avea doar pământenii „nave invizibile"?!…

[15] Încă în urmă cu trei decenii, *„Ground Saucer Watch"* din capitala statului american Arizona, analizând tehnic fotografia unui şir de 23 de entităţi globulare radiante care îşi demonstrau inteligenţa deasupra oraşului canadian Montreal (obţinută în august 1973), a constatat pulsarea ritmată a acestora („Canadian UFOR", vol.4, no.6/1978).

– Iniţiatul român prof. S. Demetrescu scria în cartea sa *„Din tainele Vieţii şi ale Universului"* (ed. 1,1939; ed. IV,2000 – Ed. Emet, Oradea) următoarele: *„Când duhul se dilată, inspiră fluid din spaţiu. Când se contractă, elimină fluidul uzat… Acestui fluid i s-a dat numele de fluid psihic. El umple tot Universul şi e amestecat, fără să se combine, cu fluidul fizic, despre care am spus că şi el umple universurile".*

– Personal, analizând un mare număr de documente fotografice ce au înregistrat fiinţe invizibile din mediul apropiat, am constatat, în mod separat,

În fapt, **astfel se realizează „hrănirea lor energetică”,** bazată pe o absorbţie şi o expulzare continuă a anumitor particule încărcate cu energia solară şi cea cosmică.

Oare, această asemănare „funcţională” fundamentală specifică „viului” oferă o clarificare parţială asupra fantasticei înregistrări aduse din Spaţiu de echipajul navetei „Columbia”? La acea înălţime de peste 500 kilometri, într-o anumită zonă a Spaţiului, există într-adevăr o mulţime neştiută de mari „fiinţe globulare” retrase în invizibil, care şi-au „construit” imense OZN-uri la fel de invizibile? Sau, poate, toate „formele respective” constituie o numeroasă „flotilă de OZN” extraterestre cantonată în spaţiul extraatmosferic al planetei noastre, aşa cum au tot comunicat, prin *„channelling”,* diferite entităţi nevăzute care afirmau că fac parte[16] din *„Comandoul Ashtar”?*

Naveta „Columbia” – supravegheată de… OZN invizibile de 5 km!

Anumite detalii de o stranietate mult accentuată au fost evidenţiate de tulburătoarea înregistrare la acele **„forme” mari** ce aveau un aspect mai aplatizat: pe de o parte, la acestea se disting **contururi mai bine precizate** (fig.7), iar **diametrele** lor sunt **cu mult mai extinse;** pe de altă parte, deşi „detaliile constructive” simetrice par a diferi de la un „model” la altul (fig.8 şi fig.9), **toate par a avea un „gol” central** neradiant, care sugerează şi el un scop funcţional – desigur de neînţeles…

înregistrarea unor fenomene fizice care evidenţiază o reală „pulsare ritmată vitală” specifică. Prezentarea şi demonstrarea ilustrată a acestui fapt am redat-o în mod repetat („Ştiinţă şi Tehnică”, nr.6/1978; „Straniile Inteligenţe invizibile”, 1993; „Lumi invizibile”, 1997 etc.).

[16] – Ashtar: *În kommenden Tagen* – Ed. Ventia, Wiesbaden;

– Gheorghită, F.: *Revenirea Zeilor* – Ed. OBIECTIV, Craiova, 2003.

Dar poate că pentru cititorii mai puţin familiarizaţi cu problemele *„fizicii materiilor invizibile”,* **culmea fantasticului** înregistrat de acea filmare unică obţinută de la bordul navetei *„Columbia” ar* putea fi un alt aspect: **mărimea insolitelor prezenţe radiante dar nevăzute.**

Calculele efectuate ulterior de specialiştii care au preluat analizarea uimitoarei înregistrări au fost făcute, ca verificare, pentru trei distanţe diferite faţă de satelitul rămas pe orbită în urma navetei. Acestea au fost măsurate exact de echipaj în anumite momente ale filmărilor: la 81 mile (150 km), la 90 mile (167 km) şi la 100 mile (185 km). Pentru evitarea unor eventuale supraevaluări, au fost selectate imaginile din momentele în care diferite „forme” treceau prin spatele cablului colector; în acest mod valorile obţinute erau fie cele reale, fie minime.

Rezultatele au fost însă uluitoare: **formele mai plate,** care evidenţiau diferite detalii simetrice pe întreaga lor suprafaţă, aveau **diametre de cel puţin 5 kilometri!!** La rândul lor, **„formele globulare” pulsante aveau diametre de cel puţin 500 metri!!** Fantastic!

Desigur, nouă tuturor pământenilor ne este extrem de dificil să ne imaginăm o **navă spaţială rotundă** care să aibă un diametru de 5 kilometri… Şi la fel de greu ne este să ne imaginăm că o atare navă gigantică este **„construită” din materii invizibile extrem de fine,** care totuşi emit de pe întregul ei corp o formă de energie mai potentă, specifică domeniului frecvenţelor vibratorii mai ridicate ale ultravioletului.

Ţinând cont de **potenţa energetică superioară a surselor care emit în domeniul ultraviolet,** dar nefiind totuşi documentat în „fizica materiilor invizibile”, comentatorul care în cadrul videocasetei oferite publicului a prezentat în completare şi rezultatul calculelor respective (fig.9), a făcut o apreciere mai simplistă: corpul marilor forme invizibile ar fi fost „construit” (într-un mod neştiut?!) din concentrări de energie pură!

Indiferent de varianta structurii intime a imenselor corpuri mobile aflate la sute de kilometri de Pământ

(problemă care, desigur, nu poate fi clarificată doar dintr-o singură filmare în invizibil), primele întrebări majore care ne captivează prin fantasticul implicat sunt altele: „cine” pot fi extraordinarii „constructori” ale acestor OZN gigante şi „unde” au fost „fabricate” asemenea obiecte invizibile uriaşe, folosite pentru zborul în spaţiu?

Este evident faptul că, atât specialiştii NASA, cât şi toate persoanele din publicul larg neinformat care au avut ocazia să vizioneze strania filmare din înălţimi, au fost cu toţii uimiţi de tulburătoarea demonstraţie: **există într-adevăr şi „o altă realitate”!** E o realitate despre care nu avem decât epitetul „fantastică”: în însuşi „spaţiul gol”, există **„o lume din materii invizibile”,** care este **categoric mult mai evoluată** decât Omenirea terestră…

Veghetorii Terrei

În faţa unui document atât de insolit, impresionantul său conţinut ne face pe noi, oamenii pământeni, să ne dăm seama că **suntem încă în „adolescenţa” marilor cunoaşteri** ale „tainelor” spaţiului, ale legilor universale, a marii varietăţi de „forme vii” din cadrul Creaţiei, existente în imensitatea Cosmosului.

Totuşi, acum mai mult decât oricând în istoria Umanităţii, am devenit cu toţii capabili să ne punem tot mai multe întrebări realiste, bazate pe anumite trepte de cunoaştere cucerite, care, deşi sunt încă suficient de restrânse, ne permit să înţelegem că există un „amplu orizont” ce „ne cheamă” să-l cercetăm. Dar şi mai mult; ajunşi pe actualele trepte ale cunoaşterii, intuim mai profund un fapt fundamental, expus doar dogmatic în trecut: **în imensitatea Spaţiului, există o „Inteligenţă superioară”** care, cu o răbdare şi o discreţie admirabilă, ne stimulează continuu, pe diferite căi, să evoluăm în mod

complex, spre un larg orizont cognitiv şi creativ, de înaltă spiritualitate.

Într-un atare context, e întru totul normal ca cititorul să pună o întrebare de fond: mulţimea de mari forme globulare pulsatorii cât şi OZN gigante – aflate toate într-o realitate invizibilă ochiului omenesc –, filmată de pe *„Columbia”* în ultraviolet era, oare, un grup extrem de mare de **„musafiri extratereştri”,** veniţi doar să cerceteze planeta noastră? Sau, poate, este **o „altă populaţie” a Pământului** care s-a retras în invizibil, la înălţimea respectivă, unde a făurit un alt tip de civilizaţie, bazat pe alte materii şi alte forme de energie? În fapt, doar **şi miliardele de suflete omeneşti care se tot întrupează pe Pământ constituie o „populaţie terestră” care coexistă cu noi în mod la fel de invizibil** – mod demonstrat şi prin miile de documente fotografice obţinute în ultimele decenii, în întreaga lume!

Totuşi, doar după o singură filmare devenită cunoscută, obţinută şi într-un domeniu mult mai puţin accesibil cercetării – cel al ultravioletului, desigur că nu se poate răspunde în mod ferm. Iar aceasta cu atât mai mult cu cât **fiinţele respective par să nu fie interesate de contactul direct cu „pământenii încarnaţi”…** Sau, poate nici nu ne percep pe noi „cei de jos”, dată fiind marea diferenţă a domeniilor spectrale de manifestare? Totuşi, pentru fiinţe capabile să realizeze „obiecte zburătoare” cu diametre de 5 kilometri, această ultimă ipoteză pare că nu ar fi cazul să o luăm în considerare…

Oare, nu am putea găsi unele indicii care să ne apropie cât de cât de fantasticul acestei „descoperiri spaţiale” uluitoare făcută de NASA spre finele mileniului II? Ar putea, oare, să existe semeni de-ai noştri care, în unele condiţii deosebite, să fi aflat „ceva” în acest sens, „ceva” într-atât de uluitor şi de neînţeles, încât să fi fost evitată mereu luarea în considerare?

O gravură veche şi multe viziuni astrale

Cu mai multe secole în urmă, un talentat artist a redat extrem de sugestiv eternul „spirit căutător” al omului pământean, printr-o **gravură** (fig. 10) ce a transmis peste veacuri şi o **viziune foarte ciudată,** rămasă **neexplicată până în prezent: în spatele bolţii înstelate,** atât de obişnuită pentru fiecare om în parte încă din fragedă copilărie, **într-un „alt cer” s-ar afla „lucruri” cu totul diferite faţă de luminiţele mulţimii de stele,** de Marele Soare şi de „discreta Lună”. **În „celălalt cer” ar exista „roţi gigantice” cu spiţe (?!) şi unele „obiecte rotunde” la fel de imense,** având „detalii constructive” simetrice şi radiind o anumită „lumină” de pe suprafaţa lor. Însă, **acest cer neştiut de omul pământean,** zugrăvit în veacuri anterioare, **ne apare acum foarte asemănător cu cerul unei „alte realităţi” filmat de pe naveta Columbia!**

Naiva redare a unor roţi cu spiţe se aseamănă totuşi mult cu unul dintre imensele obiecte zburătoare înregistrate de videocamera modernă, pe a cărui suprafaţă aplatizată se disting anumite detalii radiate. Dar printre marile OZN invizibile filmate există şi alte „modele” care, la rândul lor, se aseamănă cu uriaşele „obiecte cereşti” rotunde, desenate de inspiratul gravor al „tainelor celeste”. Or, acum, când există documente fotografice care au înregistrat atât de clar aspectul „farfuriform” al OZN mai mici sau al celor gigante, cercurile concentrice redate de gravor pe corpul imenselor „obiecte” din „celălalt cer” ne sugerează direct o atare „identificare tehnică”!

În fapt, prin comparare cu relativ recenta înregistrare documentară obţinută în spaţiu, **această identificare abia acum a devenit posibilă,** după secole întregi de necunoaştere...

La o atare asemănare inedită survin desigur întrebări colaterale inevitabile: cum a putut să vadă artistul medieval impresionantele forme şi obiecte din cerul înalt, în timp ce

astronauţii moderni, dotaţi cu instrumente optice de vedere la mari distanţe, nu au perceput vizual absolut nimic din straniile prezenţe care populau zona filmată? A fost el **un iniţiat** de un nivel superior, care a primit „pe altă cale” asemenea informaţii sau a fost **un clarvăzător** ce obţinuse capacităţi deosebite de vizionare prin „detaşare” de propriul trup organic?

În orice caz, **gravura a redat în mod remarcabil fantastica populare neştiută din înălţimi,** ascunsă vederii oamenilor, atât ca aspecte constructive (forme, dimensiuni, detalii cu rol funcţional), cât şi în privinţa radiaţiei specifice – despre care abia în aceşti ultimi ani s-a putut afla că este **din domeniul ultravioletului** – şi care nu putea fi percepută vizual, ci **doar extrasenzorial!**

OZN-urile – copiate de Eterieni… de la… venusieni

Totuşi, în zilele noastre s-ar putea răspunde în mod mai apropiat la astfel de întrebări, literatura secolului XX destinată unui mare salt cognitiv-explicativ în domeniul „tainelor lumii nevăzute” oferind numeroase clarificări şi cazuri demonstrative. De fapt, această literatură se adresează în primul rând acelor oameni care, ca şi *„căutătorul tainelor”* din vechea gravură, doresc sincer să facă un act de curaj: să „spargă” **carcasa atât de limitată a percepţiilor şi a cunoştinţelor noastre „obişnuite”, în mod ignorant considerată ca fiind „singura realitate” ce poate exista,** pentru a afla ce se află „dincolo” de hotarul ei arbitrar.

În acest sens, au fost consemnate repetate **deschideri spre noi cunoaşteri,** obţinute prin intermediul anumitor **mediumuri** (e drept, puţini la număr) ce **au beneficiat de ajutorul oferit de entităţi cu adevărat superioare, din**

cadrul lumilor invizibile coexistente în spaţiul terestru.

(Trebuie făcută o distincţie a acestora faţă de marea majoritate a mediumurilor, întrucât „comunicările" preluate de la entităţi nevăzute aflate însă doar la **nivelul „planului astral"** – denumit şi **planul înşelărilor, al iluziilor** – conţin variate deformări inerente).

Pe această linie atât de stranie a coexistenţei cu lumi extraatmosferice invizibile (şi a posibilei posedări, de către o astfel de lume, a uimitoarelor OZN), iată un exemplu de informare mediumatică ce ar putea să ne sugereze răspunsuri în abordarea acestei dovezi „fantastice" a unei „alte realităţi". Citatul de mai jos este extras din cartea *„The Ether Ships Mistery"* (editată în anul 1950) a dr. Meade Layne (întemeietor al *„Borderland Sciences Research Foundation"* – din California), carte ce redă şi următoarele specificări obţinute prin mediumul Mark Roberts, de la o fiinţă nevăzută ce a evidenţiat competenţă şi onestitate ridicată:

***„Modul de confecţionare** de lumea eterică terestră **a unor nave** cu discul sau cu rebordul exterior vibrator a fost **copiat de la venusieni.**[17]*

*Aceste nave **nu sunt solide.** Soliditatea lor se formează doar acolo unde se duc şi este în funcţie de misiunea încredinţată.*

*Materia lor este astfel constituită, încât ele **pot fi deplasate prin forţa gândirii, la viteze care depăşesc pe cea a luminii.** Nu este însă vorba de «materie» sau de «materie brută» în sensul termenului folosit de voi, atunci când se deplasează în imensul abis al Spaţiului.*

*Aceste tipuri de nave vin din aceeaşi sursă. **Toate sunt construite de Eterienii pământeni**... Ele sunt construite **din materia planului eteric** şi de aceea nu sunt vizibile."*

Ficţiune sau realitate? Există oare în mod real o lume „foarte inteligentă" care ar vieţui în Spaţiu, într-o zonă nu prea îndepărtată de solul terestru, având însă o existenţă

[17] N. edit.: Despre civilizaţia de pe Venus, amănunte în *„Marile Enigme"* (Ed. OBIECTIV, 2005).

cu totul separată faţă de Omenirea întrupată, cât şi faţă de miliardele de suflete umane care tot aşteaptă să se (re)încarneze? Această lume ar fi evoluat în invizibil printr-o cu totul altă orientare „ştiinţifică şi tehnică”? În timp, prin colaborare cu alte populaţii „vecine”, la fel de invizibile pentru oamenii pământeni, aceasta ar fi realizat treptat şi atât de ciudatele OZN? Toate straniile manifestări ale „obiectelor zburătoare mereu neidentificate” nu ar fi decât şiruri milenare neîntrerupte ale demonstrării, de către această lume neştiută, a unei „alte realităţi” atât de uimitoare?

Sau **poate că nu este chiar o populaţie cu totul diferită de noi, pământenii,** ci doar fiinţe inteligente mult mai avansate, care să fi impus o separare categorică. **Poate că în modul cel mai natural, prin complexa evoluţie a fiinţelor omeneşti, acelea care şi-au terminat „şcolarizarea experimentală terestră”, şi nu se mai reîncarnează pe solul planetar, îşi continuă evoluţia**[18] „ştiinţifică, tehnică şi spirituală” dincolo de atmosfera planetară, într-o zonă a materiilor eterate, care pentru noi, cei „de jos”, rămâne mereu invizibilă.

Un român în… lumea sufletelor

Într-o carte relativ recentă, a fost redată însă o informaţie la fel de stranie, care vine parcă să detalieze într-o anumită măsură această tulburătoare asociere de „dovezi materiale” şi de cunoaşteri insolite. Dar ca şi în cazul altor probleme

[18] Iniţiatul englez Benjamin Creme, reactualizând în ultimele decenii – la un înalt nivel – cunoaşterile teosofice superioare, a repetat în volumele ciclului *„Maitreya’s Mission”* (traduse şi în limba română) un fapt foarte straniu şi foarte puţin cunoscut: numeroşi oameni care, prin evoluţie spirituală, şi-au terminat ciclul experienţelor terestre, „părăsind” viaţa organică, au continuat totuşi să ajute Omenirea, cu totală discreţie. În acest sens, în cel mai recent volum *(„The Great Approach”* – Ed. Share International Foundation, Los Angeles, 2001), se exprima astfel: *„Acest grup de oameni deveniţi perfecţi s-a retras în culisele vieţii încă din timpuri străvechi şi, în mod binefăcător, a indrumat şi a protejat Omenirea, stimulând-o în cursul lungului ei drum evolutiv.”*

majore, **diferite cunoaşteri ne sunt oferite „în porţii mici” şi disparat în timp şi localizare, de o Inteligenţă superioară exterioară, cu totul necunoscută.** De aceea, noi cei mulţi şi încă atât de neştiutori trebuie să descifrăm, cu efort şi răbdare, acest „rebus extraordinar” al fiinţării noastre cosmice, care mai ascunde „taine” de o mare profunzime...

O stranie informaţie ce ar putea constitui un mic pas în plus în abordarea acestui fantastic a fost publicată de autorul român Cristian Gănescu, care a prezentat[19] într-o manieră mai literară un Serial de *„convorbiri şi de viziuni iniţiatice”* trăite în ultimii ani de un tânăr tehnician – Eugen Nicolae Gâscă.

În urma unui accident survenit într-o staţie electrică de înaltă, tensiune, acestuia i s-au deblocat anumite capacităţi naturale ascunse[20], care în mod normal există „adormite” în fiecare fiinţă[21] omenească: facultăţi de medium, de clarvedere, cât şi aceea de a-şi „detaşa” partea eterată a fiinţei sale faţă de trupul organic. **„Ieşirile” în „corp astral” din trupul carnal i-au oferit, în primul rând, stranii vizionări ale componentelor invizibile ale naturii înconjurătoare.** Dar mai incitante au devenit vizionările şi apoi **contactele directe cu fiinţe ale „lumii sufletelor”, care îşi continuă existenţa în atmosferă, în domeniul vibrator[22] al „planului astral”.**

---

[19] Gănescu, C.: *Forţa contra forţă* – Ed. Alaya, 2001.

[20] N. edit.: Exact ca celebra Djuna, care şi-a atins macaraua (pe care lucra) de un fir de înaltă tensiune. După ieşirea din comă, a constatat că oamenii au devenit... străvezii pentru ea, descoperindu-şi şi celelalte calităţi paranormale.

[21] În veacul trecut, unele persoane care au suferit accidente grave ce le-au afectat şi zone cerebrale, după vindecare, au manifestat stranii capacităţi de clarvedere şi de intrare în legătură cu Lumea de Dincolo a sufletelor celor decedaţi. Prin dezvoltarea progresivă a acestor facultăţi, au oferit public mulţimi de informaţii de mare utilitate, colaborând cu medici şi cu cercetători ai „fenomenelor paranormale”. În zona noastră au devenit astfel foarte cunoscute persoane, (despre care s-au scris numeroase articole, cât şi cărţi), ca Vanghelia (Vanga) Surcev – din Bulgaria, care a orbit la vârsta de 12 ani, Valentina Gârlea – din România, devenită oarbă la 9 ani şi jumătate sau Teodora Stefanova – din Bulgaria.

[22] Gheorghiţă, F.: *Karma* – Ed. Polirom, Iaşi, 2004.

Treptat a obţinut pe această cale şi comunicări directe cu unele **entităţi foarte luminoase,** care i-au transmis cunoaşteri extraordinare privind **acea „altă realitate” specifică altor domenii de frecvenţe vibratorii.** Dar diferite viziuni percepute – în bună parte părând a-i fi fost induse[23] de anumite **fiinţe umane eterate** – aveau caracteristicile trăirilor iluzorii din planul astral (construcţii de oraşe, arbori cu fructe nemaivăzute etc., toate din materii „eterate”).

Desigur că o separare între astfel de viziuni şi informaţiile cu caracter de „noutăţi cognitive” reale ar fi fost mai utilă dar în textul respectiv există anumite specificări de fond foarte interesante, întrucât acestea stabilesc o **concordanţă şocantă** între vizionări extrem de stranii ce i-au fost oferite „undeva sus” şi uimitoarea înregistrare adusă, tot „de sus”, de echipajul navetei spaţiale *„Columbia”.*

În diferite viziuni oferite de un „înger luminos” tânărului tehnician român detaşat de trupul său carnal şi plecat „în înălţimi” doar ca „fiinţă energetică”, el a putut să perceapă, **la diverse distanţe faţă de solul terestru, existenţa unor „zone spaţiale” diferite.** În aceste zone ar locui, ca **entităţi neîntrupate,** alte categorii de fiinţe umane. Dar şi în vechea gravură, artistul „iniţiat” a evidenţiat, în mod distinct, existenţa în „celălalt cer” a unor zone diferite, delimitate prin „franjuri de radiaţii”…

OZN – crescute şi conduse… prin puterea gândului

După cum l-a informat „îngerul” respectiv, **într-o zonă** de acest fel, **ceva mai îndepărtată** faţă de zonele altor fiinţe eterice, **într-un trecut mitic s-ar fi retras un grup mare de fiinţe omeneşti eterate, care aveau**

[23] Cornillier, P-E.: *Nemurirea sufletului* – traducere la Ed. Polirom, Iaşi, 2001.

preocupări cognitive şi creative mai înalte. De aceea, el a denumit-o ca fiind **zona** *„entităţilor umane eterice tehnologizate”* sau, mai concis, **a *„oamenilor prometeici”.***

Asupra condiţiilor de vieţuire a acestor „fiinţe omeneşti ale spaţiului”, viziunile percepute de tehnicianul devenit clarvăzător par a fi totuşi cu o reală tentă de iluzii astrale: în plin vid cosmic, ele „ar locui” într-un fel de oraşe eterate, cu clădiri imense, legate unele cu altele printr-un fel de poduri (?!).

Dar alături de alte realizări „tehnologice” foarte avansate, **lumea respectivă ar produce şi straniile OZN,** concepute şi ele din materii invizibile pentru ochiul uman! Principiile „constructive” şi funcţionale pe care le-a aflat ca stând la baza realizării acestor OZN frizează însăşi culmea imaginaţiei autorilor de literatură SF: **OZN prometeice ar avea corpuri sferice constituite dintr-un fel de „clone” ale corpurilor inferioare ale fiinţei energetice umane** (e vorba de dublul eteric, corpul astral şi corpul mental inferior). Clonele respective nu ar avea numai compoziţii identice cu cele ale materiilor componente din aceste corpuri, ci ar poseda şi centrii energetici specifici – „chakrele”!

În acest mod, **OZN prometeice ar fi, de fapt, nişte „entităţi bioeterice artificiale”, semivii şi semiconştiente, care ar reacţiona, ca** şi **fiinţa umană, la energia superioară a gândirii şi a voinţei!** Astfel, deşi sunt în mod normal invizibile pentru ochiul omului terestru încarnat, pot fi conduse la viteze fantastice doar prin „comenzile gândite şi voite” ale fiinţelor la fel de eterate care intră în interiorul[24] lor.

---

[24] Controversatul coautor al cărţii *„The Day after Roswell”* – colonelul american Ph. Corso – a recunoscut ulterior apariţiei volumului, într-un interviu dat ziaristului M. Lindemann (directorul „CNI News”), următoarele aspecte: *„Noi nu putem înţelege sistemul de propulsie şi de dirijare a OZN... Însă, motivul pentru care noi nu putem înţelege aceste lucruri se datorează faptului că* înşişi Extratereştrii sunt sistemul lor de putere... *În «The Day after Roswell» am lăsat să se înţeleagă că înşişi Extratereştrii sunt parte a sistemului de dirijare* – pe cale telepatică... *Într-o zi, sporovăind cu generalul Trudeau, i-am spus: «Cred că fiul meu e pe jumătate nebun. Spune că obiectele zburătoare vorbesc cu el.»*

Ca mod de producere, „vehiculele bioeterice” nu ar fi „construite” în anumite industrii, ci **ar fi „crescute” în mod artificial în impresionante instalaţii,** la a căror vizionare tehnicianul a fost condus şi i s-au oferit explicaţii de către acelaşi „înger” foarte binevoitor.

OZN eterice ar fi folosite în mod uzual de câte două-trei fiinţe prometeice, care prin propria voinţă pot, de asemenea, să modifice şi forma exterioară a straniilor vehicule.

(Iată o explicaţie sugestivă a „mimetismului” demonstrat de numeroase OZN în manifestările lor ne-înţelese din mediul nostru apropiat!)

Foarte interesante viziuni şi foarte interesante idei explicative în raport cu totala necunoaştere a pământenilor a ceea ce sunt, în realitate, *„obiectele zburătoare neidentificate”.*

Desigur, informaţiile preluate de tânărul medium român şi viziunile, care în mare măsură par a-i fi fost induse cu un scop de evidentă stimulare colectivă a multor pământeni, au şi inerente componente de ficţiune, alături de cunoaşteri noi – întru totul posibile –, cu o reală valoare cognitivă.

Totuşi, **fantastica existenţă în sine a unei „alte populaţii”, foarte evoluată „ştiinţific şi tehnic”, aflată la peste 500 kilometri înălţime este demonstrată acum ca fiind o realitate absolută:** uimitoarea înregistrare în domeniul ultraviolet oferită de videocamera de pe naveta spaţială *„Columbia”,* completată de imensa mulţime a tulburătoarelor manifestări ale unor extrem de variate obiecte de zbor mereu „neidentificate”, ca şi de insolitele relatări ale diferitelor mediumuri pământene.

Toate concordă în acest sens!

Atunci generalul mi-a replicat: «Poate că trebuie să-ţi spun şi acest lucru. Anumiţi indivizi pot avea o relaţie cu puterea lor, pe care noi nu o putem înţelege.»“

În Cosmos, zboară… fiinţe umane!!

Dar în ultimele decenii s-au mai acumulat şi alte „dovezi materiale”, la fel de tulburătoare în raport cu lipsa noastră de cunoaştere şi de informare.

După amplele schimbări ce au survenit şi în Rusia prin acel celebru *„glasnost”,* pentru opinia publică s-au difuzat, şi din partea specialiştilor Programului Spaţial al acestei ţări, unele informaţii şi unele materiale documentare, la fel de uimitoare ca cele selectate de NASA; dar acolo au fost oferite presei cu şi mai mare „zgârcenie”…

Un **eveniment extraordinar,** care i-a tulburat efectiv pe specialiştii Programului Spaţial, pe oamenii de ştiinţă implicaţi în acest domeniu, cât şi pe oficialii de rang înalt ai Rusiei, a fost **prezentat la Moscova** în anul **1981.** Expunerea acestuia a avut un caracter extrem de discret, fiind **invitate doar cca. 200 de persoane bine selectate.** Ulterior, câteva dintre acestea au avut probabil „permisiunea” de a dezvălui, unor reporteri ai presei străine[25], diferite detalii ale unei reale „întâmplări spaţiale” din gama fantasticului.

La acea întâlnire „secretă”, **generalul Ghiorghi Beregovoi** – care în urmă cu un sfert de veac era **comandantul Programului rus de zboruri spaţiale** – a fost **primul ce a relatat fapte uimitoare.** Prezentarea sa a fost completată apoi şi de unii specialişti ai Programului Spaţial.

Faptele se refereau la vizionările raportate de cosmonauţii Vladimir Kovalyonok şi Viktor Saviniuk, cât şi la filmele aduse de aceştia după revenirea la sol din zborul la bordul staţiei orbitale ***„Saliut 6”.*** Din expunerile respective rezulta că, în a 75-a zi a periplului circumterestru al celor doi piloţi spaţiali, în ziua de **14 mai 1981,** ei au observat o ciudată **sferă „argintie”** care s-a plasat la o distanţă de

[25] Descrierea cazului, redată de publicaţia americană *„National Enquirer”* din 07.08.1984 a fost reluată mai târziu de revista londoneză *„Flying Saucer Review”,* vol. 43, no. 4/1998.

cca. un kilometru, pe o orbită paralelă, pe care evolua cu aceeaşi viteză ca şi cea a staţiei terestre.

A doua zi, spre emoţia efectivă a cosmonauţilor ruşi, subit, necunoscutul obiect strălucitor **s-a apropiat** de aparatul lor la o distanţă de cca. **100 metri,** menţinând în continuare neînţelesul tandem. Din acel moment, ei au putut observa bine intempestivul „tovarăş de drum”; au constatat astfel că acesta **avea aspectul unei nave sferice,** în ai cărei pereţi au numărat **24 de ferestruici şi trei hublouri mult mai mari.**

Mai apoi, **la geamul hublourilor au apărut trei chipuri de fiinţe umane** (fig.11). **Pe cap,** acestea aveau nişte **glugi strâns lipite.** Folosind binocluri, cosmonauţii ruşi au văzut că fiinţele respective **aveau ochi albaştri foarte mari** – dubli ca mărime faţă de cei ai oamenilor pământeni –, **sprâncene drepte, stufoase şi nasuri mari.** Pielea le era **maronie,** ca cea a locuitorilor din India orientală.

Ceea ce i-a sesizat neplăcut, însă, era **faţa lor lipsită permanent de orice expresie,** la început părându-li-se că în interiorul acelei sfere ar fi fost nişte roboţi.

După un timp de zbor tot în tandem, la aceeaşi viteză, sfera argintie **s-a apropiat iar, până la vreo 30 metri!** Întrucât **chipurile** fiinţelor necunoscute se menţineau **mereu la geamurile respective,** unui cosmonaut i-a venit ideea să încerce o comunicare cu „străinii”. A luat în mână o hartă a cerului şi le-a arătat-o. A rămas însă total perplex când **unul dintre „oamenii” din nava sclipitoare i-a arătat şi el o hartă;** şi culmea, era o hartă **a sistemului nostru solar!** Atunci, cosmonautul rus a început să-i facă semne cu degetul mare de la o mână. Fără nici o schimbare a expresiei feţei, străinul i-a răspuns la fel!

Au urmat **încercări de comunicare prin spoturi luminoase în codul Morse,** dar de data aceasta **fără nici un rezultat.**

În a treia zi a urmat însă o demonstraţie uluitoare: **cele trei fiinţe umane necunoscute au ieşit în spaţiu, deplasându-se fără nici aparat auxiliar,** la distanţe

suficient de mari faţă de propria navă. Dar **nici unul nu avea costum etanş de „scafandru spaţial”(!), nu era legat cu cabluri de navă şi nici nu avea aparat şi rezervor de oxigen pentru respirat**! Erau deci nişte stranii fiinţe ale Spaţiului, constituite din alte materii, trupurile lor nefiind tributare principiilor fiziologiei carnale!

După **patru zile de zbor în comun,** „străinii” au părăsit totuşi tandemul, plecând în întunecimea cerului, fără ca cei doi cosmonauţi să fi remarcat vreun dispozitiv cu jet propulsiv pentru modificarea traiectoriei „navei” necunoscute.

În toate zilele respective, echipajul de pe *„Saliut 6”* **a filmat** tulburătoarea convieţuire paralelă temporară şi însăşi îndepărtarea sferei luminoase. Totuşi, **nici o imagine** din extraordinarele înregistrări **nu a fost oferită opiniei publice…**

A fost oare acea sferă sclipitoare o navă extraterestră venită din adâncuri galactice sau a fost un *„OZN prometeic”,* în interiorul căruia trei „fiinţe prometeice” şi-au „format” temporar trupuri cu chipuri umane?

Desigur că deocamdată nu se poate răspunde la o asemenea întrebare, dar au fost înregistrate, totuşi, anumite aspecte extrem de semnificative. **În primul rând a atras atenţia expresia „fixă” a feţelor acelor fiinţe,** care păreau că aveau nişte „măşti” neschimbate. Însă, deosebit de relevantă a fost ieşirea lor în vidul spaţial, chiar la distanţe mari faţă de sfera cu care au venit: au ieşit fără costume speciale etanşe şi presurizate, fără aparatura pentru respiraţie a unui aer specific şi fără un rezervor de oxigen, fără cabluri ale circuitelor electrice şi de legare în siguranţă!

Trupurile lor nu erau deci „carnale”: nu aveau nici plămâni şi nici sânge pentru alimentarea organelor interne cu oxigen, nu aveau nici nervi care să simtă temperatura extrem de scăzută din spaţiu, nu aveau nici nevoie de o încălzire (printr-un costum special) pentru a rezista la „frigul” extrem din mediul cosmic…

Erau desigur dintr-o altă materie…

Demonstraţie pentru cosmonauţii sovietici: 7 îngeri de 20 m cu aripi… de „Airbus”!!!

O relatare cu un acelaşi caracter de realitate fantastică, însoţită de această dată şi de oferirea, de către specialiştii Programului Spaţial din Rusia, a unor documente fotografice, a fost legată de un alt eveniment straniu, ce a survenit în **iulie 1985.** După spusele astrofizicianului dr. Yuri Manakov, echipajul staţiei orbitale ***„Saliut 7”,*** care la timpul respectiv se afla într-o misiune orbitală prelungită, ar fi **filmat, timp de 43 secunde, o demonstraţie spaţială unică în istoria Omenirii!**

În continua deplasare circumterestră, la un moment dat, cosmonauţii au văzut apropiindu-se de aparatul lor **un imens nor luminos, de culoare portocalie. Treptat, acesta a învăluit cu totul staţia** care îşi urma traseul orbital, **pătrunzând chiar şi în interiorul acesteia,** deşi etanşeitatea sa era perfectă! La început, cei **şase cosmonauţi** au fost **efectiv orbiţi.** Revenindu-le totuşi vederea, aceştia au văzut prin hublouri „fantasticul”: **în interiorul „norului luminos”, în apropierea corpului staţiei se aflau şapte fiinţe de tip uman, de mari dimensiuni, care erau intens luminoase, aveau aureole şi mai strălucitoare şi aveau încă şi… aripi!**

Toţi membrii echipajului au rămas definitiv convinşi că straniile fiinţe atât de mari au fost chiar nişte „îngeri”! O **fotografie** a uneia dintre fiinţele luminoase a fost **publicată ulterior** într-o revistă moscovită (fig. 12) şi apoi în multe alte ţări.

La revenirea pe solul terestru, unul dintre membrii echipajului respectiv a declarat în plus: ***„Aceştia zâmbeau tot timpul. Ne salutau numai prin zâmbete, dar zâmbetele erau încântătoare, de bucurie.*** *Şi noi ar trebui cu toţii să zâmbim la fel!”*

După mai bine de un deceniu, revista rusească *„NLO Magazin”* nr.9/1998 a obţinut şi a publicat nu numai acea

imagine (fig. 12) a unui înger din spaţiu, ci şi un al doilea document fotografic, care fusese realizat de cosmonauţii de pe *„Saliut 7”* pe când „îngerii” se îndepărtau. Or, această înregistrare a oferit o clarificare fundamentală care, într-adevăr, este încă foarte greu de înţeles şi de acceptat de marea majoritate a pământenilor: **în vidul spaţial, brusc, marile trupuri ale fiinţelor luminoase au dispărut, în locurile respective apărând numai nişte globuri la fel de luminoase, care se îndepărtau…**

Şi în bogatele colecţii de documente fotografice care au înregistrat în mediul nostru apropiat prezenţele şi manifestările fiinţelor inteligente din lumile invizibile cu care coexistăm, regăsim **acelaşi „prototip” al fiinţelor nevăzute: corpurile globulare.** Pentru noi cei mulţi şi neinformaţi, aceasta e o nouă cunoaştere. În fapt, **un atare „prototip” provine dintr-o legitate primordială extinsă în mod absolut**[26] **la întregul Cosmos,** pe care trebuie treptat să o înţelegem şi să o considerăm ca atare…

Reluând fantasticele dezvăluiri oferite de specialişti ai Programului spaţial rusesc, revista londoneză *„FSR”,* vol. 43, no. 4/1998 a publicat în completare şi o ştire de acelaşi gen, la fel de tulburătoare, provenită însă din surse ale **NASA.**

Conform unor informaţii preluate de presa americană, specialişti de la **Jet Propulsion Laboratory** al Administraţiei Spaţiale, analizând diferite „anomalii fotografice” din cadrul **înregistrărilor transmise continuu din spaţiu de marele *„Hubble Orbital Telescope”,*** au făcut o constatare senzaţională: pe unele fotografii trimise pe calea undelor de aparatura automată a telescopului-satelit se evidenţiau foarte clar **imagini asemănătoare „îngerilor”!** În legătură cu această descoperire uluitoare, inginerul John Pratchers – de la *„Hubble Project”* – a făcut o declaraţie foarte semnificativă: ***„Aceştia aveau cam 20 metri înălţime iar aripile lor erau lungi cât aripile unui Airbus***[27] ***actual. Fiinţele***

[26] Gheorghiţă F.: *Seniorii Cosmosului* – Ed. Polirom, Iaşi, 2001.

[27] N. edit.: Avion mare de pasageri, realizat de un consorţiu european.

respective radiau* o *lumină intensă. *Noi nu putem şti «cine» şi «ce» sunt acestea. Se pare însă că ele* ***au dorit să fie fotografiate*** *l”*

Îngerii erau… forme-gând eterate

Acele imagini atât de mari erau oare corpurile reale şi „vii” ale unor fiinţe spaţiale? Sau erau poate doar **„forme-gând”**[28] **eterate, „produse” cu rol demonstrativ, ţinându-se cont de credinţa generală a pământenilor în existenţa îngerilor** care ar avea aripi ce îi ajută să „zboare”?

(Această reprezentare „ciudată” a „aripilor”, care se regăseşte în felurite opere de artă ale diferitor popoare, consacrată încă din Antichitate, a fost singurul mod pe care şi l-au putut imagina oamenii din mileniile anterioare pentru a imortaliza în chip simbolic cunoaşterea reală a posibilităţii fiinţelor superioare ***„deva/îngeri”*** de a se deplasa cu uşurinţă prin aer).

Dar indiferent care ipoteză este cea adevărată, documentele fotografice, obţinute în condiţii total obiective, la diferite înălţimi ale orbitelor aparatelor terestre (situate la sute de kilometri de solul planetar), au demonstrat o aceeaşi realitate extraordinară: **în spaţiul extraatmosferic există permanent fiinţe eterate invizibile, care atunci când „vor”, atât ele cât şi „navele”‘ lor devin şi vizibile!** Aceste fiinţe dispun de **potenţe energetice uimitoare** şi, în fapt, în vieţuirea şi în manifestările lor „folosesc” alte feluri de materie şi respectiv şi alte forme de energie!

În legătură cu fantastica „demonstraţie” făcută în iulie 1985 cosmonauţilor ruşi, astrofizicianul Yuri Manakov i-a

---

[28] — Besant, A. şi Leadbeater, C.W.: *Les Formes-Pensées* – ed.6 – traducere la Ed.Adyar, Paris, 2000.

– Gheorghiţă, F.: *Karma* – Ed. Polirom, Iaşi, 2004.

expus în mod separat, ziaristului francez Andre Demazure, unele consideraţii personale:

„Am studiat fiecare aspect al raportului cosmonauţilor... noi sovieticii îi facem o interpretare pur ştiinţifică. Nu lăsăm ca superstiţiile religioase să deformeze faptele.

Noi ştim că acele fiinţe erau departe de a fi îngeri, chiar dacă ele aveau aripi. Se pare că ***formele lor se modificau în mod continuu.*** *Acestea apăreau* ***când solide, când ceţoase.*** *Nu aveau nimic din descrierile clasice ale îngerilor, care au trupuri asemenea oamenilor."*

Iată deci o recunoaştere deschisă, la un ridicat nivel ştiinţific, a ceea ce pe noi oamenii obişnuiţi continuă să ne tulbure sau să ni se pară (în mod atât de greşit) că ar fi doar o ficţiune: **fiinţele care vieţuiesc în spaţiu nu sunt „încarnate" ca noi pământenii:** ele pot apărea „când solide, când ceţoase", când invizibile! Şi în fapt, chiar şi pentru „obiectele lor zburătoare" au găsit aceleaşi „soluţii tehnice": şi acestea sunt „când solide, când ceţoase", când invizibile!

Steaua s-a transformat într-un nor imens...

Totuşi, mari nori luminoşi nu au fost văzuţi şi chiar fotografiaţi numai la depărtări de sute de kilometri faţă de Pământ, în zone în care s-ar fi retras „fiinţe prometeice". Se pare că **„trimişi" ai acestora întreprind periodic diferite misiuni şi în apropierea solului terestru, pentru a ne face cele mai variate demonstraţii ale extraordinarelor posibilităţi oferite de „fizica materiilor invizibile".** Printre acestea, uneori, vin să ne impresioneze şi prin imenşi „nori bioeterici", astfel cum au procedat şi faţă de cosmonauţii ruşi în acel eveniment din iulie 1985.

Poate că cel mai sugestiv fapt de acest fel a avut loc **tot în urmă cu două decenii,** într-un spaţiu geografic mult

extins, **în vestul Rusiei.** Iată o redare succintă a faptului, preluată din prezentarea straniului eveniment de către N.A. Jeltuhin (membru corespondent al Academiei de Ştiinţe din Moscova), ce a fost publicată în capitala Rusiei, în martie 1985, de ziarul „Trud”:

„În cursul zborului nocturn, la mare înălţime, a unui avion TU 234-A, de la Tbilisi la Tallinn, când acesta mai avea cca. 120 km până la Minsk, piloţii au observat pe cer ***o stea mai mare*** *decât ceilalţi aştri. Apoi au văzut cu uimire cum_ aceasta* ***tot creştea*** *în dimensiuni, apropiindu-se de sol şi de avion. Însă, uimirea le-a crescut atunci când din ciudata apariţie de pe boltă a fost emis spre sol* ***un fascicul de lumină ce avea o formă conică;*** *dar acesta a durat puţin. Totuşi, insolita emisie luminoasă a mai fost repetată încă de două ori. Echipajul s-a alarmat, însă cu totul, atunci când «steaua» s-a apropiat mult de avion şi când,* ***subit, s-a transformat într-un imens «nor verde».*** *Comandantul avionului, Igor Alexievici Cerkaşin, a detaliat astfel fazele care au urmat:*

«Norul verde a coborât brusc, traversând rapid plafonul de zbor al avionului. Apoi s-a înălţat la fel de rapid, tot vertical. ***Zbura acum ca legat de avion,*** *la o înălţime de 10 000 metri, cu aceeaşi viteză de 800 km/oră.* ***În interiorul norului au început apoi să scânteieze luminiţe,*** *care se aprindeau şi se stingeau de parcă ar fi fost o ghirlandă de beculeţe într-un pom de iarnă.*

Din locul în care se lăsa impresia că s-ar afla un nucleu mai dens, a apărut din nou o rază. Pata luminoasă a căzut pe nori, apoi s-a târât pe pământ. Obiectul zburător îşi dăduse involuntar coordonatele. Acum se putea aprecia cu aproximaţie că ***lungimea lui era egală cu lacul Pskov.*** *Zborul a continuat astfel împreună, până la Tallinn.»“*[29]

Un „nor verde” mare cât lacul Pskov! De pe orice hartă se poate constata că **acest lac e foarte mare…** Dar ce putea fi acel nor imens şi colorat care, fără a avea un contur precis, s-a deplasat repetat pe verticală, în timp ce avansa

[29] N. edit.: A se vedea şi cazurile din „Extratereştrii în România” – vol. I–II (Ed. OBIECTIV).

în tandem cu avionul rusesc la o viteză de **800 km/oră**? Este evident că în interiorul marelui nor se aflau entităţi inteligente, care străluceau intens şi care „ştiau” să emită şi să dirijeze ciudate fascicule conice de lumină. **Scopul acestor puternice spoturi luminoase repetate (lungi de cel puţin 10 kilometri) era desigur de a evidenţia prezenţa în interior a unor fiinţe cu totul deosebite,** care dispuneau şi de posibilităţile stranii de manifestare, cât **şi pentru a reliefa dimensiunile extraordinare ale „navei” lor fantastice!**

Fiinţe umane cu aură… de kilometri!

În faţa unor atari demonstraţii, se relevă într-adevăr un impresionant imperativ al anilor în care trăim: a venit vremea să înţelegem că **ceea ce ni se pare „fantastic”** în relatările despre „lumile invizibile” şi despre „obiectele zburătoare neidentificate” **este, în fapt, o „altă realitate”,** pe care trebuie să o cercetăm cu calm dar şi cu dorinţa sinceră a lărgirii atât de necesare a orizontului cunoaşterii şi al realizării noastre individuale şi colective!

Totuşi, problema „formelor globulare” de mari dimensiuni care au fost înregistrate numai în domeniul ultraviolet de la bordul navetei spaţiale „Columbia” e ceva mai complicată. De fapt, dintr-o singură filmare de acest fel, în care „formele” respective se aflau la o distanţă de cel puţin 150 km faţă de aparatul terestru, nu se poate afirma o clarificare netă. Iar aceasta din cauză că ipoteza –, de altfel foarte posibilă – că marile „forme radiante invizibile”, care îşi pulsau ritmat volumul propriului corp radiant, ar fi fost „OZN bioeterice”, ar putea fi înlocuită cu o altă ipoteză, la fel de posibilă!

Tot exemplificabilă prin evenimente consemnate în mod realist la „frontiera cunoaşterii”, **există şi posibilitatea ca**

marile globuri pulsante în invizibil să fi fost într-adevăr „fiinţe ale spaţiului”!

Vizionarea casetei respective evidenţiază în mod clar faptul că, **în acea zonă extraatmosferică, „populaţia globulară” era chiar foarte numeroasă.** Succesiunea de imagini preluate de banda video arată prezenţe şi deplasări ale unor „forme” de acest fel şi în profunzimea spaţiului, cu multiple intrări şi ieşiri în zonele laterale ale cadrului filmat.

Pe de altă parte, camera video a cuprins doar o mică parte a mediului „populat”, fiind orientată numai într-o singură direcţie, spre satelitul rămas în urma navetei spaţiale. Dacă **astronauţii** de la bord ar fi văzut cât de cât ceva din numeroasele prezenţe globulare surprinse de videocameră, desigur că ar fi dirijat-o şi către zonele laterale; dar ei **nu au perceput absolut nimic** din insolitele prezenţe şi manifestări ale altor forme de viaţă care pulsau în întunecimea aparentă a spaţiului...

În literatura cunoaşterilor spiritualiste mai avansate este redat însă un fapt mai puţin cunoscut de marea majoritate a oamenilor: **sufletele umane care au avansat în mod remarcabil pe calea evoluţiei spirituale obţin, în paralel, o dezvoltare extraordinară şi a „aurei” corpurilor energetice constituite din materii invizibile.** O atare dezvoltare deosebită poate conduce la mărimi de **zeci de** metri sau chiar de **sute de metri** şi, în cazuri cu totul superioare, poate ajunge şi la **kilometri!**

Demonstraţie pe cerul României

Un document fotografic inedit, care a surprins un astfel de caz – dar numai din prima categorie – a fost obţinut cu aproape trei decenii în urmă chiar în România.

Începând din amiaza zilei de **28 septembrie 1978** şi până la venirea înserării, timp de ore întregi, la mare înălţime, a staţionat deasupra centrului provinciei estice –

Moldova – **un mare „balon” strălucitor.** Măsurători goniometrice i-au indicat o **altitudine** de cca. **25 km!**

Mărimea ciudatului vizitator care persista pe bolta cerului senin a tot atras privirea locuitorilor atât din zona centrală a provinciei, cât şi din părţile nordice şi cele sudice. În baza scrisorilor primite din localităţi extreme, am putut să-i localizez poziţia[30] **la cca. 65 km de vestul municipiului Iaşi.** Numeroase persoane sesizate de strania persistenţă strălucitoare au fotografiat „obiectul luminos”, însă, faţă de înălţimea respectivă, **pe clişee a apărut doar un mic punct luminos.** Excepţie au făcut diapozitivele expuse de prof. dr. Ernest Ungureanu, de la Institutul de Medicină din Iaşi, care dispunea de un **teleobiectiv performant.** Dar chiar şi în cazul acestora, **imagini utile** s-au putut obţine **abia după mărire la microscop.**

Setul de fotografii astfel realizat a oferit însă clarificări cu totul neaşteptate: **în interiorul aşa-zisului „balon” transparent se aflau două entităţi intens strălucitoare** (fig.13), **care îşi modificau mereu dimensiunile şi formele ovoide.** Radiaţia acestora a devenit şi mai evidentă după lăsarea înserării, prin contrast cu fondul în întunecare al cerului. Un calcul aproximativ a demonstrat că **diametrul fiecăruia dintre stranii ovoizi era de cel puţin 30 metri!** Însă, odată cu venirea nopţii, entităţile respective – care „au ştiut” să stea împreună la un punct fix, ore întregi (deşi, la acea altitudine, curenţii de aer sunt permanenţi şi foarte puternici) –, au dispărut împreună la fel de inteligent cum au şi venit...[31]

Anual, Buddha apare în nordul Indiei!

Alt exemplu, foarte sugestiv ilustrat a fost redat în cadrul unei cărţi[32] editate în anul 1925, desenul respectiv fiind realizat în baza descrierii extraordinarului fenomen la care,

[30] Gheorghiţă, F.: *Enigme în Galaxie* – Ed. Junimea, Iaşi, 1983.
[31] N. edit.: Amănunte în *„Extratereştrii în România”* (Ed. OBIECTIV).

printre sutele de participanţi, a asistat şi autorul – preotul catolic C.W. Leadbeater. Acesta a descris pe larg **manifestarea anuală Wesak –** extrem de stranie pentru noi, cei neinformaţi – care este **organizată în nordul Indiei de către Ierarhia Spirituală a Pământului, la fiecare sfârşit al lunii mai – în ziua cu Lună plină.**

Acolo, momentul culminant – redat şi în ilustrarea respectivă – este constituit de fiecare dată de **apariţia în văzduh** a entităţii înalt superioare care a fost cunoscută sub numele de **Buddha:** în acele momente, **apariţia sa umple cerul de lumina stranie a aurei corpului său eteric** (fig. 14), **aură care se extinde peste un kilometru, şi deasupra colinelor din jur!**

Nu numai sufletele umane ajunse la nivele foarte înalte ale, evoluţiei lor spirituale pot obţine treptat astfel de corpuri eterate imense. Literatura iniţiatică veche şi nouă redă, la diferite grade de detaliere, faptul că **şi categoriile înalt evoluate ale unui „regn paralel" al anumitor fiinţe inteligente invizibile, care nu se încarnează – şi anume regnul Devaşilor**[33] **– ajung să obţină treptat astfel de corpuri imense.** La populaţiile pământene din Occident, această categorie de fiinţe, întru totul deosebită de restul entităţilor nevăzute, a primit numele la fel de generic de ***„îngeri".*** Autorul englez A. E. Powell, reluând atât cunoaşteri vechi, cât şi cunoaşteri reactualizate, a prezentat astfel[34] fiinţele respective:

„Devaşii aparţin unei evoluţii distincte faţă de cea a Omenirii, ocupând un rang *pe care îl putem considera ca* ***fiind imediat superior celui al Umanităţii…***

Corpurile eterate ale devaşilor sunt mai fluide decât cele ale oamenilor; *acestea sunt capabile să se dilate şi să se contracte în proporţii mult mai mari. Forma*

[32] Leadbeater,C. W.: *The Masters and the Path* – Ed. The Theosophical Publishing House.Londra.

[33] N. edit.: A se vedea şi *„Dacia – Ţara Zeilor"* (Ed. OBIECTIV, nov. 2005). Deva însemna zei iar arienii, veniţi din zona Carpaţilor, erau consideraţi zei! „Vedele" reliefează nume de zei existente în toponimia României...

[34] Powell, A.E.: *The Astral Body* – Ed. The Theosophical Publishing House, Londra, 1927.

conţinută în aura unui deva este mult mai puţin definită decât la om, însă aproape întotdeauna e o formă umană. ***Devaşii apar de obicei ca fiinţe umane de o talie gigantică."***

Într-un volum ulterior[35], acelaşi autor a făcut o precizare cu adevărat uluitoare privind corpul auric al devaşilor înalt evoluaţi:

„Fluctuaţiile în volumul aurei unui deva sunt într-atât de mari încât, de exemplu, a fost văzută ***aura unuia dintre aceştia*** *cum a crescut de la un diametru de cca.* ***100 metri, la mai mult de 3 kilometri în diametru" (!!).***

Sfera zburătoare de… 600 m

Desigur că mulţi cititori ar dori să cunoască şi vreun fapt „mai concret" de acest fel, care să susţină atari afirmaţii. Foarte sugestiv în acest sens poate fi un eveniment ce a avut loc, în seara zilei de **17 noiembrie 1986,** deasupra întinsului teritoriu nordic **Alaska.** În acea seară, un avion-cargou Boeing 747 era în vizorul radarelor aeroportului oraşului **Anchorage,** pentru a fi ghidat de la distanţă ca să intre în culoarul de zbor al aterizării.

Spre uimirea operatorilor de la turnul de control şi în special a echipajului japonez din cargou, înainte cu o oră de a se ajunge la aeroport, **la cca. 12 km în faţa avionului au apărut trei „intruşi" imenşi, neidentificabili.** După cum a declarat, la aterizare, comandantul aparatului aerian – căpitanul Kenjyu Terauchi –, **noii veniţi s-au plasat exact în faţa sa şi au mers în continuare exact pe acelaşi traseu, cel indicat de turnul de control. Aceştia erau trei „forme sferice" mari, luminoase, care emiteau de pe întreaga lor suprafaţă o strălucire de culoare verzuie.** Zborul în „tandem" a durat până la apropierea de Anchorage. Comandantul a

[35] Powell, A.E.: *Le Corps Mental* – traducere la Ed. Adyar, Paris, 1929.

apreciat că „forma globulară” mai mare ar fi avut un **diametru** cât lungimea a două portavioane (cca. **600 metri)!**

Desigur, nu putea fi vorba de nici un „aparat terestru, căci construirea vreunei nave aeriene cu un diametru de peste jumătate de kilometru este o problemă tehnică a unui viitor încă foarte îndepărtat... Şi în acest caz era însă evident un fapt: „inteligenţele” care „au ştiut” să se plaseze pe un „anumit” culoar de zbor în faţa avionului pământean, şi apoi să dispară la fel de brusc precum au şi apărut, **aveau corpuri imense dintr-o altă materie**... Şi astfel, au rămas la fel de „neidentificate”, ca şi atâtea alte apariţii mereu neînţelese de Omenirea contemporană, fie că erau în parte „fiinţe ale lumilor invizibile”, fie că erau „nave bioeterice” pentru zboruri locale sau spaţiale...

Pentru marea majoritate a specialiştilor în problemele zborurilor extraatmosferice, ca şi pentru marea majoritate a opiniei publice, filmul în domeniul ultraviolet adus de echipajul navetei „Columbia” constituie desigur o nouă „enigmă fantastică”. Totuşi, acest film demonstrează, poate mai bine decât orice alt document fotografic, un fapt esenţial: **totala conectare a marii probleme fundamentale a „lumilor invizibile”, cu strania problemă a *„Obiectelor Zburătoare Neidentificate”.*** lar această conexiune clară este cu atât mai importantă de cercetat, cu cât sutele de mii de consemnări ale prezenţelor şi ale manifestărilor OZN nu pot fi numai şi numai manifestări ale unor civilizaţii foarte avansate din profunzimile galactice sau chiar intergalactice.

„Sursa” mulţimilor de OZN care tot brăzdează cerul planetar este totuşi **„undeva” în „apropierea noastră”,** aşa cum demonstrează extrem de bine filmele documentare aduse de astronauţi, deceniu de deceniu, de la aproape fiecare expediţie extraatmosferică sau selenară. Şi de fapt, înseşi **numeroasele consemnări antice şi medievale**[36]**,**

[36] În ultimele decenii s-a format o adevărată literatură specifică ce reuneşte mulţimi de date regăsite în texte antice şi în cronici din Evul Mediu şi chiar de realizări artistice care provin din preistorie până în epoca noastră, care au

întru totul similare, **dovedesc pe deplin această realitate extraordinară…**

Prezentarea unor astfel de fapte cu alură de fantastic, însoţită de „dovezi materiale” extrase dintr-un adevărat tezaur modern ce evidenţiază, tot mai amplu, veridicitatea unei „alte realităţi”, aflată la baza unor „alte lumi” coexistente în spaţiul planetei noastre, constituie în fapt doar nişte paşi mărunţi în elucidarea unor mari „enigme”.

Desigur că cititorii ar dori să afle, în aceste domenii, cu mult mai mult. Este de la sine înţeles, însă, faptul că **atât NASA, cât şi Programul Spaţial al Rusiei deţin un volum sporit mereu de astfel de documente „fantastice”.** Dar atât timp cât acestea nu vor fi oferite integral opiniei publice, este evident că nu se pot face încă afirmaţii categorice.

Totuşi, pentru a ne apropia cât de cât de „realismul fantastic” al manifestărilor atât de stranii ale lumilor invizibile extraatmosferice, ar fi utilă şi o altă incursiune: o încercare de „acomodare” problematică şi prin **cunoaşterea unor aspecte ale manifestărilor din imediata noastră apropiere,** atât a diferitor alte mulţimi de fiinţe inteligente invizibile, cât şi a mai „micilor OZN demonstrative”, care ne-au tot incitat gândirea în ultimele decenii.

---

consemnat stranii apariţii şi manifestări identice consemnărilor contemporane. Ciclurile de volume ale unor autori ca W.R. Drake, E. von Däniken, R. Charroux, traduse în numeroase limbi, sunt doar câteva exemple.

Capitolul II

MESAJELE DIN SPAŢIU – REALITATE ŞI DIVERSIUNE

„În timpul zborului meu cu nava cosmică «Gemini 4» (iunie 1965), am văzut într-adevăr ceea ce unii oameni numesc OZN... Obiectul pe care l-am văzut rămâne necunoscut, dar aceasta nu înseamnă nicidecum că acesta ar fi fost o navă cosmică de pe o planetă oarecare din Univers. Rezultă doar un singur lucru: în timpul zborului am văzut un obiect pe care nici eu şi nici altcineva nu l-ar putea recunoaşte sau explica ce este.”

Astronautul James McDivitt

OZN la ONU

În primii ani ai celei de a doua jumătăţi a secolului trecut, faţă de şocul psihologic ce se contura, în cadrul unor mari colectivităţi, datorită noutăţii total neînţelese a manifestărilor OZN, inerţia unui conservatorism inerent vehicula **tot felul de explicaţii,** care astăzi ni se par, în mare măsură, **cu adevărat ridicole.** Oamenii, din cele mai diferite ţări, ar fi văzut doar planeta Venus, sau baloane meteorologice, sau fulgere globulare, sau nori de insecte, sau simple fenomene atmosferice, sau arme secrete.

Totuşi, înmulţirea şi amploarea manifestărilor respective şi chiar **numeroasele aterizări demonstrative** au eliminat treptat explicaţiile simpliste şi au conturat tot mai pregnant o ipoteză pe cât de complexă, pe atât de captivantă: **Obiectele Zburătoare Neidentificate sunt**

nave spaţiale trimise de civilizaţii galactice mult mai avansate ştiinţific şi tehnologic!

Drept urmare, relaţia Om – Cosmos şi respectiv Pământ – Galaxie a devenit tot mai plină de semnificaţii, impunând în mod logic profunde reconsiderări în gândire şi în cunoaştere.

O anumită frământare psiho-socială generată de „strania prezenţă a OZN" nu a rezultat numai din miile, din zecile de mii[37] de dosare oficiale şi de consemnări ale presei sau din miile de cărţi apărute pe această temă în ţările lumii.

Chiar intervenţiile autorităţilor cât şi ale comunităţii ştiinţifice internaţionale au amplificat importanţa preocupărilor asupra extrem de ciudatelor manifestări neidentificabile. Astfel, pe de o parte, în ţările cele mai avansate tehnologic au fost create diferite **comisii oficiale de cercetare** a unor atari manifestări, iar în numeroase alte state au fost înfiinţate **nuclee discrete în cadrul organismelor militare.**

Pe de altă parte, după semnificativul Simpozion **CETI** (*Communication with Extra-Terrestrial Intelligence*), organizat în **septembrie** 1971 de Academia de Ştiinţe a fostei URSS, în comun cu cea a SUA (la observatorul astronomic Biurakan, din munţii Caucaz), multe ţări din lume s-au integrat în ambiţiosul program **SETI** (*Search for Extra-Terrestrial Intelligence*) **lansat de către NASA.** Pe parcurs, separat de perfecţionările aduse marilor radiotelescoape ale lumii, dezvoltările spectaculoase ale capacităţilor de ascultare şi analizare a tuturor undelor care ne vin din adâncimile cosmice, în cadrul programului

[37] În deceniile '50 – '80 ale veacului trecut, autorităţile din numeroase state ale lumii înregistrau anual mii de observări ale manifestărilor OZN. De exemplu, Comisia militară americană *„Blue Book"* a întocmit, numai în anul 1952, cca. 1 500 de dosare de anchetare a cazurilor, deşi numărul sesizărilor a fost cu mult mai mare. În Franţa, dr. C. Poher – conducătorul grupului oficial GEPAN – declara în anul 1978: „Sunt perioade când primim câte o sută de observări pe lună... Noi am primit aproape 15 000 de cazuri."

„Mega-SETI”, au atins unele performante tehnice[38] remarcabile.

În fapt, reconsiderările pe care însăşi lumea Ştiinţei le-au transpus în gândirea contemporană în această mare „problemă modernă”, dedublate de evidenţe tot mai relevante, au condus la cel mai semnificativ „act istoric” al domeniului: **la şedinţa Organizaţiei Naţiunilor Unite din** 27 **noiembrie** 1978, **un grup de experţi internaţionali**[39] **– desemnaţi anterior – a prezentat sinteza „problemei OZN”** şi importanţa analizării cât mai competente a manifestărilor respective. Drept urmare, **s-a aprobat documentul ONU nr. A/SPC/33/SR 4,** prin care s-a recomandat statelor membre ale ONU să organizeze cercetarea ştiinţifică a prezenţei şi a manifestărilor OZN din spaţiul planetei noastre!

Secretele „farfuriilor zburătoare”

Dar chiar dacă Omenirea a recunoscut treptat – după numeroase încercări de ascundere a mulţimilor de fapte stranii – necesitatea şi importanţa studierii complexe a tulburătoarelor fenomene produse în atât de variatele şi neînţelesele apariţii ale OZN, **nici până în prezent nu s-au putut da răspunsuri la marile întrebări inerente:**

- de unde vin în spaţiul terestru ciudatele obiecte zburătoare – ce apăreau mereu cu modele constructive

[38] În anul 1985, specialiştii americani au realizat echipamentul „MCSA 1” (*Mega Channel Spectrum Analyser*) ce analiza simultan, în câteva secunde, parametrii unui număr de 740 000 unde care „curg” mereu din spaţiu. Dar în 1992 au pus în funcţie tipul „MCSA 2”, al cărui mare calculator a oferit prelucrarea simultană a conţinutului unui număr de 14 milioane de frecvenţe de unde, existând mereu speranţa identificării printre acestea şi a unor transmisii „artificiale”, emise de civilizaţii avansate!

[39] Cea mai stranie problematică mondială – aceea a OZN – a fost prezentată în plenul ONU de către astronomul prof. dr. A. Hynek, matematicianul dr. J. Vallée, inginerul dr. C. Poher şi locot.-colonelul L. Coyne.

extrem de variate – şi **cine sunt** inteligenţele care le dirijează deplasările aeriene şi aterizările?[40]

- cu ce fel de **energie** sunt acţionate straniile „aparate de zbor” care, oricât de mari ar fi, nu prezintă nici un fel de dispozitive propulsive (elice sau jeturi)?

- **prin care procese fizice,** aceste „nave străine” **pot dispărea subit,** atât din văzul martorilor, cât şi de pe ecranele radarelor, sugerând astfel că ar fi dintr-o „altă materie”?

- în baza căror principii tehnice **sfidează legile fundamentale ale gravitaţiei** şi ale inerţiei, precum şi efectul termic distrugător (atunci când se deplasează cu viteze foarte mari în atmosferă)?

- care este **„secretul” strălucirii intense** şi adesea în culori jucate, a suprafeţelor lor exterioare?

- **de ce** fiinţele care se află în interior şi care în diverse cazuri au coborât pe solul terestru – în locuri însă întotdeauna izolate – şi chiar au contactat uneori persoane solitare, **nu iau legătura** în mod organizat **cu autorităţile nici unui stat?**

- **prin ce mijloace controlează** cu extremă uşurinţă, şi chiar în mod spectacular, atât **procesele biologice ale fiinţelor terestre,** cât **şi psihicul** celor mai diferiţi martori, din diverse colţuri ale lumii?

- care poate fi scopul acestor manifestări permanente – dar aleatorii şi foarte distante – din întregul spaţiu terestru?; aceasta cu atât mai mult cu cât o literatură specifică demonstrează că „prezenţa OZN” a fost consemnată nu numai din secole şi milenii anterioare, ci chiar şi **din preistorie** – existând numeroase picturi rupestre[41] care au transmis posterităţii reprezentări evidente.

Lipsa de răspunsuri la aceste întrebări principale, care atrag după ele şiruri nesfârşite de interogări derivate, a

---

[40] N. edit.: De remarcat că forma OZN este adaptată la nivelul de civilizaţie al Omenirii. În secolul XIX au fost văzute OZN sub aspect de vapor cu aburi!

[41] – Tomas, A.: *Nous ne sommes pas les premiers* – Ed. Albin Michel, Paris, 1972.

– von Däniken, E.: *Meine Welt în Bildern* – Ed. Econ, Düsseldorf.

– Michel, A.: *Palaeolithic UFO Shapes* – FSR, vol.15, no.6/1969, Londra.

conturat treptat o ipoteză foarte combătută la început de cei speriaţi de amploarea noului orizont cognitiv: OZN şi „echipajele” mereu necunoscute sunt **„extraterestre”,** fiind trimise de civilizaţii mult mai avansate, din alte sisteme solare!

Colegiul Invizibil şi Forţa Străină

Unii oameni de ştiinţă, cât şi diverşi investigatori documentaţi mai amplu asupra „cazuisticii” la nivel mondial, s-au sesizat în mod analitic asupra unor **aspecte care contraveneau ipotezei originii galactice a „vizitatorilor străini”.** Un noian de alte întrebări la fel de logice îngreunau un alt talger al balanţei... **De ce atât de multe apariţii,** sute de mii, milioane[42] de observări sesizate – în afară de cele neştiute? **De ce atât de multe tipuri constructive,** chiar şi atunci când erau văzute şi fotografiate grupuri de OZN de aceeaşi mărime?

Devenise oare Pământul o planetă de excepţie şi, din diferite colţuri ale Galaxiei, veneau permanent în pelerinaj mesagerii unor civilizaţii care, în timp, ajunseseră să stăpânească tehnica zborurilor spaţiale? Sau poate... realitatea era cu totul alta şi scăpa posibilităţilor de cercetare şi de interpretare – încă atât de limitate – ale oamenilor de ştiinţă ai lumii terestre?

Nemulţumiţi de imposibilitatea ştiinţei contemporane de a explica „prezenţa OZN” şi manifestările ei atât de provocatoare prin superioritatea şi complexitatea lor, un grup de savanţi neconformişti a luat o decizie mai curajoasă: să renunţe la considerarea originii extraterestre ca unică explicaţie – fără a o elimina total – şi să discearnă

[42] Cotidianul parizian *„Le Monde”* a publicat, la 08.10.1975, o impresionantă concluzie statistică: în întreaga lume, între anii 1947 şi 1975, ar fi fost consemnate cca. 50 milioane de observări de *„obiecte zburătoare neidentificate”!*

o altă ipoteză cu grad înalt de valabilitate, oricât ar fi aceasta de „bizară”!

Dorind ca acţiunea lor să se bazeze pe metode cu caracter strict ştiinţific – implicând şi aparatură foarte modernă –, dar în acelaşi timp să fie învăluită de o discreţie totală, grupul s-a autointitulat ***„Colegiul Invizibil”.***

Iată cum a fost expusă, de unul dintre membrii grupului (selectat ulterior şi de către ONU ca expert internaţional), ipoteza de bază[43] pe care savanţii respectivi **(din şase ţări** foarte avansate) o formulaseră la nivelul anului 1975:

„Există o certitudine: ***o Forţă Străină se manifestă în mediul nostru înconjurător.*** *Au fost* ***văzute*** *«obiecte zburătoare»* ***de către milioane de oameni, în toate ţările.*** *Ele au fost urmărite prin radare militare şi au fost fotografiate în spaţiu de cosmonauţi. Au fost filmate de camerele automate ale rachetelor-sondă şi au fost atinse cu mâna de agricultori... Au fost numite «farfurii zburătoare», «misterioase obiecte cereşti», «obiecte zburătoare neidentificate»...”*

Pământenii au... fraţi invizibili!

Lucrările *Colegiului Invizibil* sunt revoluţionare, fiindcă savanţii care îl compun (vreo sută – din cinci sau şase ţări) desfid o anumită concepţie a autorităţii ştiinţifice, atunci când ei afirmă că aceste observări stranii merită a fi studiate şi, după părerea lor, nici o teorie, chiar fantastică, nu trebuie respinsă fără a o analiza.

În lucrările *Colegiului Invizibil* **se utilizează toate aparatele imaginabile din arsenalul savantului** – de la microscopul electronic până la spectrograful de masă – şi astfel a fost adunată o mulţime de informaţii despre *„farfuriile zburătoare”*.

[43] Vallée. J.: Le Collège Invisible – Ed. Albin Michel, Paris, 1975.

Eu cred că **o Forţă puternică a influenţat altădată Omenirea şi o influenţează şi acum din nou.** În care scop? Am adunat elementele unui răspuns. Ce tehnică stranie foloseşte însă această Forţă pentru acţiunea sa? Aceasta este de fapt problema care formează baza de lucru a *„Colegiului Invizibil”*.

Dar despre ce *„Forţă puternică”* poate fi vorba, care e atât de avansată ştiinţific şi tehnic, e atât de potentă, încât e capabilă să manevreze nu numai energii extraordinare, ci şi biologicul şi psihicul fiinţelor umane?

Studiind în mod complex manifestările materiale şi energetice ale OZN şi analizând în paralel şi suita de consemnări din diferite perioade ale istoriei scrise a Omenirii – care se refereau la apariţii şi manifestări la fel de stranii din secolele anterioare[44] şi din antichitate[45] – concluzia afirmată de Colegiul Invizibil încă în urmă cu trei decenii era următoarea: **în spaţiul planetei noastre ar mai exista încă o „populaţie”, care ar fi însă invizibilă pentru noi,** oamenii pământeni, **întrucât fiinţele respective ar fi constituite dintr-o altă materie!** Iar această „altă populaţie” nu ar fi doar într-o „vizită temporară”. În fapt, **ea ar convieţui cu noi încă din cele mai vechi timpuri, stăpânind chiar de pe atunci o cunoaştere extrem de vastă,** cât şi ample posibilităţi de a manevra materia grea-vizibilă şi cea invizibilă, precum şi variate forme de energie, în bună parte necunoscute ştiinţei moderne!

Într-un atare context al unei realităţi fantastice, manifestările acestor fiinţe ar continua să ni se pară încă şi astăzi ca fiind fenomene de **înaltă magie** şi chiar **miracole!**

---

[44] Vallée, J.: *Passport to Magonia* – Ed. H. Regnery, Chicago, 1969.

[45] Drake, W.R.: ciclul *„Gods and Spacemen în the Ancient Time”* – Ed. Sphere Books, Londra, 1974–1977; 3 volume traduse şi la Ed. Polirom, Iaşi, 1996.

Forţa Invizibilă protejează şi dirijează Omenirea

Iată o concluzie prezentată în urmă cu trei decenii, la fel de tulburătoare atunci ca şi acum, enunţată de un grup de savanţi care aveau acces la surse de informare mult mai înalte. Şi este evident faptul că o atare afirmaţie a avut la bază materiale documentare şi posibilităţi de analiză a acestora mult mai bogate decât ale oricărei persoane neimplicate.

Un exemplu sugestiv în acest sens este şi următorul fapt: **unul dintre fondatorii Colegiului,** astronomul **Alen Hynek** – profesor la Northwestern University din SUA – a fost **angajat la Forţele Aeriene militare timp de 20 ani pe postul de „consilier ştiinţific în problema OZN”!** Or, în acea funcţie, a avut acces nemijlocit la marea arhivă acumulată la USAF – forul oficial american cel mai implicat iniţial în urmărirea manifestărilor OZN –, cât şi în analizarea complexă a acestora.

Fireşte, mulţi dintre savanţii respectivi au avut un acces mult mai larg şi la uimitorul documentar fotografic al NASA, adus de astronauţi încă din acei primi ani ai misiunilor extraatmosferice, în cursul cărora, **„acolo sus”, au fost înregistrate mereu, stranii prezenţe „strălucitoare” neidentificabile…**

Uimitoarea filmare în ultraviolet din februarie 1996, de la bordul navetei „Columbia”, a adus poate cea mai categorică dovadă (cunoscută în mod public) ce a confirmat – dar după două decenii – veridicitatea concluziei savanţilor *„Colegiului Invizibil”*: **într-adevăr, în apropierea Pământului există o „populaţie invizibilă”, care vieţuieşte în spaţiu!** Prin înaltul nivel de evoluţie la care a ajuns, aceasta se manifestă ca o redutabilă *„Forţă străină invizibilă”*. Dar, **existând în spaţiul apropiat încă din timpuri străvechi, neştiuta „Forţă” s-ar ocupa cu totală discreţie şi de evoluţia speciei umane terestre.** În

acest scop, **periodic, îi oferă „demonstraţii” stimulative** ale unui orizont pe care oamenii pământeni trebuie să-l „cucerească” şi ei, ajutându-i cu răbdare **să se integreze în procesul legic al evoluţiei cosmice.**

Aşadar, încă în urmă cu trei decenii, un grup de savanţi, care s-au distanţat de îngrădirea gândirii docte „oficiale”, a dezvăluit în mod public o tulburătoare concluzie bazată pe investigaţii de înalt nivel ştiinţific: deasupra noastră, există „o altă realitate”, care pentru noi e fantastică! Or, în paralel, cele mai stranii filmări obţinute de pământeni – cele aduse de astronauţii aflaţi în spaţiu – au confirmat: această concluzie nu este întru nimic o ficţiune, ci „un fapt” pe care trebuie să-l înţelegem în toată complexitatea sa!

În plus, ne impune în mod absolut să gândim **o relaţie întru totul pozitivă între noi şi această *„Forţă invizibilă”*** dar reală, care a evidenţiat în timp un fapt esenţial: în decursul preistoriei şi respectiv al istoriei Omenirii, aceasta **nu a demonstrat nici-o ostilitate** ci, din contră, **a avut mereu intervenţii benefice în progresul civilizaţiei şi în însăşi evoluţia spirituală a fiinţelor umane!**

La vremea respectivă, în urmă cu trei decenii, tulburătoarea ipoteză, făcută publică şi prin cartea ce definea activitatea *Colegiului Invizibil*, a suscitat o întrebare inerentă: acea *„populaţie invizibilă”* din înaltul cerului **nu este cumva însăşi lumea celor decedaţi –** *„Lumea de Dincolo”?* Este ea, într-adevăr, o „altă lume”, cu totul neştiută? Deşi, sub acest aspect, concluziile grupului de savanţi nu au fost la fel de tranşante, totuşi cărţi ulterioare ale dr. Jacques Vallée[46] au lăsat să se întrevadă **o reală diferenţă între aceste lumi nevăzute.**

[46] Vallée, J.: – *Dimensions* – Ed. Wilson & Neff, SUA, 1988 (tradusă în româneşte la Ed. Savas, Bucureşti, 1993).

– *Confrontations* – Ed. Random House, SUA,1990 (tradusă în româneşte la Ed. Aldo, Bucureşti, 1994).

Maeştrii venusieni şi Marte – producătoare de OZN!

Pentru cititorul care s-a antrenat mai mult sau mai puţin în problema fundamentală a „lumilor invizibile”, se schiţează în mod normal o deducţie logică: **sufletele decedaţilor pământeni încă nu au ajuns, în timp, la nivelul unor cunoaşteri şi potenţe într-atât de evoluate.**

Dacă le-ar fi obţinut, le-ar fi etalat în decursul propriilor existenţe „întrupate” şi astăzi, civilizaţia umană ar fi cu mult mai avansată...

Deşi dr. J. Vallée a lăsat să se înţeleagă **convingerea *Colegiului Invizibil*** asupra faptului **că *„obiectele zburătoare neidentificate”* sunt „produse” numai de această „Forţă”** a fiinţelor foarte evoluate care s-au localizat invizibil în spaţiul din apropierea Pământului, **o atare exclusivitate nu este acceptată de grupurile de „iniţiaţi”**[47] care, pe „alte căi”, au totuşi acces la informaţii

[47] Astfel, cum am arătat şi în capitolul anterior, există grupuri de persoane care cunosc bine faptul că în „cerul terestru” vieţuieşte „o lume eterică”, foarte avansată sub toate aspectele şi care este capabilă „să construiască” OZN din materii necunoscute nouă. În acest sens am citat faptul că *„modul de confecţionare de către lumea eterică terestră a unor nave cu discul sau cu rebordul exterior vibrator a fost copiat de la venusieni”* (extras din cartea *„The Shpips Mistery”* a dr. M. Layne,1950).

După trei decenii, acelaşi fapt a fost difuzat mai amplu de un cunoscut iniţiat contemporan – pictorul englez Benjamin Creme; acesta a expus în mod repetat în conferinţele sale de instruire spirituală, cât şi în volumele II şi III ale ciclului *„Maitreya’s Mission”*, unele scurte explicitări privind *„obiectele zburătoare neidentificate”*.

Iată unele specificări, la fel de tulburătoare:

„- Multe OZN sunt indicate ca venind din lumea eterică a planetei Venus, dar unele dintre acestea au fost produse pe Marte. În fapt, prin lumea sa eterică, Marte este o planetă «producătoare». Aceste OZN sunt construite prin puterea gândirii şi sunt dirijate în mers printr-o combinaţie dintre energia gândirii şi tehnologia înaltă, mult dincolo de ceea ce cunoaştem noi acum.

– Deşi Marte este şi ea o planetă nelocuită, totuşi lumea ei eterică este mult mai evoluată în tehnologie decât noi. Venus se află în ultima ei «rondă» a evoluţiei, astfel încât putem să considerăm toate fiinţele spirituale de acolo ca fiind «Maeştri»; pentru noi, sunt asemenea zeilor.

mai extinse. Grupurile respective cunosc însă foarte bine faptul că adevăraţii mesageri veniţi din depărtări spaţiale nu sunt aceia care apar cu sutele de mii – aşa cum au fost observate numeroasele OZN în întreaga lume –, ci **sunt cu mult mai puţini ca număr şi practic imposibil de sesizat de noi,** cei de pe solul terestru…

Unele persoane cu o cultură scientizată modernă au încercat să surclaseze „bizara ipoteză" a savanţilor neconformişti printr-o enunţare şi mai fantastică, dar care nu avea la bază vreun element demonstrativ: **OZN şi fiinţele de la bordul lor ar veni dintr-un „alt univers", care s-ar intersecta în mod aleator cu Universul nostru material; „celălalt" ar fi structurat dintr-o altă materie, având astfel alte legi fizice** şi, deci, un alt „continuum spaţiu-timp"! Într-un atare context, s-ar putea ca fiinţele celor două universuri nici să nu se perceapă reciproc, datorită tocmai diferenţelor fizice fundamentale ale bazelor ontologice proprii![48]

La nivelul cunoaşterilor moderne, într-adevăr, această formulare doctă nu poate fi exclusă doar pentru simplul ei aspect de ficţiune ştiinţifică. Totuşi, o astfel de „intersectare" presupune un amplu proces cosmic în continuă deplasare, **„întâlnirea" întâmplătoare a Omenirii terestre cu o populaţie a unui alt univers apărând deci ca un fapt „trecător", care nu persistă în timp zeci de mii de ani.** Aceasta cu atât mai mult cu cât Pământul se deplasează pe distanţe suficient de mari în jurul Soarelui, iar însuşi sistemul nostru solar se deplasează continuu pe o orbită extrem de largă în jurul centrului Galaxiei. Or, din tot ceea ce Omenirea a păstrat în memoria ei colectivă şi, în plus, din ceea ce „a primit" ca informaţii suplimentare, **„prezenţa OZN" nu are un caracter**

– OZN şi echipajele lor sunt constituite din materii eterice, şi nu din materie densă; aparenţa de obiecte solide – pe care o produc pentru noi – este un fenomen temporar.

– Nu există OZN ostile şi relatările care le-au prezentat astfel sunt pure ficţiuni. Manifestările OZN în spaţiul terestru sunt rezultatul unei cooperări interplanetare şi se bazează pe intenţii absolut paşnice şi benefice."

[48] N. edit.: *Amănunte în „Marile Enigme"* (Ed. OBIECTIV, 2005).

„temporar”. Dimpotrivă, istoria scrisă şi nescrisă, precum şi foarte vechi opere de artă – începând cu numeroase picturi rupestre –, demonstrează că această prezenţă are o vechime care s-ar putea conecta, eventual, la însăşi vechimea speciei umane, sau poate chiar mai mult...

Deci, în mod obiectiv, ipoteza unei simple „intersectări” cosmice locale între două universuri diferite, de altfel nesesizată ştiinţific prin absolut nici un alt fel de manifestare spaţială, **nu are o bază** care să-i ofere o luare în considerare.

Şi dacă, de-a lungul mileniilor au existat mereu grupuri restrânse de „iniţiaţi” care au cunoscut „taina” existenţei „deasupra noastră” a unei mulţimi de fiinţe mult avansate ştiinţific şi tehnic, care constituie o „Forţă invizibilă” multipotentă energetic şi care ne face mereu variate „demonstraţii” benefice, ar rezulta un fapt esenţial: **Omenirea a intrat în fine într-o epocă în care trebuie să afle realitatea fundamentală a acestei convieţuiri atemporale...**

„Fiii Soarelui” şi marţienii... mongolezi

În a doua jumătate a veacului trecut, în paralel cu adevărate „valuri” de apariţii şi manifestări ale neînţeleselor OZN, au survenit şi unele fapte la fel de stranii, care au fost asociate poate mult prea uşor cu originea extraterestră a noii „enigme moderne”.

Autorul francez Robert Charroux relata, în una din incitantele sale cărţi[49], o întâmplare ieşită din comun: la 16 martie 1964 a primit o scrisoare din partea unui necunoscut care îi comunica faptul că trebuie să-i transmită documente ştiinţifice foarte importante, transmise de o fiinţă din sistemul solar Proxima Centauri (!?). Materialul care i-a fost remis la întâlnirea cu persoana respectivă părea a fi

[49] Charroux, R.: *Le livre des secrets trahis* (Cartea secretelor trădate) – Ed. Robert Laffont, Paris, 1965.

redactat într-adevăr de savanţi care posedau un înalt nivel de cunoaştere în diferite domenii: fizică, chimie, biologie, matematică, arheologie, ş.a.m.d...

Din conspectarea textului primit, rezulta că acei „savanţi" ar fi sosit pe Terra venind de pe planeta ***„Baavi",*** situată în cel mai apropiat sistem solar vecin – sistemul **Alpha Centauri,** aflat la **4,3 ani-lumină** faţă de Pământ. Navele lor spaţiale – numite *„vaiadorge"* – le-ar permite să intre **fie în „timp pozitiv", fie în „timp negativ".** În acest mod, ar parcurge **imense distanţe cosmice** la viteze super-luminice **doar în câteva minute** şi astfel ar putea reveni „acasă" nu după mult timp de la plecare.

Steaua-soare **Proxima Centauri** – pe care „baavienii" i-au dat numele de ***„Baalki"***[50] – ar fi de 30 de ori mai mică decât Soarele nostru, în schimb, planeta Baavi ar fi **o dată şi jumătate mai mare decât Terra** şi ar gravita în jurul soarelui local în decursul a **311 zile** (fiecare zi având 27 ore terestre. 12 minute şi 57 secunde). Nopţile pe Baavi ar fi mai luminoase, planeta primind lumină şi de la stelele Alfa Centauri A şi B. Din această cauză, locuitorii acestei planete şi-au dat şi denumirea de ***„Fiii Soarelui"***[51]

Încă din timpuri foarte vechi ale civilizaţiei lor, baavienii ar fi folosit **rachete fotonice** care le ofereau viteze de până la 280 000 km/ secundă (terestră).

Primul zbor cu aterizare pe Terra ar fi avut loc acum 15 000 de ani. Anterior, astronauţii lor au vizitat repetat planeta Marte, stabilind o reală prietenie cu populaţia locală. Dar în urmă cu cca. 12 000 de ani, condiţiile de viaţă de pe Planeta Roşie s-au înrăutăţit într-atât de mult, încât baavienii i-au evacuat pe marţieni, transportându-i pe Pământ. „Strămutaţii" – cu pielea gălbuie şi cu fizionomia mongoloidă – ar fi fost aduşi pentru aclimatizare[52] la o presiune atmosferică şi o temperatură mai redusă, **în**

[50] N. edit.: Baal = Apollo (Cel Alb) = Zeul Alb.Ki = Geea = Terra.

[51] N. edit.: Fiii Soarelui se consideră şi extratereştrii înalţi şi blonzi (ca şi dacii, getulii, messageţii/alemanii, primii romani, macedonenii). Ramanii („Veghetorii"), prima civilizaţie de pe teritoriul României, erau şi ei Fiii Soarelui /Ra(m)...

munţii Tibetului. Realizarea acestei migraţii ar fi durat vreo 30 ani.

(În cartea ***„Revenirea Zeilor” –*** Ed. OBIECTIV, Craiova – am descris ipoteza scientizată privind stranietatea marelui gol circular din extremitatea satelitului marţian Phobos care, fotografiat de sonda „*Viking Orbiter 1*”,arată ca o adevărată „navetă spaţială” imensă; a fost folosit oare acest satelit la aducerea pe Pământ a populaţiei de pe planeta Marte?)

Extratereştrii citiseră „Cartea lui Enoh”…

Textul transmis de „străini” făcea şi o interesantă conexiune de istorie interplanetară, asemănătoare unui pasaj biblic şi respectiv unor specificări din vechiul text „*Cartea lui Enoh*”[53]: numeroasele zboruri făcute pe planete ca Marte şi Terra le-au permis **astronauţilor baavieni** să ducă o **viaţă mai libertină,** întâlnind fiice frumoase ale localnicilor. Dată fiind duritatea legilor de pe planeta Baavi

---

[52] Textul antic sumerian *„Epopeea lui Ghilgameş”* ne-a transmis o consemnare ciudată, care ar putea fi explicată prin aducerea anterioară pe Terra a unei populaţii de pe o altă planetă. Specificarea insolită e redată în versurile ce descriu declanşarea potopului pe Pământ:

„Deodată, lumina zilei s-a prefăcut în noapte
frate cu frate nu se mai vede
poporul din ceruri nu se mai recunoaşte.
Zeii au fost cuprinşi de frica potopului.
Au fugit şi s-au refugiat în cerul lui Anu.”

Cine a putut fi acel „popor din ceruri”, diferit de Zeii care au plecat spre Lună (cerul lui Anu) sau altundeva în spaţiu? Legat de această denumire, e de reamintit şi faptul că, încă din vechime, chinezii îşi atribuiau şi numele de „Fiii cerului”… Numeroase alte popoare s-au revendicat ca „Fiii Cerului”, exceptând unele populaţii din Africa. Despre „poporul lui Anu”, pe larg în seria *„SECRETELE TERREI”*.

[53] În textul aramaic antic *„Cartea lui Enoh”*, în cap. VII, se redă un fapt (care este specificat de altfel şi în Biblie – cap.6, v.1 şi 2), rămas mereu neexplicat: *„Când copiii oamenilor s-au înmulţit în acele zile, a început ca fiicele lor să se nască graţioase şi frumoase. Şi când îngerii, copiii cerurilor, le-au văzut, ei au devenit iubăreţi; şi ei şi-au spus unii altora: să ne alegem femei din rasa oamenilor şi să avem copii cu ele.”*

în raport cu libertinajul întâlnit pe Marte şi pe Pământ, după un timp ar fi urmat o **răzvrătire planetară.** Aceasta s-a rezolvat prin **părăsirea „patriei”** de către un umăr de 827 000 locuitori care aveau diferite profesii şi niveluri de cunoaştere. Aceşti extratereştri ar fi fost „strămoşii superiori” ai oamenilor de pe Pământ.

În ciudatul text primit de R. Charroux erau **incluse şi interesante elemente din domeniul fizicii fundamentale:**

- **Materia** ar fi o **condensare a mişcării,** respectiv o energie care generează unde cu diferite frecvenţe vibratorii. Ca urmare, masa unui corp nu ar fi decât un centru de vibraţii cu caracteristici specifice.

- **Greutatea** unui corp ar fi **o presiune** ce rezultă dintr-o reacţie a spaţiului înconjurător, care este „deformat” de însăşi masa planetară.

- Pentru ca un obiect oarecare să fie ridicat şi chiar menţinut în aer prin **levitaţie simplă,** ar trebui **modificată frecvenţa vibratorie** a materiei acelui corp, în aşa fel încât să devină opusă celei a câmpului gravitaţional.

- **Navele spaţiale din Baavi ar fi nişte vehicule care anulează acţiunea gravitaţiei.** Acestea ar avea nişte învelişuri neutrinice cu „greutate negativă”, care ar putea intra în rezonanţă cu undele gravitaţionale ce pătrund peste tot (datorită vitezei lor de propagare superioară celei a luminii în vid). Fenomenul de intrare într-o astfel de rezonanţă ar genera o energie care se opune efectelor masei, „vaiadorga” fiind adusă astfel într-o stare de greutate negativă şi cu un câmp gravitaţional autonom.

- **Dacă se ajunge la fantastica limită a vitezei undelor gravifice,** survine un moment critic în care **vehiculul cosmic este** pur şi simplu **proiectat în *„anti-timp”* sau în *„anti-univers”,*** fără ca să se dezintegreze. Textul specifica însă recomandarea ca să nu se confunde aceste noţiuni cu „universul de timp negativ” şi cu galaxiile din anti-materie – considerate anti-lumi.

Intoxicare prin R. Charroux

Acum patru decenii – de altfel ca şi acum, astfel de informaţii puteau fi considerate ca „noutăţi ştiinţifice” remarcabile şi întru totul posibile – după cum le apreciase şi doctorul în ştiinţe Robert Frederick, consultat de autorul francez.

În voluminosul text de origine „neidentificată” se evidenţiau, însă, **şi elemente care păreau specifice unei gândiri foarte terestre.** De exemplu, în problema vitezelor extraordinar de mari ale navelor spaţiale, se specifica evitarea ciocnirii cu **meteoriţi** prin generarea unui câmp magnetic foarte puternic, care să-i îndepărteze. Or aceste „pietroaie” mai mici sau mai mari, fiind în general **din materii paramagnetice,** sunt practic **prea puţin influenţate de câmpuri magnetice,** chiar dacă acestea ar fi foarte intense.

Mai mult chiar, „neidentificatul” care a redactat capitolul respectiv mai prezenta şi **o altă soluţie tehnică, la fel de nerealistă:** vaiadorgele ar avea un depozit special cu stocare de pulberi în cantităţi apreciabile, care ar fi menţinute la presiuni ridicate; prin canale foarte fine, pulberile ar fi aduse într-o cameră în care un tor ce s-ar roti cu viteza luminii le-ar imprima o accelerare extrem de intensă. Prin jeturi din astfel de pulberi proiectate cu viteze extraordinare, ar putea fi distrus orice obiect ce ar apare în faţa navei sau lateral ei.

O atare soluţie tehnică evidenţiază doar **fantezia specifică unor decenii anterioare…** Imaginarea la bordul OZN a unui depozit de pulberi, a unei instalaţii extraordinare de accelerare a acestora, a unor canale ultra-rezistente prin pereţii navelor, pentru dirijarea variată a unor jeturi de pulberi distructive, etalează doar **idei extrem de simpliste,** aparţinând unei literaturi de ficţiune insuficient de documentată sub aspect tehnic şi în domeniul OZN.

De altfel, din cadrul textului cu presupusă origine cosmică se mai pot selecţiona şi alte afirmaţii care sugerează **o sursă foarte terestră,** existând şi alte „fantezii”, specifice în fapt cunoaşterilor şi logicii strict umane. De exemplu, iată motivaţiile vizitelor pe Terra, precum şi pentru lipsa unor contacte manifeste cu autorităţile şi cu populaţia locală:

„Aceşti extratereştri sunt ***neliniştiţi de folosirea anarhică şi periculoasă în manevrarea fisiunii nucleare.*** *Ei doresc să ne aducă pe drumul cel bun şi, fără îndoială,* ***nu ar ezita*** *să declanşeze un război al lumilor – deci* ***să ne distrugă*** *–, dacă experienţele noastre de ucenici-vrăjitori ar constitui o ameninţare la scară interplanetară.”*

O astfel de menţionare a unui război interplanetar evidenţiază desigur un mod foarte pământean de a concepe relaţia Omenirii noastre cu o civilizaţie mult mai avansată. În fapt, **o astfel de civilizaţie şi-ar putea impune oricând un punct de vedere „forte”, fără nici un fel de război…**

La fel de terestră este şi motivaţia pentru evitarea permanentă a contactelor cu oamenii planetei noastre: astronauţii baavieni ar rămâne mereu în umbră şi nu le-ar da nici un fel de ajutor oamenilor locali, fiindcă ei nu vor ca „exilaţii de altă dată, soţiile lor pământene şi copiii lor hibrizi” să încerce să revină pe planeta lor originară (!). **Ideea unui „rasism cosmic”,** după zeci de mii de ani, nu-şi mai are **nici o probabilitate la o Omenire aflată la un nivel foarte înalt de evoluţie.** Din contră, o astfel de enunţare indică o concepţie întru totul retrogradă care, din păcate, mai este împărtăşită de marea majoritate a oamenilor tereştri, încă atât de puţin evoluaţi… De altfel, în însuşi conţinutul manuscrisului „străin”, într-un alt capitol, se desfide o atare motivaţie: reluându-se de fapt şi o altă temă existentă în tradiţii antice ale diferitor popoare, se menţionează că, din contră, **mulţi pământeni ar fi fost luaţi şi duşi „în cer”, pe planeta Baavi…**

În finalul expunerii „textului extraterestru”, chiar R. Charroux a pus în dubiu veridicitatea voluminosului manuscris, pe care îl primise într-un mod prea misterios:

„Rămâne de aflat dacă întreagă această lucrare constituie cea mai mare revelaţie a secolului sau este doar o farsă admirabil montată. Este de remarcat însă, înainte de orice, că la fel ca în istoriile cu farfurii zburătoare, nu ne-a fost furnizată nici o probă materială care să dovedească realitatea faptelor respective.”

Omenirea în neolitic – misiune îndeplinită?!

Se pare însă că, **în acel deceniu ’60** al veacului trecut, **era lansată, pe această linie a unor „mesaje extraterestre”, o adevărată acţiune bine concertată: anumite persoane,** mai culte şi cu acces la mijloacele de informare în masă, **din diferite ţări, primeau în mod similar scrisori sau texte care le-ar fi fost trimise de fiinţe venite din spaţiu!** Sau autorii acestora erau nişte pământeni contactaţi în mod foarte discret de fiinţe venite din alte lăcaşuri ale Galaxiei, cărora li s-au dictat astfel de texte? Or, poate, cei care le-au redactat făceau pur şi simplu parte dintre pasionaţii „ozenismului” şi încercau pe această cale să intensifice interesul public pentru marea şi provocatoarea enigmă? Să fi fost oare doar nişte documentaţi autori ai literaturii SF, care îşi exersau talentul în acest mod? Sau invers, să fi fost nişte sceptici inveteraţi, care voiau să-i compromită într-un anume fel pe destinatarii textelor?... Dar poate că toate acele scrieri erau nişte teste publice, **imaginate de social-psihologi care aveau misiunea de a sonda reacţiile diferitelor colectivităţi din diverse colţuri ale lumii?**

Iată însă câteva exemple întru totul similare.

Cotidiane de mare tiraj din Franţa au publicat, în zilele de 19 şi 20 februarie **1967,** o informaţie senzaţională preluată

de la agenţii de presă: biologul Aharon Aray Amath, din capitala Mexicului, ar fi primit **o scrisoare de la o fiinţă extraterestră** venită de pe o planetă situată la **16 000 ani-lumină** faţă de Pământ. Acel „turist”, care semna cu numele de Kan Lau Ka, afirma că trimişi ai civilizaţiei respective au tot venit pe Terra – pe care o numeau ***„Iliush”*** **(cea înverzită)** – încă din urmă cu cca. **700 000 de ani!** Astronautul „străin” specifica un fapt şi mai tulburător: unii dintre compatrioţii săi s-ar afla pe Pământ de mai mult timp, trăind printre localnici fără să fie sesizaţi. **Coabitarea le-ar reveni ca o misiune cosmică,** având drept sarcină să intervină, prin mijloace neştiute de pământeni, ca să înlăture un eventual dezastru planetar, dacă, în mod nesăbuit, aceştia ar declanşa un război nuclear.

Ca să fie şi mai captivantă, scrisoarea (în care se menţiona că acelaşi text fusese trimis şi altor personalităţi din diferite ţări) relata şi anumite evenimente ancestrale total neştiute, care ar modifica istoria Omenirii: **pe Pământ ar fi venit în mod repetat, încă de acum 20 milioane ani (!), şi alţi trimişi galactici,** care locuiau pe o planetă dintr-un alt sistem solar – aflat la numai **1 000 ani-lumină.** Aceştia şi-ar fi încetat însă vizitele pe Terra atunci când Omenirea arhaică şi-ar fi depăşit primitivismul iniţial şi ar fi intrat în **era neolitică…**

Extratereştrii şi… simbolismul iudaic

Cel mai extins „mesaj extraterestru” ar exista, însă, în Argentina. Profesorul B. Reyna – de la Universitatea Del Salvador din capitala Buenos Aires –, fiind invitat acasă la un oarecare locuitor la metropolei – numit **Eustache Zagorsky** –, a avut o surpriză ieşită din comun: gazda i-a arătat **12 volume** scrise într-o limbă şi cu

caractere care nu există pe Pământ, al căror conţinut i-ar fi fost transmis de fiinţe extraterestre!

Posesorul acelei „enciclopedii astrale” i-a declarat că, în **18 februarie 1953**[54]**,** când se afla într-o stare de deznădejde, a fost luat la bordul unei nave spaţiale; echipajul respectiv l-ar fi purtat într-o călătorie extraordinară, până la **Ganymede – satelitul cel mai mare**[55] **al planetei Jupiter.** Readus în localitatea Quilmes – de unde a fost luat –, Zagorsky ar fi întreţinut ulterior legături telepatice permanente cu „răpitorii” săi, care l-ar fi învăţat astfel limba ganymediană precum şi alfabetul specific al acesteia, ale cărui litere ciudate erau denumite ***„varculeţi”.*** Pe parcursul timpului, în cursul „convorbirilor” îndelungate, i s-ar fi dictat treptat cele 12 volume, pe care ajunsese să le scrie direct în varculeţi.

Într-o relatare trimisă revistei pariziene *„Phénomènes Spatiaux”*, profesorul Reyna menţiona că „voiajorul spaţial” argentinian – aflat în floarea vârstei – ar fi fost **chestionat foarte amănunţit de ziarişti, medici, ofiţeri şi de un psihiatru.** Aceştia au încercat să discearnă dacă „destăinuirile” respective aveau ceva real sau erau doar o fantezie bine regizată. **Nici unul dintre aceştia nu a depistat însă vreo fisură în descrierile straniei călătorii şi ale prelungitelor contacte ulterioare.**

Revista franceză a rămas totuşi în expectativă[56], fără a trage vreo concluzie:

„Dacă documentele prezentate sunt opera unui mistificator, trebuie să recunoaştem că el nu s-a dat totuşi înapoi în faţa efortului, deloc banal, de a scrie 12 volume cu astfel de semne insolite, deşi **ar fi putut să se mulţumească cu mult mai puţin.** *Şi dacă este un farsor*

[54] N. edit.: 1+9+5+3=18, ca şi data... Adică 6+6+6=666. 666, 12 volume – cine era adept al simbolismului iudaic, Zagorsky sau... extratereştrii?...

[55] Ganymede are un diametru de 5 150 km, fiind deci cu mult mai mare decât Luna. Sondele spaţiale americane au determinat la solul acestuia temperaturi foarte scăzute. Fotografiile transmise de aparatele respective i-au intrigat însă pe astronomi, relieful prezentând, pe mari distanţe, o serie de striuri paralele inexplicabile.

[56] Phénomènes Spatiaux – no. 12/1967, Paris.

sau un vizionar, trebuie să admitem că a avut un anume talent şi că viziunile sale au fost destul de originale.”

În analizarea mai detaliată a cazului a intervenit ulterior ufologul argentinian **O.A. Galindez,** împrumutând de la Zagorsky unul dintre volume, cât şi dicţionarul ganymedian – spaniol pe care acesta îl întocmise. În paralel, l-a chestionat foarte amănunţit asupra derulării faptelor, cât şi a reacţiilor psihice afirmate de „voiajor”. Patru ani mai târziu, revista parizianã şi-a făcut însă un act de onoare publicând[57] concluziile investigatorului argentinian. În fapt, acesta s-a sesizat în mod obiectiv de o mărturisire scrisă de E. Zagorsky privind momentele prealabile „răpirii” sale:

„M-a invadat un vârtej de idei stranii, căzând astfel într-o stare de semi-conştienţă. M-am simţit cufundat într-o stare sufletească într-atât de inexplicabilă, încât aş fi tentat să o interpretez – fără a lăsa loc îndoielii – ca un fel de vis, dar cu o stare conştientă bine trezită.”

Pentru O.A. Galindez, o atare trăire dezvăluia că **întreaga călătorie a lui E. Zagorsky** ar fi fost o **succesiune de viziuni derulate în creierul acestuia** – produse fie de imaginaţia lui pe când se afla într-o stare de reverie, fie printr-o „inducere” psihică efectuată de „cineva” din exterior.

O atare constatare l-a condus pe investigator să analizeze şi modul în care „călătorul imaginar” ar fi putut „să creeze” o limbă nouă şi un alfabet original. Pe această linie a urmărit două ipoteze:

– fie o elaborare inconştientă a limbajului, atunci când „subiectul” se afla într-o stare crepusculară a conştientului sau invers, într-o stare de excitare a subconştientului.

– fie o elaborare voită, conştientă, a limbajului şi a alfabetului.

Comparând acest caz cu cel al ***„limbajului marţian”*** care a fost „obţinut”, la fel de amănunţit dar în stare de transă hipnotică, la sfârşitul secolului XIX, de mediumul Helen Smith, O.A. Galindez a ajuns la concluzia că nu a fost un proces psihic similar. El a considerat, în final, că **limba**

[57] Phénomènes Spatiaux – no. 30/1971, Paris.

ganymedianã nu ar fi fost un limbaj strãin adevãrat, ci ar fi fost o creaţie a lui E. Zagorsky…

Varculeţii – o scriere misterioasă

S-ar putea totuşi ca problema respectivă să nu fi fost în sine chiar atât de simplă. Aşa cum am arătat şi într-un alt cadru[58], în masivul stâncos **Tassili-n-Asdjer** (aflat la limita nord-vestică a deşertului Sahara) – care ascunde în anumite porţiuni un „mare muzeu de artă preistorică" rămas în plină natură – a fost descoperită o stâncă ce a transmis peste milenii **un text cu litere ciudate,** necunoscute de tuaregii locali şi nici de vreun specialist.

Or, **literele respective au o mare asemănare cu varculeţii folosiţi de E. Zagorsky.**[59] S-ar părea că acesta nu avea însă cum să cunoască imaginea stâncii-document, întrucât fotografia pietrei cu scrierea nedescifrată a fost prezentată ca o noutate abia[60] mai târziu.

Relatările controversatului argentinian privind contactele sale telepatice prelungite avute cu nişte fiinţe nepământene, care de fapt numai o singură dată i-au apărut, într-o „viziune" stranie, par a conduce totuşi la o explicaţie mai apropiată de spaţiul terestru. Cititorii care au urmărit captivanta literatură a răpirilor de către extratereştri a unor pământeni şi a relaţiilor celor „abduşi", cu „echipajele" unor OZN foarte variate, au putut să constate un fapt: **în ultimele decenii ale veacului trecut s-a produs şi o spectaculoasă înmulţire a unor „viziuni" de răpiri şi chiar de călătorii în cele mai extraordinare nave de zbor,** continuate apoi ani de zile, cu **repetate contacte telepatice**[61] între „răpiţi" şi

[58] Gheorghiţă, F.: *Revenirea Zeilor* – Ed. OBIECTIV, Craiova, 2003.

[59] N. edit.: Apărută în *„Revenirea Zeilor"*, scrierea cu varculeţi a fost descifrată de prof. Tudor Diaconu! Textul a fost publicat în *„Scrierea secretă"* – vol. II.

[60] *Science et Vie*, no. 671/ 1973, Paris.

[61] Gheorghiţă, F.: *Lumi invizibile* – ed. II – Ed. Sedcom, Iaşi, 2002.

„străinii” umanoizi, care demonstrau uimitoare potenţe în „manevrarea” biologică şi psihică a pământenilor implicaţi.

Era oare vorba, într-adevăr, de „extratereştri” veniţi din alte sisteme solare sau intra în joc acea „altă realitate” dirijată mereu în mod superior de „Forţa necunoscută” cantonată invizibil în apropierea Terrei, astfel cum concluziona expertul J. Vallée în cărţile sale? Dar este, oare, posibil ca superioara „Forţă invizibilă” să-şi mascheze prezenţa sa suficient de apropiată, prin astfel de regizări, foarte reale şi totuşi întru totul virtuale, „inventând” tot felul de acţiuni şi „poveşti” ale unor extratereştri fictivi, care în fapt ar veni doar de la câteva sute de kilometri?

Mesaje de la… Guvernul planetei UMMO

La un an după difuzarea de către presa europeană a senzaţionalei ştiri privind călătoria argentinianului la Ganymede, într-o altă parte a lumii avea să se deruleze iarăşi un şir de evenimente legate de „mesaje extraterestre”; şi acest caz a avut, de asemenea, o **largă difuzare** la nivel mondial. Faptele s-au succedat timp de **câţiva ani în şir, în Spania.** Nu a mai fost însă vorba de o călătorie extraordinară a vreunui pământean, ci doar de transmiterea unor texte, tot mai voluminoase, expediate prin poştă.

Noua „enciclopedie extraterestră” conţinea prezentarea unei planete dintr-un alt sistem solar pe care se dezvoltase o civilizaţie foarte avansată, ajunsă la un înalt nivel de cunoaştere ştiinţifică şi de realizări tehnice. **Textele ar fi fost redactate de membri,** rămaşi mereu necunoscuţi, **ai unui echipaj ce ar fi venit pe Pământ** cu o navă spaţială ce ar fi parcurs foarte repede distanţa de **14,42 ani-lumină,** care ne-ar separa de lăcaşul lor galactic.

Prima scrisoare „ciudată” a fost primită de omul de cultură catalan **Antonio Ribera,** cunoscut şi ca un marcant ozenolog al ţării sale. Aceasta fusese **expediată din Paris** la data de **2 septembrie 1968.** Avea un antet nemaiauzit: **UMMOAELEWE** – termen care mai târziu s-a aflat că însemna ***„Guvernul General al planetei UMMO”.*** Textul, **dactilografiat în limba spaniolă** (cu câteva greşeli fonetice),era semnat de XOODU 7, fiul lui XOODU 4.

Conţinutul evidenţia două fapte principale. Pe de o parte, se specifica (la fel ca şi în scrisoarea primită cu un an şi jumătate mai înainte de biologul mexican A.A. Amath) **existenţa pe Pământ, de mai mult timp, a unor „trimişi” de pe planeta UMMO.** Caracteristicile climatice şi geofizice ale Terrei fiind similare cu cele ale planetei respective, ar fi permis „ummiţilor” rămaşi aici să se acomodeze uşor şi să trăiască printre „fraţii pământeni”.

Pe de altă parte, ufologul catalan era solicitat **să facă publică prezenţa respectivă** – care avea doar scopuri de cercetare ştiinţifică – într-un mod în care pământenii să înţeleagă că **nu existau nici un fel de intenţii ascunse,** ci din contră, că se urmărea chiar şi o anumită ajutorare din partea lor. Se menţiona şi faptul că **nu se apela, totuşi, la contacte oficiale cu autorităţi terestre, pentru a nu se produce agitaţii la scară planetară.**

Scrisoarea avea şi o **emblemă** care, ulterior, a apărut în culori diferite: când scrisorile veneau de la „reţeaua de fraţi” din Spania, emblema era colorată în lila, iar când veneau de ia „reţeaua franceză”, avea culoarea verde.

Însemnul respectiv a evidenţiat însă o asociere senzaţională. Cu doi ani şi jumătate în urmă, în seara de **6 februarie 1966,** lângă localitatea spaniolă Aluche ar fi aterizat, pentru scurt timp, un straniu disc zburător. Aflat la mică distanţă, martorul întâmplător **José Luis Jordan**[62] relatase la timpul respectiv şi faptul că **pe partea inferioară a nemaivăzutului aparat** era imprimat **un „semn mare” necunoscut,** pe care l-a redat investigatorilor veniţi la faţa locului. Or, **acel simbol figura**

[62] N. edit.: De origine iudaică.

acum ca emblemă şi pe scrisorile tot mai stranii care ar fi provenit de la neştiuţii „ummiţi”!

Un eveniment oarecum asemănător a survenit şi în anul următor: la înserarea zilei de **1 iunie 1967, acelaşi „semn mare”** a fost văzut şi chiar **fotografiat,** tot pe partea inferioară a unui alt straniu disc zburător[63] (fig. 15), care ar fi staţionat un timp la mică înălţime în apropierea capitalei Madrid, la San José de Valderas. Şi chiar mai mult: după un scurt interval, acelaşi aparat aerian neidentificat ar fi aterizat pentru câteva momente lângă colonia Santa Monica. Din greşeală, sau intenţionat, acolo **ar fi „pierdut” pe sol nişte tubuleţe metalice;** după desfacerea acestora, în interiorul lor au fost găsite mici bucăţi de plastic ce aveau imprimate **acelaşi „însemn”,** care abia ulterior a apărut ca fiind **emblema planetei Ummo!**

Era oare într-adevăr acel semn o emblemă a unei lumi galactice neştiute? Sau poate... câţiva spanioli mai culţi se asociaseră la realizarea unui scenariu cu impact public, bine regizat de „reţeaua de fraţi iberici”?

Planeta cu un singur continent

Următoarea scrisoare primită de A. Ribera era datată la **26 iulie 1969** şi fusese **expediată din oraşul spaniol Avilla;** avea acelaşi antet – UMMOAELEWE – şi aceeaşi emblemă. Textul foarte redus, menţiona că fusese redactat în şase limbi (franceză, engleză, rusă, spaniolă, italiană şi germană) şi că a fost expediat unor persoane din ţările respective. Mai conţinea de asemenea **o felicitare** cu o adresare generică „Fraţi ai Pământului”, **prin care era apreciată aselenizarea reuşită a modulului navei *„Apollo 11” ş***i a ieşirii echipajului pe solul lunar.

În cursul acelui an, A. Ribera a mai primit şi alte scrisori cu antetul şi emblema ummită, mult mai extinse în

[63] Ribera A. şi Farriols, R.: *Un caso perfecto* – Ed. Plaza & Janes, Barcelona, 1976.

conţinut. Textele respective apăreau **ca un fel de capitole ale unui mesaj amplu,** care avea ca titlu intenţia unei explicări: *„Cine suntem? De unde venim?”*

Iată **câteva elemente** mai relevante din cadrul ciudatelor scrisori, în ziua de **28 martie 1950,** la ora 4,17 minute şi 3 secunde, o navă spaţială lenticulară ummită ar fi aterizat **pentru prima oară pe Terra.** Locul staţionării pe sol ar fi fost situat **în Alpii de Jos,** în apropierea orăşelului francez Digne.

În anii ulteriori, echipajul ar fi studiat Pământul şi pe locuitorii săi, cu o discreţie totală.

Prezentându-şi propriul „sălaş”, **caracteristicile planetei UMMO** ar fi următoarele:

– raza „elipsoidului de revoluţie” planetar variază între 7 251,608 km şi 7 016,091 km.

– masa planetei = 9,36 x 10 (10 la puterea 21) tone.

– acceleraţia gravitaţională medie = 11,9 m / (sec. la puterea 2).

– înclinarea axei planetare faţă de eliptică = 10°, 39’, 56”.

– o rotaţie completă în jurul propriei axe (zi şi noapte) = **30,19 ore.**

– stelei centrale – soarele local – i s-a dat numele de **IUMMA.**

– distanţa dintre UMMO şi soarele local = 99,6 milioane km.

– distanţa dintre steaua **IUMMA** şi Soarele nostru = **14,421 ani-lumină.**

– masa stelei IUMMA ar fi de 1,48 x 10 tone – deci cu mult mai mică decât a Soarelui nostru, care este de 2 x 10^{77} tone.

Cercetând datele astronomice terestre, astronauţii veniţi de pe planeta UMMO nu ar fi putut identifica în mod clar cum este denumită aici mica stea IUMMA. Aproximând unele specificări, ar fi vorba de steaua cărei astronomii pământeni i-au stabilit indicativul **WOLF 424** şi pe care au situat-o la o distanţă de 14,6 ani-lumină.

Structura geologică şi compoziţia planetei UMMO ar diferi mult faţă de Terra. **Nucleul planetar** (cu un diametru de 2 120 km) ar fi constituit majoritar din **cobalt** (88,3%); apoi un prim strat, (cu grosimea de 2 270 km), ar fi de asemenea din **metale grele** (fier 52%, cobalt 33,5%, nichel 12%, pe când silicaţii ar fi doar 0,3%); în straturile semifluide ar abunda oxizi de titan şi silicaţi de fier; către suprafaţă, stratul inferior – gros de 251 km – ar avea goluri imense, umplute cu substanţe organice solidificate, care abia spre suprafaţă devin lichide şi gazoase.

Solul planetar, cu o compoziţie asemănătoare celei a Pământului, ar fi compus dintr-un continent mare şi câteva insule; uscatul ar ocupa doar 38% din suprafaţa „elipsoidului" respectiv. Şi atmosfera este asemănătoare celei terestre.

Profesorii din Cosmos

Textele scrisorilor au oferit şi o prezentare suficient de extinsă a principiilor care au determinat organizarea socială planetară, precum şi conceptul ideatic dominant al încadrării planului fizic ca unul dintre variatele planuri de realitate ale „Cosmosului multiplu".

Cele mai extinse descrieri se refereau însă la cunoaşteri ştiinţifice şi la realizări tehnice. Acestea evidenţiau – dacă aveau într-adevăr o bază reală – un mare decalaj ştiinţifico-tehnic între nivelul civilizaţiei noastre şi cel al neştiutei civilizaţii ummite. Astfel, încă din timpuri străvechi, considerate de „solii" acelei planete ca aparţinând „protoistoriei" lor, acolo s-au folosit mari acumulatori de energie electrică realizaţi din toroizi supraconductori, în care erau induşi puternici curenţi aperiodici (!?).

Secvenţe ale textelor ummite adresate lui A. Ribera au mai continuat **şi în anii 1970 şi 1971.** Ultimele au fost expediate însă **din Londra** pe adresa unui grup ufologic din

Madrid, cu solicitarea de a-i fi trimise investigatorului catalan, ca şi cum semnatarilor respectivi nu le mai era cunoscută adresa acestuia!

Dar în acel sfârşit al deceniului ’60 au fost expediate numeroase scrisori cu antetul ummit **şi către persoane cu acces la medii publice, din capitala Spaniei.** Dintre acestea, Fernado Sesma Manzano şi-a făcut o publicitate de senzaţie difuzând „mesajele străinilor”, cât şi prin **anunţarea unor aterizări „programate”** ale navelor spaţiale venite din UMMO.

Un text deosebit de voluminos a fost primit, la **9 ianuarie 1968,** de Enrique Villagroso din Madrid. Acesta conţinea şi descrieri tehnico-ştiinţifice detaliate privind **principiile constructive şi funcţionale ale UEWA OEMM (navele spaţiale ummite).**

Nucleul central al acestor nave ar fi o cameră cilindrică, în interiorul căreia s-ar afla un ***„toroid flotant”.*** Acest echipament ar produce un câmp magnetic de înaltă frecvenţă (de ordinul a 326 000 cicli/sec) şi de mare putere, într-un amestec gazos de argon şi oxigen aflat la o presiune ridicată. Sursa de energie pentru propulsie ar fi de asemenea un sistem toroidal, care ar folosi un gaz extrem de intens ionizat, controlat de un câmp magnetic de înaltă frecvenţă; acest gaz ionizat s-ar afla la o temperatură care, în grade terestre, ar corespunde la 700 000 K (!!).

Una dintre principalele soluţii funcţionale ar fi inversarea sarcinilor electrice ale particulelor atomice elementare ale materiei din care sunt construiţi pereţii navelor. Un prim efect ar fi dispariţia navelor zburătoare din văzul celor de la sol.

Textul menţiona şi anumite „inele magnetice flotante”, precum şi curenţi electrici circulari, care ar delimita zone funcţionale interioare, cât şi zone cu gravitaţie artificială – controlate prin mulţimi de senzori şi prin diferenţieri constructive ale pereţilor navelor.

În ceea ce priveşte tehnica zborului cosmic, aceasta s-ar baza pe o „topologie gravitaţională” a spaţiului. Printr-o stabilire prealabilă a „cutelor spaţiale” rezultate din

deformările produse de gravitaţia corpurilor cereşti, care pe fiecare zonă are efecte de câmp integrat, **navele spaţiale ar „străpunge” aceste „cute”** pentru a ajunge în timpi extrem de reduşi la locul dorit.

Evitarea ciocnirilor fatale cu meteoriţii şi cu praful din spaţiu ar fi realizată **printr-o „membrană protectoare”,** respectiv un câmp exterior de energie generat prin emiterea de unde cu oscilaţii de frecvenţe diferite; s-ar produce astfel „rezonanţe dinamice” care ar înlătura orice ciocnire. Dar chiar mai mult: pentru a se înlătura efectul termic al frecării pereţilor exteriori cu praful cosmic, întreaga lor suprafaţă ar fi acoperită cu un **strat fin de platină coloidală.** Sub aceasta s-ar afla un **strat ceramic protector,** obţinându-se în acest mod o rezistenţă termică până la temperaturi de **7 655° C** (grade terestre). Dacă totuşi s-ar produce unele perforări, extrem de numeroşii senzori incluşi ar declanşa **autorefaceri ale stratului, prin topire locală (!!).**

Comunicările spaţiale nu s-ar efectua prin unde electromagnetice radio sau TV, care sunt afectate foarte uşor de perturbaţiile câmpurilor electromagnetice zonale. **S-ar folosi unde din spectrul gravitaţional,** precum şi unde specifice fenomenelor de rezonanţă ale unor elemente chimice care nu ar exista în spaţiul traversat de emisiile respective.

În privinţa cunoştinţelor fundamentale, ar exista diferenţe apreciabile faţă de ştiinţa terestră: **timpul nu ar fi o dimensiune continuă şi nici viteza luminii în spaţiu nu ar fi o constantă.** La rândul lor, particulele elementare ale materiei ar deriva dintr-o **subparticulă elementară unică,** ce ar fi o funcţie matematică reală şi nu una imaginară. **Inversarea sarcinilor electrice ale particulelor** – respectiv schimbarea sensului lor de rotaţie – ar face ca particulele să treacă într-un „alt spaţiu”, oferind astfel o **invizibilitate imediată.**

„Misterul UMMO” – o înşelăciune terestră…

Prezentarea detaliată a diferitelor „mesaje ummite” transmise unor persoane din Spania şi din alte ţări a fost făcută public de A. Ribera şi printr-un volum[64] cu un titlu atrăgător: *„El Misterio de UMMO”*. Dar, în urma variatelor articole şi emisiuni radio care au lansat acele „comunicări extraterestre”, încă înainte de apariţia cărţii au fost publicate comentarii care contraziceau aşa-zisa „origine ummită” a textelor şi însăşi veridicitatea apariţiilor acelor obiecte zburătoare neidentificate care ar fi avut ciudata emblemă.

Se sesiza, în mod logic, faptul că, deşi textele „scrisorilor” erau dactilografiate în diferite limbi (fiind deci transcrise de persoane terestre), timp de ani în şir **nici o persoană „străină” sau intermediară nu a luat legătura cu destinatarii mesajelor** – ca în cazul anterior, publicat de R. Charroux. De asemenea, s-a remarcat faptul că **scrisorile au fost expediate mereu din aceleaşi ţări europene:** Franţa, Spania, Anglia şi Germania de Est.

Dar „acuzaţiile” cele mai „forte” s-au referit la elemente de fond. O grea „lovitură” a fost dată de dr. C. Poher – conducătorul grupului oficial francez GEPAN de cercetare a manifestărilor OZN, grup instituit în cadrul Centrului Naţional al Cercetării Spaţiale din Franţa. Acesta a demonstrat tehnic **trucarea fotografiilor** atât de „reuşite” obţinute la San José de Valderas (fig. 16), de persoane care, de fapt, au vrut să rămână total necunoscute.

Autorii A. Ribera şi R. Farriols au dorit totuşi sincer să se obţină o clarificare doctă a „problemei UMMO”; în acest sens, când s-a ivit ocazia, au colaborat direct cu dr. C. Poher în cercetarea cu mijloace tehnice moderne – de care ei nu puteau dispune – a celor cinci fotografii ale OZN cu emblema ummită, obţinute în seara zilei de 1 iunie 1967 în apropierea capitalei spaniole.

---

[64] Ribera, A.: *El Misterio de UMMO* – Ed. Plaza & Janes, Barcelona, 1979.

Iată un extras din comunicarea specialistului francez, făcută publică în Franţa şi în SUA:

„R. Farriols şi A. Ribera s-au pus în mod amabil la dispoziţia mea şi mi-au furnizat toate elementele pe care le-am cerut, îndeosebi negativele originale.

Am putut întreprinde studiul amănunţit al acestor clişee graţie mijloacelor tehnice impresionante (de altfel unice în Europa) de tratare a imaginilor – de la Centrul Naţional al Cercetării Spaţiale –, cu ajutorul şi cu sfaturile inginerilor specializaţi în aceste tehnici.

Eu cred că efortul făcut pentru realizarea acestei cercetări nu s-ar fi putut duce la capăt altfel, întrucât anterior nu existau nici mijloacele respective şi nici competenţa necesară...

Rezultatele studiilor conduc la ideea că ***aceste clişee sunt o înşelăciune, realizată cu ajutorul unei mici machete...”***

Principalele reviste ufologice şi-au făcut, la scurt timp, datoria de onoare publicând[65] în mod onest concluziile dr. C. Poher, pentru a se elimina din circuitul informaţional încă un trucaj detestabil. În fapt, **ozenologii** din întreaga lume sunt **primii interesaţi să fie depistată şi îndepărtată orice înregistrare fotografică trucată,** căci, în descifrarea aspectelor necunoscute atât de complexe ale manifestărilor OZN, nu se poate progresa decât în baza unui documentar total obiectiv.

Analize competente şi obiective au demonstrat, **şi în privinţa cunoaşterilor ştiinţifice şi tehnice din mesaje, „origini” foarte terestre;** unele erau bine cunoscute savanţilor contemporani, altele erau puse în discuţie de oameni de ştiinţă şi de specialişti vizionari, iar altele păreau a fi imaginări insuficient documentate.

Ideile care depăşeau evident tehnica terestră şi principii teoretice necunoscute apăreau însă ca **ipoteze ale unor profesionişti** mult prea legaţi de evoluţia tehnicii actuale

[65] Buletinul *„Center for UFO Studies”*, 1977, Chicago, SUA; *„Lumières dans la nuit”*, no. 166/1977, Lyon; *„Phénomènes Spatiaux”*, no. 51/1877, Paris; *„Flying Saucer Review”*, vol. 26, no. 2/1980, Londra.

dar nepregătiţi pentru soluţii cu adevărat revoluţionare – strict necesare în domeniul zborurilor cosmice. Astfel, de exemplu, sugerarea existenţei în OZN a unor **surse de energie de tip magneto-hidrodinamic** (toroizi care folosesc gaze ionizate la presiuni şi temperaturi ridicate) era **doar prin anii ’60** o soluţie de viitor. Masivitatea, greutatea şi cerinţele de alimentare ale acestora (rezervoare de gaze, instalaţii pentru producerea de presiuni ridicate, instalaţii de înaltă tensiune, etc.) le fac însă **inutilizabile la nave spaţiale.**

(Între timp s-au realizat micromotoare de acest fel pentru sateliţi, cât şi centrale electrice experimentale, dar pentru nave cosmice sunt necesare soluţii mult mai avansate, astfel cum a demonstrat şi uimitoarea înregistrare în ultraviolet de la bordul navetei spaţiale „Columbia”).

La fel de „terestră” era şi metoda acoperirii suprafeţei exterioare a OZN cu un strat ceramic şi cu un film din platină, completată fantezist cu „mulţimile de senzori” care ar comanda „lipirea automată” la temperaturi foarte ridicate a eventualelor găuri. În fapt, astfel de imaginări indicau o lipsă evidentă de cunoaştere a fondului real al „fenomenului OZN”…

Redactarea pământeană a textelor atribuite în mod captivant unor astronauţi ummiţi rezulta evident şi din expunerile „teoretice”. De exemplu, ideea unor călătorii cosmice care ar scurta esenţial traseul prin traversarea „cutelor” spaţiului, deformat peste tot sub acţiunea integrată a gravitaţiei maselor aştrilor şi a galaxiilor, era în anii ’60 o noutate doar pentru cei neinformaţi. În realitate, **ideea unor astfel de „străpungeri”** (de „găuri de vierme” cum li s-a mai spus) fusese **formulată matematic, încă din anul 1936, de cuplul de savanţi Einstein-Rosen** şi apoi a fost dezvoltată prin **anii ’50** ai veacului trecut de cunoscutul fizician **John Wheeler.** Acesta demonstrase încă de pe atunci că, în spaţiul îngust al unor „tunele topologice” care ar traversa astfel de cute, valorile „timpului” şi ale „spaţiului” s-ar elimina, întrucât acestea ar fi doar nişte „alterări” ale continuumului spaţiu-

timp relativist. În acest mod, trecerea prin astfel de „tunele” ar fi resimţită ca instantanee!

„Cazul UMMO” – diversiune KGB!

Faţă de aceste aspecte care, analizate competent şi în detaliu, apăreau ca idei şi viziuni suficient de limitate ale unor oameni de ştiinţă şi ale unor specialişti tereştri, autorul A. Ribera a căutat să fie cât mai obiectiv: la finalul cărţii sale despre „misterul UMMO” – deşi fusese impresionat de aparenta manifestare extraterestră la şirul de evenimente ciudate – a inclus şi părerile realiste ale unor oameni de ştiinţă ai deceniului ’70 (când a fost editată cartea respectivă).

Cea mai sugestivă concluzie dintre aceste consideraţii finale pare să fi fost cea a dr. Julian de los Pinos Garcia (de la Colegiul Medical din Barcelona), care aprecia astfel porţiunile din „mesaje” referitoare la domeniul biologic:

„Acest text, prin conţinutul său, ***nu poate fi demonstrat ca fiind scris de un extraterestru, întrucât nu aduce nimic nou demonstrabil,*** *afară de o serie de date care ar putea fi inventate. Dacă ideile respective au fost emise de un singur individ, atunci ele dovedesc că acesta este deosebit de inteligent şi, totodată, că este un cunoscător al ştiinţelor medico-biologice. După părerea mea, acestea au fost concepute însă de mai mult decât de o persoană inteligentă, şi anume* ***de un grup.”***

Acelaşi gen de concluzii avea să le prezinte ceva mai târziu şi expertul dr. C. Poher (citat şi mai sus). Iată cum îşi exprima concluziile sale asupra „cazului UMMO” în acea sinteză publicată în Franţa şi în SUA:

„Eu am întreprins, între anii 1970 şi 1972, verificarea documentelor UMMO, cu ajutorul eficace al câtorva servicii oficiale şi al mai multor oameni de ştiinţă.

După un efort considerabil, am conchis astfel:

*1. Circa **50% din informaţiile conţinute** în documente sunt **exacte,** restul fiind însă evident false.*

*2. **Nivelul de cultură ştiinţifică** cerut pentru elaborarea acestor documente (în special anumite aspecte ale coerenţei lor interne cu legile fizice cunoscute) este **apropiat celui al primilor ani de studiu ai licenţiatului în ştiinţe.***

3. Pare însă puţin probabil ca ansamblul acestei acţiuni ar fi putut să fie realizat de una şi aceeaşi persoană.

*4. Toate documentele pe care le am la dispoziţie au fost **dactilografiate cu o maşină de scris spaniolă** şi, se pare, **de persoane având o mentalitate şi o cultură spaniolă.***

*5. Anumite aspecte ale verificărilor lasă să se înţeleagă că „punerea în scenă" asociată la această acţiune, dacă a fost o înşelătorie, **ar cere mijloace superioare limitei extreme a unui grup particular.***

6. Motivaţia unei înşelări de o asemenea amploare, fără vreo compensare în schimb, nu apare deloc clară – dacă ar fi vorba de un grup particular."

Iată-ne însă în faţa unui aspect extrem de straniu: ultimele două aliniate concluzive ale specialistului francez vin parcă să implice şi **anumite autorităţi şi instituţii,** care dispuneau de mijloacele materiale şi ale informării ştiinţifice la un nivel mai ridicat decât cel accesibil unui grup particular... Până la care nivel „oficial" au fost implicate unele persoane oficiale şi instituţii, care ar putea fi acestea şi „cine" dăduse „aprobarea", respectiv „cine" dăduse ordinul de susţinere a întregii acţiuni?

De fapt, pentru toţi cei care au putut citi – măcar în parte – „mesajele ummite", era evident faptul că elaborarea lor a fost **opera unui grup.** Repetatele referiri la ***„reţelele de fraţi"*** din mai multe ţări apărea astfel ca o realitate şi nu ca o ficţiune. Atât trimiterea de scrisori când de la Paris, când de la Londra, când din oraşe spaniole, sau din Berlinul de Est, precum şi confecţionarea unor „probe materiale" mai dificile, **presupuneau colaborarea mai multor**

persoane având calificări ridicate şi o cultură ştiinţifică modernă.

Realizarea aproape perfectă a fotografiilor trucate ale OZN de la San José de Valderas şi chiar a acelor tubuleţe din nichel „uitate" la Santa Monica – care aveau în interior **bucăţi de plastic de o calitate foarte rară, produs de firma Dupont numai pentru NASA** – indicau preocupări ale unor oameni cu un ridicat nivel intelectual şi profesional, cât şi cu „relaţii" la anumite cercuri oficiale. Dar în fapt, nu numai asocierea persoanelor respective frapează. Poate că ar fi chiar mai important de ştiut care a fost „inteligenţa de bază" care a gândit şi a dirijat întreaga „acţiune UMMO".

Aceasta cu atât mai mult cu cât, încă din deceniul anterior şi apoi în paralel, era **lansată şi o altă „acţiune extraterestră" de mare amploare,** dar cu un mod mult mai ciudat de comunicare. Strania manifestare era pornită însă din aceleaşi zone europene şi a fost extinsă treptat în SUA, în ţări sud-americane, în Africa şi în Asia.[66]

Constelaţia Alpha Centauri are acelaşi Creator…

În anul **1952** fusese difuzat **în Germania mesajul unor fiinţe** care afirmau că se află la bordul unei nave cosmice cantonată în spaţiul terestru, împreună cu un grup extrem de mare de nave similare. Fiinţele nevăzute **afirmau că au venit să ajute Omenirea pământeană,** întrucât aceasta ar fi ajuns la o fază critică a existenţei sale.

Comunicarea fusese transmisă pe cale telepatică… În anul următor, manifestarea telepatică a aceloraşi fiinţe extraterestre a fost preluată **în Statele Unite.** Apoi, astfel de mesaje telepatice ale unor fiinţe neştiute, care îşi

[66] N. edit.: Afacerea UMMO a fost o… diversiune KGB. Amănunte în *„Serviciile secrete şi parapsihologia"* (Ed. OBIECTIV).

dădeau mereu aceleaşi nume şi o aceeaşi origine galactică, s-au extins tot mai mult.

Grupul de mediumi din Berlin, care a întreţinut un contact mult prelungit cu unii „comandanţi" ai mulţimii de „echipaje" extraterestre ce s-ar fi aflat mereu în apropierea globului pământesc, **ar fi obţinut şi unele viziuni eterice ale făpturilor foarte omeneşti ale acestora, constituite însă din „alte materii"**! Drept urmare, **un medium-pictor le-a şi desenat chipurile,** reproducerile respective ilustrând articole şi cărţi de mare succes.

Iată însă **cum se recomandau** fiinţele respective, care rămâneau totuşi mereu în invizibil:

„Noi, fiinţe ale armoniei şi ale iubirii, din constelaţia ***Alpha Centauri,*** *suntem* ***în slujba Creatorului vostru şi al nostru!"***

Dar cei care afirmau că ar fi comandanţii unei uriaşe flotile venite în spaţiul terestru, (într-un mesaj ulterior se afirma că **se adunaseră milioane de nave spaţiale),** aveau să confere un caracter cu totul diferit serialului de comunicări. **Conţinutul mesajelor** nu avea deloc factura ştiinţifico-tehnică redată în manifestările citate anterior, fiind **orientat către necesitatea unei etici superioare faţă de trăirea actuală a Omenirii pământene.**

Marele grup de mesageri părea însă nu numai că nu avea nici o legătură cu „baavienii", care, oarecum în aceeaşi perioadă, au dorit să se facă ştiuţi prin francezul R. Charroux, dar **parcă nici nu ar fi cunoscut că în sistemul lor solar ar exista şi o planetă numită BAAVI…**

Scopul, repetat adesea, al venirii lor era să asigure o eventuală intervenţie extraordinară în cazul unui război nuclear şi respectiv al unor mari cataclisme terestre care s-ar produce ca urmare a degradării eticii sociale şi individuale a oamenilor Pământului.

Comandantul flotei de nave spaţiale se numea **Sheran Ashtar** şi, înainte de orice, acesta ar fi fost un **mare instructor spiritual al unui întreg sector galactic din care face parte atât sistemul Alpha Centauri, cât şi**

sistemul nostru solar. Prezentăm unele extrase semnificative din comunicările telepatice transmise de diferite personaje neştiute, care se afirmau a fi gata să intervină pentru „salvarea Omenirii”.

Voltra (de la statul major al flotilei):

„Noi avem foarte multe date ştiinţifice de împărtăşit pământenilor şi ***multe cunoştinţe benefice*** *care să fie date pentru binele vostru, dar* ***trebuie să le ţinem încă în rezervă până când «omul» va evolua în «OM»***, (ceea ce înseamnă transformarea omului carnal în om spiritual – n.a.) *pentru a-l putea investi cu mari revelaţii.*

Există multe lucruri pe care voi nu le înţelegeţi şi asupra cărora aţi tras multe concluzii eronate. ***Concepţiile voastre cu privire la gravitaţie şi la energie sunt cauza multor erori în domeniul fizicii aplicative.*** *Apropiata prietenie interplanetară va aduce însă oamenilor pământeni o iluminare ştiinţifică novatoare, graţie* ***noii ordini*** *a lucrurilor.*

Aceste «gândiri noi» vă vor face să intraţi cu adevărat în ***Evul de Aur al iluminării şi al abundenţei.***

Atunci ***când războiul va fi dispărut din planul vostru de existenţă*** *şi când iubirea va prevala pe Pământ, atunci marile binefaceri ale altor lumi vor fi împărţite liber cu voi, într-o iubire perfectă.”*

Plan pentru salvarea Omenirii

Comunicările respective au expus, însă, pe larg şi **„planul de intervenţie” al flotei galactice**[67]**,** conceput în **trei faze.** Iată cum au fost prezentate unele dintre acestea:

Kouthoumi (vorbind în numele Alianţei pentru Pace în Univers):

[67] Gheorghiţă, F.: Revenirea Zeilor – Ed. OBIECTIV, Craiova, 2003.

*„**Modificarea aurei planetare şi a câmpului magnetic** care înconjoară Pământul va declanşa în mod automat punerea în funcţiune a planului.*

*Există însă **un element imprevizibil: modul de comportare al Omenirii.** Liberul arbitru al Umanităţii ne împiedică să cunoaştem momentul exact şi timpul când se vor întâmpla aceste lucruri, căci acţiunile şi reacţiile Omenirii au anumite influenţe, iar situaţiile pe care le vor crea vor fi un factor-cheie.*

Declanşarea unui război devastator va fi un incident crucial, care ***va genera efecte similare cataclismelor.***

Factorii geologici care vor interveni în consecinţă fac parte din succesiunea propriu-zisă a intrării în acţiune."

Andromeda Rex (din statul major al flotei Ashtar):

*„Navele noastre de salvare vor putea veni într-o clipă, suficient de aproape de voi, pentru a emite **„raze de levitaţie"** operaţionale. Şi, pe întregul glob terestru, acolo unde evenimentele o vor cere, aceasta va fi metoda de evacuare...*

*- Vi s-a explicat deja că este **necesară o anumită pregătire** pentru ca oamenii să se poată expune la razele puternice care vor opera în aceste circumstanţe. Frecvenţa lor vibratorie va fi superioară celei mai mari părţi a radiaţiilor electromagnetice terestre pe care le cunoaşteţi.*

Acei oameni care vor avea o densitate extremă (n.a.: este vorba de entitatea sufletului) *şi anume **aceia care au predispoziţie spre un egoism extrem,** dirijat în special în detrimentul altora şi care produce suferinţe celorlalţi semeni, **vor întâmpina dificultăţi fizice extreme în a supravieţui** sub efectul razelor noastre de frecvenţă ridicată.*

*De aceea, **noi am trimis oamenilor mesaje cu multe secole înainte,** pentru a-i incita să-şi ridice nivelul emisiilor şi al vibraţiilor proprii[68] prin **iubire şi altruism,** astfel încât câmpul lor de forţă sa devină compatibil cu cel al nostru şi, în acest fel, **să le permită salvarea.** Căci starea superioară în care se află inima omenească, atunci când e*

[68] Gheorghiţă, F.: *Karma* – Ed. Polirom, Iaşi, 2004.

plină de iubire, reacţionează asupra câmpului uman de forţă ce înconjoară trupul fizic, oferindu-i un înveliş de protecţie şi capacitatea de a se acorda cu vibraţiile care vor fi emise de acum şi până atunci."

De altfel, acea entitate misterioasă care **comunica telepatic în mod repetat** sub numele de Andromeda Rex a căutat, la un moment dat, să ne liniştească faţă de viziunile de groază transmise de el şi de „colegii" săi de-a lungul numeroaselor mesaje[69] privind „planul de salvare" a Omenirii terestre:

„Noi suntem oameni normali, iubitori, ca şi voi-înşivă, dar cu o mentalitate de «bună vecinătate» şi cu spirit de întrajutorare la vreme de criză...

Pământenii care vor fi levitaţi în trupul lor fizic îşi vor vedea forma fizică (trupul) ca fiind «accelerată» şi «însufleţită» într-o esenţă mai spirituală, care va transmuta trupul lor în ceea ce s-a obişnuit să se numească ***«trup de lumină».*** *În aparenţă, forma lor fizică va fi aceeaşi pentru cei mai mulţi, însă această contopire superioară a eterului*[70] *a fizicului va aduce anumite modificări şi* ***va elimina bolile şi dezechilibrul fizic."***

„Întrerupem programul, ne vorbesc extratereştrii!"

Dată fiind multitudinea de mesaje ale unor variate entităţi care afirmau că ar face parte din „Comandoul Ashtar", **transmise telepatic diferitor persoane din diverse locuri ale lumii,** în anii '70-'80 ai veacului trecut s-au difuzat variate culegeri de texte ale mesajelor, unele

[69] E.P.Hill: *Ashtar – In kommenden Tagen* – Ed. Ventla, Wiesbaden, 1956.

[70] În bogata literatură a „cunoaşterilor spirituale" s-a explicat, încă din milenii anterioare, faptul că fiinţa omenească este compusă din asocierea funcţională a trupului carnal – considerat ca fiind „partea fizică" – şi un complex de corpuri din materii invizibile de diferite categorii, denumite generic ca „materii eterate". O sinteză exhaustivă a acestui fapt am prezentat-o în volumul *„Karma"* (Ed. Polirom, Iaşi, 2004).

fiind transpuse şi pe videocasete. Citate semnificative dintr-o astfel de colecţie au fost redate şi de autorul român Ion Ţugui[71], care preciza în plus că mesagerii Comandoului Ashtar **ar fi fost veniţi de pe planeta Metharia – din sistemul solar Alpha Centauri,** aceştia denumindu-se singuri ca fiind ***„santanieni”.***

(Lipsa oricărei referiri la „baavieni” în mesajele unor „astronauţi” din acelaşi sistem solar, care se deplasau totuşi pe distanţe galactice şi care afirmau o „mentalitate de bună vecinătate”, **evidenţiază** înainte de orice, mai pregnant, **originea fantezistă a textelor aşa-zişilor „trimişi” ai planetei Baavi.)**

Au existat însă unele manifestări, ale anumitor entităţi care se declarau că fac parte din Comandoul Ashtar, ce au uimit mulţimi de oameni şi chiar pe diverşi specialişti, prin **nivelul ridicat al energiilor folosite** în nişte „demonstraţii” neobişnuite. Astfel, în cartea „Revenirea Zeilor” am redat un extras din surpriza unui specialist american care a ascultat, în ziua de **24 iulie 1972,** cum **un mesaj „ashtarian”,** emis cu o putere foarte mare pe calea undelor, **a „anihilat” pur şi simplu secvenţe ale emisiunii unui puternic post de radio din California.** Or, după cum specifica şi Ion Ţugui în cartea sa, menţionată mai sus, o astfel de „încălecare” la un nivel energetic anihilant s-a produs cinci ani mai târziu **şi în Anglia:** telespectatori englezi au avut şi ei surpriza întreruperii bruşte a unei emisiuni, pentru a auzi apoi un mesaj extrem de straniu.

Iată începutul şi finalul acelei comunicări survenite intempestiv în ziua de **26 noiembrie 1977,** ce evidenţia modul autoritar al posibilităţilor de manifestare energetică a neştiutelor entităţi invizibile – care de această dată îşi afirmau un rol galactic:

*„Vă vorbeşte Gilon din **Comandamentul Galactic Ashtar.** De ani de zile ne priviţi şi ne vedeţi pe cer sub formă de lumini. Acum vă vorbim în pace şi înţelepciune, cum am mai vorbit şi altor fraţi de-ai voştri de pe planetă...*

[71] Ţugui, I.: *Iad contra Rai* – Ed. Lucky, Bucureşti, 1994.

De mulţi ani vă urmărim dezvoltarea, *aşa cum şi voi urmăriţi luminile noastre pe cerul vostru. Ştiţi acum că noi suntem aici; şi* ***pe planeta voastră există mai multe fiinţe extraterestre decât pot intui cercetătorii voştri.***

Pe noi ne interesează prefacerile voastre spirituale şi ***nu vom pregeta să vă ajutăm.*** *Nu vă temeţi, căutaţi numai să vă auto-cunoaşteţi şi să trăiţi în armonie cu perioada de dezvoltare a planetei voastre."*

În decursul celor câteva decenii de comunicări din partea diferitelor personaje invizibile care ar fi făcut parte din Comandoul Ashtar, s-au evidenţiat variate moduri de exprimare ale acestora, ceea ce indica în mod clar **manifestarea unor personalităţi într-adevăr diferite. Tema** era însă **mereu aceeaşi,** colorată adesea şi cu aluzii apocaliptice: necesitatea stringentă a reorientării gândirii şi a acţiunilor tuturor oamenilor spre **altruism,** spre o **pace planetară** bazată pe **iubirea aproapelui** şi pe o respectare a valorilor spirituale. În caz contrar, vibraţiile joase ale energiilor generate de **gândirile şi faptele egoiste, de tendinţele războinice, de crescânda decadenţă morală vor afecta într-atât aura energetică a planetei, încât se vor produce cataclisme cumplite,** de la care numai ajutorul frăţesc al unor populaţii mult avansate, din alte sisteme solare, vor putea salva Omenirea terestră de la pieire…

Războiul Rece… a înmulţit extratereştrii

Totuşi, printre numeroasele comunicări dictate diverşilor mediumi din lume, unele entităţi care se declarau a fi „santanieni" au strecurat anumite explicaţii care aruncau o lumină cu totul diferită faţă de situarea lor ca „astronauţi extratereştri", pe care o afirmau în general.

În unul din mesajele reluate de Ion Ţugui era conţinută o precizare tulburătoare:

„Eu nu sunt nici fiinţă spirituală, nici suflet din lumea de dincolo. ***Eu sunt de fapt dintr-o altă materie subtilă,*** *dar sunt pentru voi o realitate care trăieşte”...*

Iată deci o nouă exprimare asupra unui fapt fundamental: în mod aparent neştiut, putem intra în contact şi cu un „alt fel de inteligenţe”!

Dar în aceeaşi perioadă a veacului trecut, o altă entitate a multe-ştiutoare – ce nu făcea însă parte din Comandoul Ashtar – se exprima întru totul la fel:

„Eu sunt o simplă energie, *o esenţă de personalitate,* ***eliberată de materia fizică”!***

Ciudata afirmaţie similară venea de la o fiinţă nevăzută care s-a recomandat cu numele de **Seth;** aceasta se fixase asupra unei singure persoane pe care „a folosit-o” ani de-a rândul la **transmiterea pe cale telepatică a unui noian de cunoaşteri** încă stranii pentru gândirea şi cunoştinţele noastre; şi, interesant, **timp de două decenii nu a pomenit niciodată vreo iotă despre Comandoul Ashtar sau despre santanieni,** ca şi cum aceştia nu existau în mod real în apropierea Pământului...

Iată cum a prezentat câteva exprimări semnificative ale lui Seth, fizicianul american Michael Talbot, în cadrul capitolului foarte sugestiv intitulat *„Particule virtuale şi fiinţe virtuale”*, din cadrul uneia[72] dintre cărţile sale mult apreciate în diferite ţări:

„În ***toamna anului 1963,*** *Jane Roberts – o tânără scriitoare – stătea acasă la masa ei de scris – la Elmira, în statul New York –, când* ***mintea i-a fost invadată subit de un val de gânduri care nu erau cu totul ale sale.*** *Ea le-a descris astfel: «O avalanşă de idei noi şi radicale mi-au umplut capul, cu o forţă extraordinară.* ***Eram conectată la o sursă de energie incredibilă. Lumea fizică devenise pentru mine de grosimea unei foi de hârtie,*** *dar ascundea în ea multiple trepte ale realităţii»...*

Scriitoarea, care până atunci nu trăise niciodată experienţa fenomenelor psihice, a început să cadă ***în mod regulat*** *în astfel de transe şi o entitate care i-a spus că se*

[72] Talbot, M.: *Beyond the Quantum*, 1986.

numeşte Seth – şi care pretindea că nu mai este «o personalitate conectată la realitatea fizică» – a început să se exprime prin intermediul ei... Proclamând că scopul său era de a-i învăţa pe oameni, din acel moment şi până la moartea lui J. Roberts – din iulie 1984 –, ***Seth i-a dictat mai mult de 6 000 de pagini*** *asupra unor subiecte ca: natura materiei fizice, inteligenţa umană şi cea animală, timpul şi realitatea, existenţa probabilă şi a altor universuri, etc.*

Psihologii care au discutat cu Seth (n.n. prin intermediul scriitoarei aflată într-un fel de transă) *au recunoscut că aveau de-a face cu* ***o inteligenţă ieşită din comun…***

Cel mai uimitor lucru era descrierea locului unde «exista» ca fiinţă. Domeniul său de conştiinţă nu mai făcea parte din cel al materiei şi al energiei pe care îl cunoaştem noi; ***era la un nivel de existenţă distanţat de cel al nostru, în care informaţia şi gândirea pură constituiau structura majoră.***

Exprimându-se asupra a ceea ce noi am numit «tabloul informatic al realităţii», Seth menţiona că ***mediul în care el se manifestă nu mai era legat de legile spaţiului şi ale timpului care guvernează mediul nostru,*** *permiţând astfel ca asocierea de conştiinţe libere – cum era şi a sa – să se concentreze şi să reacţioneze la o infinită varietate de evenimente simultane...*

«Ceea ce vă spun a mai fost spus deja şi a mai fost repetat de-a lungul veacurilor; dar se vede că au căzut în uitare»”[73]

Însă, această afirmaţie din partea finală a citatului a fost transmisă telepatic altă dată şi unei alte persoane, într-o altă ţară – în condiţii cu totul diferite dar de entitatea nevăzută care se autodenumea Andromeda Rex – din Comandoul Ashtar: *„Noi am trimis oamenilor mesaje cu multe secole înainte”...*

Aşadar, în acele decenii ale celei de a doua jumătate a secolului XX existau **entităţi cu totul diferite care**

[73] N. edit.: Alţii s-au recomandat a fi... Ra sau Horus. Interesant este faptul că nu s-au înregistrat cazuri cu alţi „zei” (autoafirmaţi) în afara celor egipteni...

exprimau însă aceleaşi idei şi care aveau acelaşi scop: să ajute Omenirea terestră să depăşească pericolul unui război nuclear şi să avanseze atât pe calea ştiinţifică şi tehnică, dar şi pe calea superioară a evoluţiei etice şi spirituale! Or, la acestea, se adăuga şi o specificare de altfel foarte reală: entităţile neştiute şi nevăzute afirmau că eforturile respective au tot fost „repetate de-a lungul veacurilor”!

Într-un atare context, ne vine totuşi greu să presupunem ca reale cataclismele şi detaliile „planului de salvare” a Omenirii terestre care au tot fost repetate telepatic în mod atât de extins, un număr de ani.

Binevoitorii conducători ai Comandoului Ashtar, care ar fi fost însoţiţi de o flotă spaţială extraordinar de numeroasă, ar fi staţionat ei cu toţii veacuri de-a rândul în spaţiul din apropierea Terrei, tot aşteptând să salveze Omenirea dacă, într-un viitor imprecis, aceasta avea să ajungă la criza războiului nuclear, pe care „eventual” ar fi putut să-l declanşeze? Şi **de ce oare, brusc, după înlăturarea acestei crize, comunicările respective s-au întrerupt total,** fără nici o altă explicaţie şi fără nici un fel „adio”!?...

Metodele de impresionare – funcţie de epocă...

Acum, după trecerea anilor, ipoteza unei admirabile „regizări telepatice” cu scop benefic se reliefează însă tot mai pregnant. În spatele motivaţiei iniţiale, totuşi cu fond emotiv şi etic superior, comunicările stranii aveau un evident **rol de a-i „trezi” pe pământeni,** care la începutul celei de a doua jumătăţi a secolului XX, „se jucau” mult prea uşor cu ideea dezastrului nuclear.

În sine, imensa „flotă galactică” a fost din nou doar un extrem de reuşit „argument” virtual de convingere şi de

impresionare a pământenilor, iar statutul real al celor din „Comandou” nu a fost chiar atât de „santanian”…

Filmul adus de astronauţii care în februarie 1996 au zburat cu naveta „Columbia”, coroborat cu seriile de mesaje oferite pe diferite căi „terestre”, vine să ne spună că acea concluzie a savanţilor Colegiului Invizibil ar fi, de fapt, explicaţia cea mai apropiată: **în spaţiul planetei noastre există din timpuri străvechi şi o „altă lume”, mult mai avansată ştiinţific** şi deci mult mai potentă în manevrarea feluritelor forme de energie, fiinţele care o compun cât şi toate structurile sale fiind constituite din materii mai subtile!

Prin diferite metode transpuse în variate scenarii şi demonstraţii „uluitoare”, dar totuşi discrete, **această lume caută cu multă răbdare să ajute de la distanţă Omenirea încarnată ca să progreseze şi ea,** pe toate planurile care îi sunt specifice. Însă, la această „culme intermediară” a progresului obţinut de „noi” în secolul XX, **metodele de „impresionare”** atât de reuşit regizate, pentru antrenarea pământenilor spre un orizont şi mai avansat, au fost şi ele **„modernizate”** faţă de veacurile şi mileniile anterioare: pe cer şi pe sol nu mai apar, ca în antichitate, *„carele zburătoare”*[74], sau *„bărcile zburătoare”* ale zeilor, sau *„corăbiile zburătoare”* din Evul Mediu, sau *„vapoarele zburătoare”* din secolul XIX (fig.16).

Iată, de exemplu, cum erau consemnate, în milenii anterioare, admirabilele „regizări” ale unei lumi miraculoase, în scenarii cu impresionante apariţii ale OZN – modelate însă în raport cu nivelul realizărilor „tehnice” ale epocii, sub formă de ***„care zburătoare”*** (deci şi cu „infiltrarea” cu bătaie lungă a ideii de zbor):

Asemenea unui grup de nori luminaţi parcă de curcubeu, o trupă de care strălucind într-o splendoare aurie a umplut întregul spaţiu al bolţii cereşti, uimind, printr-o extraordinară frumuseţe a feluritelor pietre preţioase, pe

[74] Imagini foarte sugestive ale „carelor zburătoare” ce îi purtau pe zei printre nori şi deasupra norilor, regăsite în piese de artă vechi de milenii, le-am prezentat în cărţile: „Lumi invizibile” (fig. 9a) şi „OZN eterice” (fig. 134).

asceţii ce priveau de la distanţă sosirea lor din cer. Carele au coborât. Carul regelui suprem al Vidyaharaşilor avea forma unei flori de lotus ornamentată cu 26 de petale, ce erau din rubin. El însuşi stătea în lăcaşul din centrul carului, făcut parcă din smarald, iar pe petale stăteau femeile sale minunat de atrăgătoare."

(Citat din epopeea sanscrită *„Budhasvamin Brihat Kath Shlokasamgraha"*, reluat de autorul englez W. R. Drake în cartea sa *„Gods and Spacemen în the Ancient East* – Ed. Sphere Books, Londra, 1976).

La egiptenii antici, zeii tot coborau şi apoi urcau din nou „în cer" cu ***„bărci zburătoare",*** pe care le denumeau „bărcile solare" – zeul suprem Ra fiind însuşi Soarele. În picturile din camerele mormintelor faraonilor din Valea Regilor această temă era reluată secol de secol. De exemplu în mormântul lui Seti I sau al lui Ramses al IX-lea, etc.

Este interesant faptul că personajul principal din aceste „bărci cereşti" era zeul Khnoum, ceilalţi zei „călători" variind adesea de la o pictură la alta. O imagine de acest fel am redat-o în cartea „OZN eterice" (fig. 135).

Machete ale „bărcilor solare" au fost găsite în numeroase altare ale vechilor temple egiptene, fiind considerate ca obiecte de cult; dintre cele care s-au mai păstrat, pot fi văzute şi acum în unele temple-muzeu. De asemenea, într-un muzeu din Cairo este expusă o „barcă solară" în mărime naturală, care a fost găsită în mormântul unui faraon şi care i-a fost lăsată aproape de sarcofag pentru a-i asigura plecarea în cer.

Centrala Invizibilă din Spaţiu ne dirijează evoluţia…

Pentru „demonstraţiile" cu un rol de impresionare instructivă din mileniile care au urmat, în Evul Mediu

regăsim texte foarte semnificative privind o **modelare a OZN în funcţie de „avansul tehnic” realizat între timp:** în acea epocă, pe cer apăreau ***„corăbii-demon zburătoare”!***

Una dintre consemnările cele mai spectaculoase a fost găsită în vechiul text irlandez *„Konungs Skuggsa – Speculum Regali”*. În aceasta era redat faptul că, în jurul anului **950 e.n.,** într-o duminică a survenit „un miracol” la biserica din **oraşul-cetate Cloera** (miracol care astăzi ne apare evident ca o „demonstraţie” de „tip OZN” regizată la nivelul acelei epoci): **echipajul de pe o corabie zburătoare,** care coborâse mult, **a zvârlit ancora legată cu o funie şi a agăţat-o tocmai de uşa bisericii!** Întâmplarea captivantă ce a urmat – ce accentuează aspectul unei regizări de toată frumuseţea – a fost redată şi de autorul american Fr. Edwards, în cartea sa *„Flying Saucers – a Serious Business”* (tradusă şi în limba română, la Ed. Dacia).

În secolul XX, valurile de apariţii pe cer au fost considerate, de oamenii la fel de impresionaţi ca şi în trecut, ca fiind acum extraordinare ***„nave spaţiale extraterestre”!*** Regizarea este evidentă, dar a fost mereu perfectă şi mereu benefică, bazată întotdeauna pe cele mai frumoase intenţii în atragerea gândirii umane către un progres real, către o evoluţie creativă şi spirituală!

În fapt, privind acum, prin prisma derulării lor istorice, **feluritele acţiuni ale „lumii nevăzute” nu au afectat niciodată „liberul arbitru” al Umanităţii,** deşi această lume a fost mereu o „Forţă superioară”. Ele au fost realizate însă **în baza unui „program” mereu stimulator,** conceput de această lume necunoscută, care „vieţuieşte” în „apropierea noastră”, într-un alt „domeniu vibrator” al materiilor constituente.

De fapt, **strania coexistenţă s-a derulat în paralel atât cu „noi” – Omenirea încarnată –, cât şi cu însăşi Lumea de Dincolo a sufletelor omeneşti** care aşteaptă – în „plane” mai joase –, să se tot întrupeze; dar în sine, pentru „Forţa superioară”, ambele categorii de fiinţe

omeneşti (întrupate şi neîntrupate) reprezintă în modul cel mai normal, ***„o singură Omenire terestră”.***

De altfel, **o ciudată comunicare primită chiar prin calculator**[75] de soţii Hirsch-Fischbach din oraşul Hesperange – Luxemburg, în ziua de 6 februarie 1988, de la o altă entitate neştiută – care s-a introdus în mod straniu în memoria aparatului[76] – a oferit o insolită clarificare:

„Da, desigur, ***aici există o centrală de la care este dirijată întreaga transcomunicare destinată zonei oamenilor.”*** (!!)

De mai mult timp, soţii respectivi stabiliseră o comunicare cu „tehnicianul”, un suflet de om care decedase cu ani înainte şi care evidenţiase un nivel avansat de cunoaşteri. Întrebându-l pe acesta cine a făcut strania „dezvăluire”, au primit un răspuns greu de înţeles la prima vedere:

„Noi nu avem nici un contact cu acest grup. Este posibil să fie vorba de un grup ieşit ***dintr-o lume paralelă, decalată în timp,*** *o lume alternativă”...*

Iată încă o noţiune foarte abstractă pentru noi, „cei de jos”, care cunoaştem atât de puţin despre lumile invizibile şi nici nu prea facem eforturi în acest sens... Intrând în mileniul III, devine însă tot mai necesar să înţelegem coexistenţa atemporală atât cu *„Lumea de Dincolo”* a sufletelor oamenilor, cât şi cu *„Forţa străină”* care, în fapt, este o lume paralelă „decalată în timp”. **Această lume, aflându-se într-un mare avans evolutiv, a renunţat la fiinţarea sa în structurile materiei grele** (vizibilă), pentru noi fiind „o lume alternativă” invizibilă, care, **doar atunci când doreşte, poate deveni totuşi vizibilă!**

Aşadar, încă o scurtă clarificare, ce vine să se asocieze tot mai edificator cu alte clarificări servite ascendent, însă mereu în „porţii mici”: **undeva, deasupra noastră, nu**

---

[75] Schäfer, H.: *Brücke zwischen Diesseits und Jenseits* – Ed. H. Bauer, Freiburg, 1989.

[76] N. edit.: Un „mesaj” prin calculator a primit, în 1 martie 2003, şi Editura OBIECTIV: „Gânditorul de la Hamangia” (Enki/Uranus, creatorul Omenirii) ne arăta că a venit din cer şi (probabil) l-a făcut pe Adam din clisă (Adamclisi)! A se vedea „SECRETELE TERREI” – vol. V, pag. 80.

departe în Spaţiu, există „o centrală”, un grup de fiinţe neştiute, care, manevrând cu uşurinţă telepatia şi puternice energii ce au încălecat la fel de uşor emisii radio şi de televiziune, **au regizat** timp de câteva decenii **apariţii de OZN şi transmiteri de variate mesaje de înaltă instruire modernă.** Dar, după realizarea efectului stimulativ urmărit – în acest interval Omenirea făcând într-adevăr mari „salturi” în gândire şi în manifestare –, subit, „extratereştrii” din diferite planete imaginare au dispărut, comunicările cu cei din Comandoul Ashtar şi cu Seth[77] s-au întrerupt şi chiar valurile de apariţii ale OZN au încetat…

Aceasta nu înseamnă însă că „demonstraţiile Forţei superioare” din imediata apropiere spaţială vor înceta. Nu, în nici un caz! Alte OZN se vor ivi şi vor fi oferite alte „forme de manifestări stranii”, căci **Omenirea întrupată trebuie „trasă mereu înainte”.** Umanitatea terestră mai are de parcurs încă un lung traseu evolutiv până la atingerea „culmii” pe care ne-o demonstrează însăşi această coexistenţă, atât de provocatoare dar atât de benefică…

Pentru a înţelege însă mai apropiat amploarea superiorităţii acestei Forţe din invizibil, cât şi a metodelor de regizare a diferitor demonstraţii – care au rolul de a ne antrena spre noi orizonturi ale cunoaşterii şi ale realizării ar

---

[77] Se pare că însuşi Seth ar fi fost un fel de „Comando” şi nu o singură entitate şi este întru totul posibil ca „ambele Comandouri” (Ashtar şi Seth) să fi acţionat sub dirijarea aceleiaşi „Centrale” invizibile, care se ocupă în mod benefic de „zona umană”.

Iată ce a răspuns iniţiatul englez Benjamin Creme la o întrebare pusă în martie 1985 cu privire la ideile transmise de Seth (răspuns ce a fost publicat apoi în vol.I al ciclului *„Maitreya’s Mission”* – Ed. Share International, Londra, 1986):

„Răspunsul care vi-l dau depăşeşte principiile mele de a nu face comentarii în public asupra numeroaselor «învăţături» disponibile actualmente, provenite de la diferiţi mediumi.

Cea mai mare parte a acestor învăţături inspiră numeroase persoane şi le informează, dar toate provin de la unul sau altul din subplanele astralului şi deci, au inevitabilele deformări pe care le implică acest plan; planul astral este totuşi planul iluziilor. De altfel, acest «Seth» nu este un instructor individual, ci este un grup de discipoli care comunică oamenilor, în funcţie de propriul lor nivel de dezvoltare, cunoaşterile care corespund nivelului celui de al cincilea subplan – acolo unde se află ei, din cadrul celor şapte subplane ale planului astral.”

fi utilă şi o revedere a unor evenimente specifice, privite însă prin prisma acestei „alte realităţi fundamentale”.

Capitolul III

ENIGMA OZN – UN SCENARIU COSMIC!

„Cred în mod profund că faţă de aceste fenomene trebuie să adoptăm o atitudine în gândire extrem de deschisă. Un anumit număr de progrese a fost realizat în Omenire prin încercarea de a explica inexplicabilul. Or, în aceste fenomene aeriene, în aceste fenomene vizuale (şi nu spun mai mult), pe care le-am reunit sub denumirea de – OZN, este sigur că există lucruri pe care nu le înţelegem şi care, la ora actuală, sunt relativ neexplicate.”

Robert Galley
– ministru francez al Armatelor
(citat din interviul din 21.02.1974)

OZN – acelaşi „program”, aceeaşi „fabrică”…

În martie 1974, dr. ing. Claude Poher – conducătorul „Grupului de Studiere a Fenomenelor Aeriene Neidentificate” (GEPAN), din cadrul Centrului Naţional al Cercetării Spaţiale din Franţa – s-a întâlnit în SUA cu diferiţi oameni de ştiinţă şi specialişti, pentru a analiza în comun stadiul la care se ajunsese atunci în cercetarea „problemei OZN”.

Prof. dr. David Saunders (care părăsise în ani anteriori celebra *„Comisie Condon”* – ce a întocmit un Raport comandat de USAF, întrucât nu a acceptat dezinformarea premeditată a opiniei publice) i-a relatat o importantă contribuţie a sa: **prin calculator, fişase în mod detaliat**

un număr de 85 000 cazuri „serioase” de observări ale manifestărilor OZN. Circa 10% din evenimente se refereau la aterizări ale celor mai diferite tipuri de „farfurii zburătoare”. Dintre acestea, oameni de ştiinţă americani efectuaseră cercetări complexe în 546 de cazuri în care au fost găsite urme materiale în teren.

Dar ceea ce i-a atras atenţia, era următorul fapt: comparând detaliile aterizărilor de OZN din SUA cu cele din Franţa, unul dintre primele aspecte care se evidenţiau era o **aceeaşi repartiţie temporală**[78] **a intervalelor de rămânere pe sol.** Deci, „manifestările demonstrative” de pe solul planetar aveau oarecum un **acelaşi „program”.** Acest aspect s-a adăugat treptat la convingerea multor cercetători ai „fenomenului OZN” că toate – sau în marea lor majoritate – straniile „obiecte zburătoare” **veneau dintr-o aceeaşi sursă, indiferent de tipul lor „constructiv”.**

Mici dar… paralizanţi

Iată de exemplu un caz tipic, care a tulburat profund un martor şi anumite autorităţi:

*„Soţia şi cu fiul se duseseră să se culce, iar eu citeam la gura sobei. Ceasornicul din perete arăta ora 22,30 atunci când atenţia mi-a fost atrasă de **lătratul câinelui meu, Kiki.***

*Dar animalul **a început apoi să urle, parcă a moarte.** Crezând că poate este vreun vagabond în curte, mi-am luat lanterna şi am ieşit. Ajungând în grădină, am observat pe calea ferată, la mai puţin de şase metri de poarta mea, un fel de masă întunecată. La început m-am gândit că poate vreun ţăran îşi lăsase căruţa acolo. Trebuia deci să-i avertizez pe cei de la gară, încă de la prima oră, să o ia de acolo, ca să nu se producă vreun accident.*

[78] Bouret, J-C.: *La nouvelle vague de Soucoupes Volantes* – Ed. France Empire Paris, 1974.

În momentul acela, câinele a venit lângă mine gudurându-se şi deodată ***am auzit la dreapta mea paşi grăbiţi.*** *Câinele s-a întors iar în direcţia aceea şi a început să latre. Atunci am aprins lanterna şi am proiectat lumina către cărare. Dar ceea ce am descoperit nu avea nimic de-a face cu niscai contrabandişti:* ***la trei-patru metri de mine, alături de gardul care ne separa, mergeau una după alta,*** *în direcţia masei întunecate pe care o zărisem pe calea ferată,* ***două «fiinţe»*** *cum nu am mai văzut niciodată.*

Una dintre ele, cea care era în faţă, s-a întors către mine. Fasciculul lanternei mele a întâlnit, în dreptul feţei sale, ceva din sticlă sau din metal, care reflecta. Am avut impresia directă că acolo era un cap închis într-o cască de scafandru. De altfel, cele două fiinţe erau îmbrăcate ***în combinezoane asemenea celor ale scafandrilor. Aveau o înălţime foarte redusă, probabil mai puţin de un metru, însă aveau umerii extrem de largi,*** *iar căştile care le protejau capul mi s-au părut enorme. Le-am văzut şi* ***picioarele****, care erau* ***mici****, dar* ***proporţionale*** *totuşi cu talia lor. În schimb, mi se pare că* ***nu le-am văzut braţele.*** *Nu-mi dau seama dacă le aveau.*

Odată trecute primele momente de uimire, m-am repezit spre poarta grădinii cu intenţia de a ocoli gardul şi de a le tăia calea, ***pentru a captura cel puţin una dintre acele fiinţe.***

Nu eram la mai mult de doi metri de cele două siluete când, ***printr-un fel de pătrat al masei întunecate*** *de pe şinele căii ferate* ***a ţâşnit o lumină extrem de puternică,*** *ca o strălucire de magneziu aprins,* ***care m-a orbit.*** *Am închis ochii şi am vrut să strig, dar nu am putut.* ***Eram ca paralizat.*** *Am încercat să mă mişc, însă picioarele nu mă ascultau.*

Înspăimântat, am auzit ca într-un vis zgomotul unor paşi pe dala de beton din faţa porţii grădinii mele. Erau cele două fiinţe care se îndreptau spre calea ferată.

În fine, proiectorul s-a stins. Mi-am regăsit controlul muşchilor şi am alergat spre calea ferată. Dar deja, masa

întunecată care stătuse acolo se ridica de la sol, ***balansându-se uşor, ca un elicopter.*** *Am putut totuşi să văd un fel de uşă care se închidea.* ***Un abur dens şi întunecat ieşea pe dedesubt, cu un fluierat uşor.*** *Aparatul acela s-a ridicat pe verticală până la vreo 30 de metri şi apoi, tot înălţându-se, s-a îndreptat spre apus, în direcţia Anzin. După o anumită distanţă, el a căpătat o* ***nuanţă roşiatecă.”***

Omuleţii nu aveau mâini!?

Aceasta a fost declaraţia dată autorităţilor locale de muncitorul metalurgist Marius Dewilde – de 34 ani –, care locuia lângă satul Quarouble din **nordul Franţei,** referitor la cele ce i s-au întâmplat în seara zilei de **10 septembrie 1954.**

A urmat o serie de anchete[79], ale jandarmilor, poliţiei locale, poliţiei Aerului şi chiar a inginerilor de la calea ferată. Treptat, cu toţii s-au convins de **buna credinţă a martorului,** dar de la început s-a eliminat ipoteza aterizării unui elicopter, întrucât prezenţa apropiată a liniilor telefonice aeriene nu ar fi permis aşezarea unui asemenea aparat pe terasamentul căii ferate.

Cercetându-se locul aterizării, pe de o parte s-a constatat că terasamentul fusese deformat iar, pe de altă parte, pietrele respective deveniseră local sfărâmicioase, ca şi cum ar fi fost supuse la o **temperatură ridicată.** Ingineri de la exploatarea feroviară, făcând măsurători ale urmelor lăsate şi pe traverse, au fost foarte concişi: *„Presiunea care a produs urmele respective corespunde unei greutăţi de* ***30 tone*** *a aparatului care aterizase.”*

---

[79] Ancheta mai extinsă cât şi chestionarea altor martori din zonă cu privire la manifestarea ciudatului obiect zburător au fost prezentate de ufologul francez Aimé Michel în cartea sa *„Mystérieux Objets Celestes”* – Ed. Planète, Paris, 1967.

Dacă nu ar fi fost găsite acele amprente şi deformările terasamentului şi chiar ale traverselor, Marius Dewilde – ca martor solitar – nu ar fi fost crezut de nimeni şi declaraţia sa ar fi fost considerată ca o imaginare, nedemnă de luat în seamă.

Anchetatorii au rămas totuşi foarte consternaţi: curiosul aparat zburător **nu avea nici elice şi nici jet propulsiv;** martorul a văzut doar ceva ce părea a fi un abur întunecat atunci când acesta s-a ridicat de la sol. În plus, muncitorul nu a auzit **nici un zgomot al vreunui motor, ci doar un şuierat…** Este evident faptul că, la vremea respectivă, ca de altfel şi acum, orice specialist în tehnica de zbor nu ar putea spune decât că acel aparat necunoscut a fost un… Obiect Zburător Neidentificat…

De altfel, o atare concluzie rezulta şi din stranietatea micuţilor membri ai echipajului, îmbrăcaţi atât de semnificativ în costume de „scafandri” extratereştri, care coborâseră în oceanul aerian al Terrei. Însăşi acea paralizare a martorului printr-un fascicul luminos al unei alte forme de energie indica vizita fiinţelor unei alte lumi…

Totuşi, un anumit detaliu al întâmplării relatate cu toată sinceritatea de acel muncitor pare să tulbure schema logică cu care oamenii sfârşitului de secol XX se obişnuiseră să interpreteze astfel de evenimente: **micuţii „străini” nu aveau mâni!?** însuşi martorul fără voie era foarte încurcat în declaraţiile sale cu privire la acest amănunt, căci într-adevăr, lipsa mâinilor la nişte fiinţe care zboară cu un aparat extraordinar pare total absurdă, de necrezut… A fost oare o iluzie vizuală a martorului sau exista un alt „substrat” care scăpa anchetatorilor?

Nu intraţi neinvitaţi în OZN!

Reluând un eveniment suficient de mediatizat la timpul respectiv, ufologul belgian Michel Bougard a prezentat pe

larg[80] o întâmplare mai dramatică trăită de un alt muncitor, din altă parte a lumii. Şi de această dată, martorul s-a aflat tot singur în faţa unui aparat misterios, dar într-un loc foarte izolat – **într-o regiune nelocuită din estul provinciei canadiene Manitoba.**

Sperând să găsească mostre de minerale care să-i ofere câştiguri băneşti, Stephen Michalak – pe atunci în vârstă de 52 ani – a plecat în ziua de **20 mai 1967** în zona mai stâncoasă Falcon Lake. După cum avea să relateze ulterior, spre amiază a auzit un cârd de gâşte care se îndepărtau speriate de ceva. Vrând să vadă cauza, a remarcat **pe cer două lumini roşiatece** care veneau spre locul unde se afla el. Pe măsură ce se apropiau, i s-a părut că acestea aveau **forme de cilindri, cu o bombare în partea superioară.**[81] Unul dintre ciudatele obiecte zburătoare a coborât însă rapid către terenul de unde le privea, în timp ce al doilea, după ce a planat puţin deasupra arborilor, s-a ridicat iar spre înălţimi, dispărând în unul dintre puţinii nori de pe cer.

Strania „maşină" aeriană, care se apropiase mult de el, emana acum de pe întreaga sa suprafaţă o **luminozitate mereu schimbătoare:** de la un roşu-strălucitor trecea la un roşu-cenuşiu, apoi la gri şi la gri-lucitor. Şi deodată, aceasta **s-a aşezat pe sol.** Dinspre ea, un vânt uşor îi aduceau un aer încălzit şi cu **miros neplăcut de izolaţie arsă.** La timpul respectiv, S. Michalak era total neinformat despre existenţa OZN, în declaraţiile lui ulterioare considerând că aparatul necunoscut ar fi fost un prototip experimental american.

Fiind atât de aproape, martorul întâmplător a putut să constate că aparatul aterizat avea de fapt o **formă rotundă,** cu un diametru de vreo **10 metri.** În partea centrală prezenta un fel de **dom,** de la baza acestuia extinzându-se un **rebord,** care îi dădea **aspectul unui**

---

[80] Bougard, M.: *Des Soucoupes Volantes aux OVNI* – Ed. Sobeps, Bruxelles, 1976.

[81] N. edit.: Asemănătoare cu OZN-uri văzute în România.
Amănunte în *„Extratereştrii în România"* – vol. II (Ed. OBIECTIV, 2005).

trunchi de con. Descrierea sa sugera evident imaginea unei „farfurii zburătoare”, dar de un tip oarecum mai deosebit.

În partea inferioară a ciudatului vehicul a remarcat **nouă panouri mici, fiecare având vreo 30 de găuri.** După părerea sa faţă de aerul cald ce venea spre el, acestea ar fi deservit o ventilaţie interioară. Lângă panouri era un gol în peretele exterior, din care se revărsa o lumină violacee intensă, care îl orbea.

Tot prin golul respectiv **auzea venind din interior un fel de zumzet, iar apoi a distins trei voci distincte ale unor persoane care discutau între ele.** Auzindu-le, Michalak a început să strige, pentru a-şi face simţită prezenţa, chemându-i în mai multe limbi pe cei dinăuntru, ca să iasă.

Văzând că nu i se răspunde, s-a apropiat de vehicul şi, apoi, chiar **a intrat în el.** A pătruns într-o **cameră mare circulară** ce ocupa întregul spaţiu interior şi **pe ai cărei pereţi pâlpâiau permanent numeroase surse mici de lumină, colorate** (albastre, roşii, albe). Dar acolo nu era nici o persoană!? Văzând însă că o uşă din spatele său începe să se închidă lent, **s-a grăbit să iasă** cât mai repede în exterior.

Având o mănuşă de lucru pe mână, când a ajuns afară, din curiozitate a pipăit rebordul, care acum i se părea că ar fi din oţel cromat. Dar **suprafaţa atinsă era atât de fierbinte,** încât i-a ars vârful a două degete ale mănuşii. În acelaşi timp, straniul aparat a început să se clatine uşor.

Deodată, Michalak a simţit ca o arsură pe piept şi în acel moment i s-a aprins cămaşa. Apoi, din micile panouri cu orificii a ţâşnit un jet de aer fierbinte şi urât mirositor, care l-a împins din locul unde stătea şi a aprins iarba din jur.

Simţindu-se însă brusc foarte rău, a plecat grăbit spre un motel din zonă. **Pe drum a tot vomat.** Telefonând de la motel acasă, fiul său a venit cu automobilul să-l ia de acolo. Dar faţă de starea în care l-a găsit, l-a dus direct **la spitalul din Winnipeg.**

Pentru că **pe piept** îi apăruse **24 de arsuri circulare** (fig.17), la început i s-a aplicat un tratament pentru acestea. Dar, apărându-i şi **tulburări funcţionale,** a fost supus la mai multe **tratamente,** care au durat apoi un **an** şi **jumătate.** Afecţiunile erau însă cu totul neobişnuite, culminând cu **tumefierea întregului trup.** Efectiv, medicii acelui spital nu au putut identifica originea acestora.

Ciudatele tulburări funcţionale, cât şi suferinţele implicate au fost desigur **dovezi evidente** că relatările lui Michalak nu au fost fantezii şi că insolitul aparat a fost întru totul real, cu toate că şi în acest caz a fost doar un singur martor.

Dar şi în relatările lui Michalak, unele amănunte par nu numai neobişnuite, dar şi complet nelogice pentru modul nostru de a gândi analitic. Desigur, „disonanţele" respective nu pun în dubiu realitatea faptelor trăite şi declaraţiile bietului om dar vin, în schimb, să sugereze alte orizonturi interpretative.

În primul rând ar fi impresia martorului că cele două obiecte zburătoare ce coborau din înălţimi ar fi avut **forme cilindrice,** pentru ca, după aterizarea celui care a coborât, să constate că era vorba de un fel de **trunchi de con cu rebord.** A fost oare acest caz încă unul în plus care să se adauge la diferitele relatări privind **straniile modificări ale formei unora dintre OZN** pe parcursul traseelor lor aeriene?

(Un exemplu de acest fel, foarte provocator, văzut de mai mulţi martori, a fost cel al unui OZN ce a aterizat, tot pentru scurt timp în **insula Gran Canaria** şi a fost **fotografiat şi de aviaţia spaniolă**[82] **în 22 iunie 1976).**

Ceea ce intrigă însă în mod deosebit este faptul că martorul fără voie **a auzit bine trei voci** care păreau că discută în interior dar, atunci când a intrat în marea şi singura cameră din aparat, el nu a văzut acolo **nici o persoană**! Or, conform descrierilor lui Michalak, fiinţele respective **nu ar fi avut vreun loc unde să se ascundă...** Erau ele oare... invizibile? Şi totuşi, „discuţia" lor putea fi auzită de urechea umană? Este evident faptul că

[82] Gheorghiţă, F.: *Lumi invizibile* – fig.13 în ed. I sau fig.14 în ed. II-a.

aparatul zburător era condus de fiinţe inteligente, dar făceau parte acestea într-adevăr dintr-o lume invizibilă sau ele doar au organizat o acţiune bine „telecomandată”?

Într-un atare context problematic, devine desigur evident faptul că **întreaga manifestare a fost numai o demonstraţie,** numai un „joc”: după ce probabile fiinţe invizibile au depistat din înălţimi existenţa în acele locuri a unui martor solitar, „aparatul zburător” a aterizat în apropierea acestuia şi pământeanul a fost „ispitit” şi lăsat să intre în interior. **El trebuia să vadă** şi apoi să difuzeze un fapt „incredibil”: astfel de vehicule **nu au nici un fel de „surse tehnice” de energie şi respectiv nici un „sistem tehnic” de propulsare**! Apoi, i s-a atras atenţia că uşa se închide încet şi a fost lăsat să fugă afară unde, pentru ca relatările sale să devină ulterior total credibile, **a fost „însemnat”** prin cele mai ciudate arsuri şi efecte fiziologice...

Scenariul cosmic – simplu şi eficace

Cine a analizat în ansamblu relatările documentare mai detaliate privind **aterizările de OZN** survenite în diferite locuri din lume a putut să sesizeze că acestea se produceau, **în general, după un acelaşi scenariu, care avea la bază parcă o aceeaşi regizare,** tipizată oarecum pentru toate categoriile de „farfurii zburătoare” implicate. Acest aspect extrem de straniu a devenit deosebit de pregnant la manifestările cu aterizări în care martorii au văzut **şi fiinţe umanoide** ce au coborât din aparatele zburătoare – evenimente denumite de ufologul american dr. J.A. Hynek „întâlniri apropiate[83] de al treilea tip”.

În astfel de cazuri, faptele s-au derulat mereu cam **după următorul tipic:**

[83] Hynek, J.A.: *The UFO Experience* – Ed. H. Regnery, Chicago, 1972; traducerea în limba română a apărut la Ed.Dacia, Cluj-Napoca,1978.

– locurile alese de fiinţele „de la bord” pentru „întâlniri” au fost mereu **departe de aglomerările urbane** şi de arterele cu circulaţie sporită.

– **martorii să fie cât mai puţini** – în general unul sau doi capabili să facă totuşi ulterior o **bună publicitate,** aceştia rămânând puternic marcaţi de întâmplările trăite.

– din OZN au coborât una, două sau trei fiinţe umanoide având o **aceeaşi statură şi configuraţie anatomică,** adesea foarte „ciudată”; îmbrăcămintea lor, sub formă de costume lipite pe corp, nu a evidenţiat niciodată cusături, fermoare sau nasturi (?!); uneori, costumele respective erau luminoase (!?).

– ieşite în exterior, **fiinţele „străine” se făceau la început că nu îi observă pe martori,** mimând un control – total inutil – al carcasei aparatului de zbor sau al terenului din jur şi schimbând între ei cuvinte neînţelese de martori; la „descoperirea” aparent întâmplătoare a pământenilor, fie că se urcau grăbiţi în extraordinarul vehicul, fie acţionau telepatic asupra martorului sau prin anumite raze, paralizându-l pentru un timp.

La aceste scenarii care, analizate în ansamblu, s-au evidenţiat ca fiind întru totul asemănătoare, pentru fiecare caz în parte au apărut însă mereu anumite diferenţieri esenţiale: la sutele de evenimente relatate şi adesea descrise foarte detaliat, **tipul constructiv şi dimensiunile aparatului aterizat, cât şi aspectul anatomic al fiinţelor** coborâte au fost **întotdeauna altele!**

Aceste constatări au venit să adauge dubii în plus la ipoteza „originii extraterestre” a obiectelor zburătoare neidentificate şi respectiv a echipajelor descinse din acestea. Este într-adevăr greu de crezut că Pământul ar fi vizitat permanent, de secole şi de milenii, dar fără nici un contact direct – în zeci de mii de expediţii – de reprezentanţii a sute de rase galactice, de pe sute de planete neştiute.

Devine astfel tot mai evident un fapt, poate mai dificil de înţeles la prima vedere: manifestările întru totul demonstrative ale OZN şi ale fiinţelor care apar în exteriorul

lor **au la bază „o realitate materială total diferită”** faţă de „realitatea materială a structurării noastre”, pe care, în modul nostru comun de a gândi, o concepem şi acum într-o schemă încă foarte limitată.

„Avortonii” de la Certeşti aveau 2 degete şi... solzi

Iată un exemplu, relativ mai recent şi din ţara noastră, care în fapt este întru totul asemănător cu „pattern”-ul sutelor de evenimente de acest gen petrecute în lume, caz relatat pe larg de presa zonală din data de **12 iulie 1996:**

*„Un obiect zburător neidentificat a aterizat, în **noaptea de 7 spre 8 iulie,** în faţa postului de poliţie din localitatea **Certeşti** – din judeţul **Galaţi,** au declarat agenţiei Mediafax surse din Inspectoratul Judeţean de Poliţie Galaţi, care au dorit să-şi păstreze anonimatul. În jurul orei 0,30, plutonierul Marian Marcu, de la postul de poliţie Certeşti şi paznicul Maricel Rusu tocmai porniseră în patrulare. Deodată, cei doi au simţit o intensificare bruscă a curenţilor de aer şi, subit, în faţa postului de poliţie a apărut un obiect zburător cu un diametru aproximativ de **6 metri, cu o înălţime de 2 metri** şi care în zona mediană avea lumini roşii şi verzi. Obiectul se oprise, dar **staţiona în aer** la o înălţime de **jumătate de metru faţă de sol.***

*Subofiţerul a declarat superiorilor săi, ulterior, că a văzut lângă obiectul neidentificat un **extraterestru cu aspect umanoid,** cu o înălţime de **0,8 metri,** cu **partea din spate a craniului mult alungită** şi care avea **capul acoperit cu ceva asemănător unor solzi, de culoare gri-metalizat.** După câteva secunde însă, obiectul a decolat, dispărând din raza vizuală a celor doi.*

Purtătorul de cuvânt al IGP – colonelul Nicolae Bucur – a declarat ieri agenţiei Mediafax că plutonierul Marcu îşi menţine afirmaţiile, care au fost confirmate şi de paznicul

Maricel Rusu. Acesta a menţionat că, privind dintr-o poziţie diferită de cea a poliţistului, a observat lângă obiectul zburător trei fiinţe având caracteristicile descrise de subofiţer.

Colonelul Nicolae Bucur a precizat că, în aceeaşi noapte, obiectul neidentificat a mai fost văzut şi de Nicu Chicoş şi de Emil Buceag – paznici de la Agromec Pochidia. Ei au declarat că au văzut acel OZN zburând fără zgomot, la o distanţă apreciabilă faţă de sol, pe direcţia Tecuci-Vaslui."

Presa din 16 iulie a revenit şi cu alte detalieri. Iată unele extrase:

*„... subofiţerul a povestit primarului Gh. Nechifor şi altor curioşi: «...pot să vă spun că **arăta ca un avorton. Avea braţele subţiri şi mâinile cu câte două degete.»***

*În general, descrierile făcute de cei doi martori coincid, deosebirea provenind de la vocabularul utilizat de ei. «Fiinţele» aveau cca. 80 centimetri, capul alungit spre spate, **urechile clăpăuge, îmbrăcămintea lucitoare.***

*Extratereştrii comunicau între ei în mod evident, **«învârtindu-se în jurul maşinăriei şi bolborosind».** «Misteriosul OZN s-a urcat în sus într-o clipă», la strigătele plutonierului, care a alertat paza.*

*«Maşina» a lăsat **urme evidente,** mare parte dintre acestea fiind văzute de locuitorii comunei, dar au fost şterse de ploaia torenţială de a doua zi."*

Parcurgând descrierea acestui eveniment insolit, ea apare desigur ca o relatare captivantă. Dar pentru cititorii şi respectiv investigatorii care au citit zeci sau poate chiar sute de descrieri ale unor „întâmplări" de acest fel, se conturează şi întrebări ce au un alt caracter general: **la ce a folosit oare scurta aterizare de la miezul nopţii, într-un sat situat departe de centrele urbane şi în care, la acea oră, locuitorii dormeau cu toţii? Ce rost putea să aibă acea „învârtire în jurul maşinăriei şi acea bolboroseală", pentru ca apoi, după câteva secunde, „maşinăria" să dispară extrem de rapid? Şi de ce, în plină noapte, obiectul necunoscut a aterizat atât de provocator tocmai în faţa sediului poliţiei**

locale? Acele fiinţe mărunte, care de astă dată aveau la mâinile lor firave numai două degete (!?), ar fi venit ele din cine ştie care sistem solar doar ca să se arate numai câteva secunde unui poliţist şi unui paznic dintr-un sat pustiu în timpul nopţii?

Este evident, şi în acest caz, faptul că schema logică a întregii acţiuni a fost cu totul alta: **scopul ascuns** al întregii scene „captivante" era doar **de a oferi încă o demonstraţie care să facă multă vâlvă,** printr-o regizare specifică a comportării fiinţelor coborâte pe sol şi a producerii câtorva urme materiale.

Pentru astfel de regizări „tipizate", în literatura ozenistă se regăsesc **multiple cazuri similare, unele devenite „clasice".** Printre cele mai des amintite este cel produs în urmă cu patru decenii la marginea localităţii americane **Soccoro,** în după-amiaza zilei de **24 aprilie 1964.** Acolo, **poliţistul Lonie Zamora** a fost martorul unui scenariu identic: un aparat zburător total neobişnuit a aterizat **într-un loc lipsit de martori; doi umanoizi** au ieşit în exterior, „bolborosind" cuvinte neînţelese şi **făcându-se că inspectează carcasa.** După ce au constatat că poliţistul i-a văzut bine şi că îşi cheamă şi ajutoare, aceştia au reintrat grăbiţi în „maşinărie" şi au decolat, de asemenea, cu mare viteză. **Demonstraţia a fost foarte reuşită,** căci, decenii de-a rândul, investigatori (începând cu prof. A. Hynek) şi mulţimi de cititori, prinşi de „captivantul" relatărilor, şi-au tot frământat mintea încercând să discearnă misterul unei atari manifestări.

Astfel de regizări-tip au continuat şi vor tot continua, până când lumea pământenilor va înţelege cu adevărat scopul ascuns al scenariilor de acest fel.

În noaptea de **19 decembrie 1998,** pe la ora **22,00,** italianul Giuseppe Isanelli din localitatea Stra-Veneto s-a sesizat de un fel de **uruit neobişnuit** ce provenea din apropiere. Ieşind din casă, nu departe de curtea sa a văzut un **obiect aerian** care **cobora lent,** având **în partea inferioară un fel de flacără ce nu părea a fi însă o combustie.**

După ce a aterizat pe o pajişte alăturată, de pe o parte laterală a aparatului a ieşit un fel de pasarelă, pe care au coborât **două fiinţe.** Acestea aveau **aspect omenesc,** dar ca statură erau mai mici: cca. **1-1,2 metri;** îmbrăcămintea le era ca un fel salopete sau un fel de **costume lipite de corp,** de culoare **gri-deschis.**

Acei membri ai echipajului s-au tot deplasat lent în apropierea ciudatului aparat aterizat, timp de vreo **zece minute.** În intervalul respectiv scoteau **sunete guturale de tonalitate joasă,** ca şi cum ar fi discutat împreună şi au tot făcut **semne către vegetaţia din jur,** care la acea dată era totuşi **foarte redusă.** Când l-a observat pe martorul care stătea uimit la vreo 30 de metri de ei, una dintre fiinţe i l-a arătat celeilalte.

Isanelli a declarat ulterior că le-a văzut clar faţa, **descriind nasul ca fiind doar ca două orificii.** Ochii nu i-a putut vedea întrucât le erau acoperiţi cu **un fel de vizieră,** dar **nici urechile nu le-a văzut,** părând că şi acestea le lipseau. În schimb, capul fiindu-le descoperit, a putut să remarce că **din frunte şi din tâmple plecau trei tuburi curbate, care păreau că se întâlnesc la spate, spre ceafă. Mişcările lor lente şi cu o anumită rigiditate,** precum şi ciudatele tuburi de la cap i-au sugerat ideea că ar fi avut în faţă nişte roboţi şi că în interiorul aparatului respectiv s-ar fi aflat adevărata fiinţă inteligentă care îi coordona (!?).

După aproape un sfert de oră de **aparentă cercetare a terenului,** ciudatele fiinţe au reintrat în vehiculul străin, uşa s-a închis în urma lor şi aparatul s-a înălţat silenţios – la început foarte lent dar, după un **uruit asemănător unei turbine,** s-a accelerat intens şi a dispărut în înaltul cerului „ca o lampă mică”.

În dimineaţa următoare, G. Isanelli a cercetat locul aterizării, unde a găsit **un cerc de iarbă arsă şi în pământ o urmă perfect circulară, în interiorul căreia erau trei găuri în sol;** acestea erau largi de cca. 10 cm şi adânci de cca. 15 cm, fiind amplasate în vârfurile unui triunghi echilateral cu laturile de câte 4,15 metri.

Verdeaţa – o minune galactică?!

Aşadar, **un nou scenariu lipsit de logică** prin evidenta cercetare inutilă a unui teren care – aşa cum se remarca şi în fotografia[84] publicată ca ilustrare a relatării – era **o simplă pajişte,** cu iarbă măruntă. Şi din nou o aparentă discuţie între membrii echipajului, într-o manieră „guturală" care ar sugera o altă rasă umanoidă şi o altă limbă nepământeană...

Poate că, într-un atare context al regizărilor tipizate, mai captivantă ar fi **impresia martorului italian că ar fi avut în faţă nişte roboţi dirijaţi din interior de adevăratele fiinţe inteligente ale echipajului.** De fapt, în cazuistica aterizărilor există şi numeroase demonstraţii de acest fel, cum ar fi tulburătoarea întâmplare de lângă oraşul american **Pascagula** – din 11 octombrie 1973 sau extrem de strania observare nocturnă a unui grup de roboţi nepământeni de la **Drummondville** (Canada) – din 26 iunie 1974 – pe care le-am exemplificat mai pe larg într-un alt cadru.[85]

Dar, o foarte interesantă relevare a posibilităţii ca **aceste „personaje"** care descind din straniile OZN **să nu fie nişte fiinţe din carne şi oase şi nici măcar nişte roboţi** construiţi din piese specifice şi îmbrăcaţi într-un trup cu aspect de „clonă", ne-a fost oferită chiar din înălţimile spaţiului extraatmosferic! Astfel, cum arătam şi în primul capitol, în anul 1981, cosmonauţii ruşi de la bordul staţiei spaţiale ***„Saliut 6"*** ajunseseră şi ei la o asemenea constatare insolită: fiinţele văzute de ei la ferestrele „navei spaţiale extraterestre" care i-a însoţit în mod prelungit şi care au ieşit apoi în vidul cosmic fără costume speciale şi fără rezervoare de aer respirabil, ar fi fost nişte roboţi...

---

[84] *„UFO Network"* no. 1 /1999, Roma.

[85] Gheorghiţă, F.:
- *Lumi invizibile* – ediţia II – Ed. Sedcom, Iaşi, 2002.
- Revenirea Zeilor – Ed. OBIECTIV, Craiova, 2003.

Problema este de fapt şi mai complicată încă, datorită unor „detalii” mult mai greu de înţeles la prima vedere: în diferite observări ale manifestării unor atare fiinţe ciudate, considerate ca **posibili roboţi,** acestea **pluteau efectiv prin aer atunci când se deplasau!?** Exemple în acest sens, ca cele de la Pascagula sau de la Drummondville, au fost în mod real confirmate de ieşirea în spaţiu a „străinilor” vizionaţi şi filmaţi din staţia „Saliut 6”,care de asemenea se deplasau plutind în mod demonstrativ, fără a fi legaţi prin vreun cablu de propria navă.

S-ar putea oare ca toţi aceşti „extratereştri”, care nu ştim dacă sunt fiinţe încarnate sau roboţi, să fie constituiţi cumva şi ei din alte materii?...

OZN se distrează cu elicopterele USAF[86]...

Dintre zecile de mii de evenimente şi manifestări ale „obiectelor zburătoare mereu neidentificate”, poate că unul dintre cele mai mediatizate cazuri – datorită atât stranietăţii faptelor, cât şi înseşi emoţiilor trăite de un grup de oameni bine calificaţi – a fost cel survenit echipajului unui **elicopter american** în noaptea de **18 octombrie 1973.** Cazul a ajuns să fie prezentat chiar şi la cel mai înalt for mondial al statelor lumii, la Organizaţia Naţiunilor Unite. Martorii implicaţi au fost patru militari[87] ai Armatei Aerului: căpitanul Lawrence Coyne, locotenentul Arrigo Jezzi, sergentul Robert Yanacsek şi poliţistul John Healey.

Elicopterul respectiv decolase la ora 22,30 de pe aeroportul militar din oraşul Columbus şi trebuia să ajungă la baza din oraşul Cleveland. Pe la jumătatea traseului, în zona oraşului Mansfield, la ora **23,02,** sergentul l-a avertizat pe căpitan că **în paralel cu aparatul zbura *„o lumină roşie”.*** Dar după o jumătate de minut, sergentul l-a alertat din nou, spunându-i că lumina respectivă se

[86] N. edit.: *United States Air Force* – Aviaţia SUA.

[87] *„Historia hors serie”* – Paris, 1976.

îndreaptă direct spre elicopter. Au urmat efectiv clipe de groază, întrucât se părea că nu mai poate fi evitată coliziunea cu aparatul de zbor necunoscut, despre care **nici turnul de control de la aeroportul Mansfield nu ştia nimic.**

În acele momente grave, căpitanul L. Coyne a acţionat brusc pentru o **coborâre rapidă către sol:** de la plafonul de zbor de cca. 800 m, elicopterul a ajuns repede la altitudinea de 500 m. Dar în aer se petrecea un fapt foarte ciudat: deşi elicopterul cobora foarte repede, cei din interior vedeau mereu prin ferestre **„necunoscutul”,** care **cobora şi el la fel de rapid!**

„Străinul” era un fel de **cilindru,** lung de vreo **18 metri, cu o bombare superioară în partea sa centrală.** Dintr-o extremitate era emisă o **lumină roşie,** pe când la celălalt capăt era emisă o **lumină verde,** care, printr-o pivotare, la un moment dat a cuprins întreg elicopterul în spotul respectiv. În acele clipe, în interiorul elicopterului totul devenise verde, chiar şi indicatoarele roşii de la aparatele de pe tabloul de comenzi!

Echipajul a trăit cu adevărat o stare de uimire combinată cu o frică instinctivă şi, deşi celor de la bord li s-a părut că acea coborâre rapidă având mereu în faţă „obiectul străin” ar fi durat vreo 10–12 secunde, martori de la sol au afirmat că ciudatul tandem s-ar fi apropiat treptat de pământ în decurs de aproape două minute.

Gândul că prin acea manevră bruscă se puteau strivi de sol le-a amplificat însă brusc emoţia şi teama. Dar, la un moment dat, căpitanul nu-şi putea crede totuşi ochilor: **deşi împinsese manşa de coborâre până la capătul cursei, altimetrul plafonului de zbor indica o subită şi extraordinar de rapidă ridicare la o înălţime de peste 1 000 metri!** Iar elicopterul tot continua să urce! **O forţă extraordinară „îl aspira” către înălţimi!**

Abia la plafonul de **1 160 m** a reuşit să **recâştige controlul** asupra aparatului. Acest lucru s-a produs, însă, **numai după ce necunoscutul obiect aerian a virat brusc lateral şi s-a îndepărtat…** Distanţându-se, acesta

avea acum aspectul unei mari lumini albe, tot mai strălucitoare...

La anchetele care au urmat, echipajul avea să releve şi un alt fapt straniu: atât la coborârea bruscă manevrată de căpitan, cât şi în timpul straniei urcări, **nici unul dintre ei nu a avut senzaţia oarecum dureroasă a creşterii inerţiale a presiunii din interiorul trupului,** specifică accelerărilor intense. Oare, fantastica „aspirare" s-a datorat unui puternic efect antigravitaţional localizat sau poate invers, **„lumina verde"** a fost un **fascicul de energie**[88] **gravitaţională –** mult mai potentă decât acţiunea permanentă a forţei gravitaţiei terestre?

Cazuri reale sau... exerciţii de inducţie telepatică?

În declaraţiile ulterioare făcute de membrii echipajului a apărut şi un aspect deosebit de ciudat: **fiecare martor de la bord a descris în mod diferit forma neobişnuitului obiect zburător:** locotenentul l-a văzut ca „o formă

[88] În literatura ciudatelor manifestări ale OZN au fost prezentate mereu diferite cazuri de levitaţii produse prin spoturi luminoase emise de obiecte zburătoare extrem de stranii. În multe „întâmplări" au fost ridicate şi automobile aflate în mers – dar pe înălţimi până la jumătate de metru – acestea „rulând în aer" pe distanţe variate. De exemplu, revista *„Canadian UFO Report"* no. 2, no. 5 şi no. 6 / 1973 a prezentat şapte cazuri de acest fel: în anul 1960, în Quachita, Canada; din ianuarie 1961, în Venezuela; din 8 martie 1967, în Massachusetts, SUA; din 19 decembrie 1964, în Minnesota, SUA; din 14 mai 1971, la Gleichen, Canada; din 20 septembrie 1971, în Suedia; din octombrie 1971, la Serraria, Brazilia.

O demonstraţie şi mai ciudată le-a fost oferită unor muncitori forestieri, în munţii din statul Washington, SUA, în ziua de 25 februarie 1999. Aceştia au asistat uimiţi cum o insolită „formă întunecată" ce avea două mari lumini – una roşie şi alta alburie –, aflată în aer, a emis subit un spot conic al unei lumini gălbui, asupra unei femele dintr-o mică turmă de elani. În câteva secunde, aceasta a fost „liftată" spre „forma aeriană", care, plecând de acolo, a dus cu ea şi bietul animal...

Cazul a fost prezentat de revista londoneză „FSR", vol. 45, no. 1/2000, care a mai menţionat şi alte cazuri de levitaţie, publicate de revista americană *„MUFON UFO Journal"*, din decembrie 1999.

ovoidală intens luminoasă", sergentul l-a comparat cu un submarin metalic având un dom central, pe când poliţistul l-a asemuit cu un corp solid în formă de ţigară... Iată cât de subiective pot fi observările straniilor OZN...

La congresul din anul **1989** al grupului american **MUFON** – cunoscut pentru obiectivitatea multor analize privind manifestările OZN –, investigatoarea Jennie Zeidman trăgea concluzia că, în acest caz atât de tulburător, straniile fenomene trăite şi descrise de cei patru militari ar fi avut **la bază o „altă fizică",** inexplicabilă prin cunoştinţele noastre actuale...

Într-adevăr, anularea pur şi simplu a forţei de sustentaţie a puternicului motor al unui elicopter militar, precum şi a atracţiei gravitaţiei terestre şi, respectiv, a efectului forţei de inerţie asupra trupurilor celor patru oameni atunci când aparatul lor a fost „aspirat" subit pe câteva sute de metri de altitudine, desigur că nu pot fi încă explicate de ştiinţa contemporană. Nici măcar acum, după mai bine de trei decenii... De fapt, însă, situaţia reală s-ar putea să fi fost şi mai complicată: oare, **trăirile pline de teroare** din acele momente dificile, survenite atât de brusc, au fost rezultatul şirului de fenomene descrise foarte sincer de fiecare membru al echipajului sau poate o parte din acestea au fost **„induse"** printr-o formă de energie psihică în conştientul militarilor?

O astfel de ipoteză nu este deloc hazardată, întrucât a fost regăsită ca o **metodă uzuală** în foarte numeroase manifestări ale OZN şi ar putea fi evidenţiată şi în acest caz prin acel aspect ciudat menţionat mai sus: locotenentul A. Jezzi (la bază inginer chimist) a văzut straniul obiect aerian ca fiind o mare „formă de ovoid intens luminos", sergentul R. Janacek l-a apreciat că avea silueta unui submarin, pe când poliţistul J. Healey l-a văzut ca un obiect în formă de ţigară...

Prezentând întregul eveniment – cinci ani mai târziu – chiar şi în faţa tuturor miniştrilor acreditaţi la **ONU** – după expunerea de sinteză a prof. J.A. Hynek şi a dr. J. Vallée privind importanţa ştiinţifică a studierii manifestărilor OZN

–, ofiţerul Lawrence Coyne a contribuit şi el la adoptarea unui document istoric (menţionat anterior): **recomandarea făcută tuturor statelor membre de a organiza cercetarea ştiinţifică a problemelor legate de viaţa extraterestră şi de prezenţa OZN!**

La Flămânzi zbura…un submarin ca o broască ţestoasă!

În condiţii mai puţin tulburătoare, un alt „submarin aerian" a apărut şi s-a manifestat de asemenea în mod straniu şi deasupra ţării noastre. Acesta i-a impresionat efectiv pe o parte din locuitorii comunei **Flămânzi,** din judeţul Botoşani. Relatarea insolitei sale apariţii din noaptea de **20 octombrie 1990** şi a efectelor sale ciudate evidenţiind aspecte deosebite[89] a fost reluată şi de reviste de specialitate din străinătate[90].

Iată unele extrase din descrierea evenimentului publicată de A.I. Comoti:

*„Obiectul luminos de pe cer a fost văzut de Virgil Atodiresei în jurul orei **21,30,** când se afla încă pe şosea, în Flămânzi, şi se îndrepta spre casă.*

De pe şosea vedea doar o lumină difuză deasupra satului Poiana... În acelaşi timp, în Poiana se întrerupsese curentul electric... Afară era întuneric beznă, căci de fapt, curentul era întrerupt în toate satele comunei şi nici măcar stele pe cer nu erau.

«Mai întâi am văzut o lumină care pâlpâia în grădina vecină, ca şi cum ar fi ars o grămadă de buruieni, însă flacăra părea că stă deasupra solului, în aer. Noi ne-am speriat că ard furajele familiei Volosina», spunea apoi un alt martor, Iulian Preda...

---

[89] Cazul a fost prezentat imediat în presă de *„Gazeta de Botoşani"* şi, mai apoi, de *„Opinia Studenţească"* – din municipiul Iaşi, nr.47/ noiembrie 1990.

[90] – *„Flying Saucer Review"* – vol.37, no.1/1992, Londra.

- „Lumières dans la nuit" – no.312 / 1992, Le Vaudoué – Franţa.

După descrierea lui V. Atodiresei, obiectul zburător era ***de mărimea unui submarin*** *şi survola satul la vreo* ***100 metri înălţime.*** *Avea însă o formă nedefinită, era* ***parcă un fel de sferă făcută numai din raze.*** *El emitea* ***două fascicule de lumină,*** *care erau* ***conice;*** *porneau de la surse având diametrul de 1–2 metri şi făceau pe pământ câte un disc luminos cu diametrul de 20 metri. La un moment dat, acesta a văzut nişte lumini mai mici, ca de poziţie, dispuse simetric. Tot ansamblul acesta, când se deplasa cu viteză mare, când se oprea brusc şi apoi schimba traiectoria, câteodată în unghi ascuţit.*

Pentru martorul Neculai Bildea, obiectul aerian a arătat ***mai întâi sub forma unei broaşte ţestoase uriaşe…*** *La ultima apariţie, însă, obiectul se vedea* ***sub forma unui obuz*** *de aproximativ 50 metri lungime şi de 12 metri înălţime...*

Voichiţa Bildea şi mama sa Maria Trifan au văzut şi ele luminile... Ele nu au putut descrie însă forma obiectului, căci au văzut doar o lumină lăptoasă, ceţoasă, ***relativ sferică,*** *din care porneau cele două* ***fascicule de lumină foarte puternice,*** *«de puteai să culegi mărgele la lumina lor».*

Toţi martorii, fără excepţie, au relatat patru apariţii ale obiectului aerian, acestea producându-se ***simultan***[91] ***cu întreruperea curentului electric…*** *Dar timp de două ore, cei de la întreprinderea de Electricitate nu au reuşit să ţină sub control staţia de 110 kV şi linia de alimentare a comunei Flămânzi, şi furnizarea curentului electric* ***nu a fost întreruptă de ei.*** *Şi totuşi,* ***contorul din staţie a înregistrat consum de energie pe timpul în care alimentarea cu energie electrică a fost întreruptă…”***[92]

Iată deci şi în partea nord-estică a României o altă observare colectivă, care, ca şi în atâtea alte locuri din

---

[91] Este interesant de remarcat faptul că, în aceeaşi noapte, stranii obiecte zburătoare cilindrice au zburat şi deasupra unui cartier de locuinţe din municipiul Cluj-Napoca. O parte din extinsa relatare a unui martor ocular – lectorul universitar dr. Savel Cheptea – a fost publicată de *„Flying Saucer Review”* – vol. 37, no. 1/1992, Londra.

[92] N. edit.: A se vedea şi *„Extratereştrii în România”* – vol. II (Ed. OBIECTIV, nov. 2005).

lume, a impresionat şi chiar înfricoşat pe diferiţi martori prin fenomene cu totul neînţelese, cât şi prin **dimensiunile apreciabile ale obiectului aerian atât de straniu.** Ca şi în numeroase întâmplări foarte asemănătoare care s-au derulat în diferite locuri din lume, **şi în acest caz, puternicele fascicule luminoase păreau că ar căuta ceva pe sol, fără a găsi însă nimic.** Era evident că în acea parte a ţării, **pe un teren proaspăt arat,** nu era nimic de găsit către sfârşitul lunii octombrie.

Conform logicii noastre obişnuite, acea căutare nocturnă cu un consum atât de mare de energie părea total fără nici un rost. Dar întreaga manifestare, atât de neobişnuită pentru localnicii foarte puţin informaţi în privinţa OZN, fusese concepută totuşi de nişte fiinţe inteligente care evidenţiau o superioritate clară. **Scopul ascuns** era de **fapt realizarea unei demonstraţii care să incite** şi populaţia din acea zonă să facă măcar un pas **către o altă cunoaştere** şi să gândească spre un orizont mai larg…

Ceea ce intrigă în plus şi la acest eveniment este un aspect care se regăseşte la majoritatea observărilor colective asupra manifestărilor OZN: **şi aici, fiecare martor a văzut „în felul său" forma şi luminozitatea straniului obiect aerian:** ba submarin înconjurat de lumini mai mici, ba o formă de mare broască ţestoasă, ba de un mare obuz, ba o sferă intens luminoasă… **Intervenţia unui factor psihic necunoscut devine evidentă** şi cei care au analizat o cazuistică mult mai extinsă a relatărilor martorilor ce au observat variatele manifestări ale OZN au sesizat tot mai amplu importanţa acestei influenţe subiective.

„Problema OZN” a schimbat gândirea Omenirii

Deşi în deceniile anterioare majoritatea autorilor de articole şi de cărţi ufologice au trecut mult prea uşor peste aspectul respectiv, în ultimul deceniu s-a remarcat o schimbare în tratarea analitică a acestei influenţe. În sensul acordării unei atenţii sporite componentelor psihice care intervin în reacţiile senzoriale ale martorilor în raport cu fenomenele demonstrate de inteligenţele ce dirijează obiectele zburătoare neidentificate.

În fapt, aceste câteva exemple ale extraordinarelor manifestări oferite de ciudate fiinţe „străine”, realizate prin variate scenarii ale manifestărilor OZN, reliefează, alături de miile şi miile de evenimente insolite consemnate de autorităţi şi de literatura ozenistă, **două aspecte esenţiale.**

Pe de o parte demonstrează realitatea fizică a existenţei în mediul terestru – în permanenţă – a unor **inteligenţe necunoscute foarte potente;** acestea dispun de o foarte mare varietate de posibilităţi de manifestare şi respectiv de o mare varietate de „obiecte zburătoare”, a căror „construire” şi respectiv funcţionalitate au la bază legi fizice şi chiar materii total necunoscute.

Pe de altă parte, spre deosebire de manifestările lor similare dintr-un trecut extrem de îndelungat, **aceste inteligenţe au reuşit acum, în numai câteva decenii, să „stârnească” interesul public la nivel planetar** (dovadă fiind miile de cărţi ale literaturii ozeniste şi sutele de mii de articole publicate), cât şi să declanşeze preocuparea lumii ştiinţifice şi respectiv a autorităţilor, până la nivelul guvernelor tuturor statelor din lume.

Drept urmare, sute de milioane de oameni nu mai consideră astăzi că manifestările OZN sunt simple ficţiuni şi, depăşindu-se adesea căutarea captivantului, **mulţimi de oameni au ajuns să-şi reconsidere propriile concepţii**

antropocentriste şi să se orienteze către orizonturi cognitive mult mai largi.

În acest amplu cadru evolutiv, înseşi **noile „preocupări ozenologice”** – mai mult sau mai puţin, docte – **au progresat şi ele calitativ** faţă de primele decenii ale afirmării lor ca un „domeniu modern”. Faptul s-a datorat în bună parte acumulării permanente a unor materiale documentare tot mai bogate.

Pe această linie, cititorii şi în special investigatorii care au fost atraşi mai mult de aspectul documentar – analitic şi au sintetizat periodic noile acumulări cognitive au putut să remarce, după un timp, şi o caracteristică de o altă factură: în desfăşurarea manifestărilor OZN, **componenta psihică a martorilor** implicaţi – atât individual, cât şi colectiv – a devenit **din ce în ce mai pregnantă.**

Dar cele mai tulburătoare influenţe de natură psihică au fost generate în cursul extrem de ciudatelor „întâlniri directe cu fiinţe străine” şi, în mod special, în cadrul impresionantelor cazuri ale „răpirilor” de oameni „la bordul” diferitor OZN.

E.T. şi S.U.A., agenţia sa de ştiri…

Cine a conspectat voluminosul dosar faptic al neînţelesei „prezenţe OZN” în spaţiul terestru a sesizat, treptat, că **marea majoritate a observărilor de OZN şi respectiv de „echipaje extraterestre” a fost înregistrată pe teritoriul SUA.**

Pentru această ţară foarte întinsă geografic, situaţia este **explicabilă** în bună parte şi prin deţinerea unor **variate dotări tehnice superioare** – atât ca sisteme oficiale de urmărire a „prezenţelor străine” şi de transmitere a informaţiilor, cât şi ca mijloace tehnice accesibile populaţiei.

Există însă „o parte ascunsă” a faptului în sine, ce rezultă doar la analize cu caracter de sinteză: la o privire de

ansamblu, aşa cum relevasem şi anterior, constatăm că, în fond, **scopul „ascuns” al manifestărilor OZN este cel de a antrena Omenirea către alte cunoaşteri şi alte concepţii, mult mai evoluate.** Or, tocmai pentru un atare scop, acestui mare stat, care deţine o imensă capacitate modernă de preluare şi de difuzare a informaţiilor, i „s-au oferit” mereu adevărate valuri de apariţii şi acţiuni ale OZN.

În fapt, SUA au fost „folosite” ca unul dintre principalii „observatori” şi „difuzori” în întreaga lume a bogatelor seriale de manifestări ale OZN, cât şi a analizelor tot mai competente a acestora.

Într-un atare cadru „numeric” deosebit, este explicabil şi un alt fapt suplimentar, care a tulburat mult opinia publică în ultimele decenii ale veacului trecut: **tot pe teritoriul SUA au fost consemnate şi cele mai numeroase cazuri** – la fel de demonstrative – **ale chinuitoarelor „răpiri” temporare a unor martori, la bordul diferitor OZN.** O anchetă efectuată în cursul anului 1994 în marele stat american însumase peste **700 000** de declaraţii ale diverşilor locuitori care ar fi fost în pericol să fie „luaţi” sau care au fost chiar „abduşi” fără voia lor, de către tot felul de „fiinţe străine”, în interiorul unor nave de zbor ciudate.

Drept urmare, în partea finală a secolului XX, în SUA au fost publicate nenumărate relatări de acest fel precum şi numeroase cărţi[93], care au prezentat sute de cazuri de răpiri. Parte din cărţile respective au evidenţiat însă **o profilare spre senzaţional** – în special acelea publicate în **anii ’70-’80 – şi chiar spre ficţiuni ale genului.** Totuşi,

---

[93] Dintre cărţile mai cunoscute sunt de citat:
– Fuller, J.: *The Interrupted Journey* – Ed. Dial Press, New York, 1966;
– Lorenzen, C. şi J.: *Abducted!* – Ed. Berkeley, New York, 1977;
– Hopkins, B.: – *Missing Time* – Ed. Marek, New York,1981;
- *Intruders* – Ed. Random House, New York, 1987;
- *Manhattan Transfer* – Ed. Random House, New York, 1992;
– Bullard, E.: *Mysteries în the Eye of the Beholder* – 1982;
– Flower, R.: – *The Andreasson Affair* – Ed. Bantam, New York, 1979;
- *The Watchers* – Ed. Bantam, New York, 1990;
– Jacobs, D.M.: *Secret Life – UFO Abductions* – Ed. Simon & Schuster, N.Y.,1994;
– Mack, J.E.: *Abduction. Human Encounters with Aliens* – Ed. Schribner, N.Y.,1994.

cărţile scrise mai târziu – unele chiar de către oameni de ştiinţă – au prezentat o cazuistică selectată cu rigurozitate şi au oferit analize mult mai realiste.

Omuleţii – halterofili cu mască

Numeroase cazuri de „abduceri” în „obiecte zburătoare neidentificate” au fost relatate de-a lungul anilor şi dintr-un alt stat ce deţine un teritoriu mare şi o populaţie numeroasă, şi anume din **Brazilia.** În literatura ce s-a format pe tema răpirilor de către „nepământeni” au fost reluate diferite evenimente de acest fel şi din marele stat sud-american, datorită unor aspecte şi amănunte foarte sugestive.

Iată unul dintre cazurile stranii mult mediatizate în Brazilia, cât şi în unele publicaţii europene[94] de largă circulaţie:

Soldatul Jose Antonio da Silva a fost reţinut de poliţia feroviară din oraşul Belo Horizonte – în dimineaţa de **10 mai 1969** – întrucât avea un aspect fizic ce atrăgea atenţia: era **îmbrăcat foarte sumar în haine civile** şi nu avea **nici un act de identitate asupra lui.** Anchetat mai amănunţit, a fost totuşi eliberat după câteva ore, după ce ofiţerul respectiv s-a convins de realitatea declaraţiilor sale privind o stranie întâmplare produsă în zonă.

Relatările sale ulterioare, foarte detaliate, au descris următorul periplu:

În seara de **3 mai,** soldatul – aflat **în permisie** – a plecat **să pescuiască** pe malul râului Rio das Volhas. Peste noapte şi-a instalat acolo un cort, într-un loc numit Bebeduro. În ziua următoare, pe la ora 15,00, **a auzit nişte**

[94] Cazul a fost publicat în 15 şi 16 mai 1969 şi de cotidianele braziliene de mare tiraj *„Diario de Noticias”* (din Rio de Janeiro), *„Diario de Norte”* (din Sao Paolo) şi *„Meridional”* (din Belo Horizonte); printre publicaţiile din Europa sunt de citat revistele *„Flying Saucer Review”* no. 6/1973 (din Londra) şi *„Phénomènes Spatiaux*” no. 43/1975 (din Paris).

voci, undeva în spatele său. Întorcându-se să vadă cine putea fi, **dintr-un tufiş a ţâşnit spre el un jet scurt de „foc” –** verde la centru şi roşu pe margini –, **care i-a atins picioarele.** Durerea ce a urmat a fost însoţită însă de o îngreunare subită a acestora, fapt care l-a făcut să cadă cu faţa la pământ.

După câteva secunde, au apărut **doi indivizi** de statură mică – de cca. **1,2 metri** – care i s-au părut a fi **foarte puternici,** fiindcă l-au luat cu uşurinţă de subţiori şi l-au dus cu picioarele târânde către un anume loc. În cursul deplasării, el a remarcat un lucru ciudat: aceştia **treceau, împreună cu el, foarte uşor, peste un teren mlăştinos.** Pe traseu a apărut şi un **al treilea individ,** asemănător la trup şi la îmbrăcăminte cu „răpitorii” săi, care parcă supraveghea întreaga acţiune.

Necunoscuţii erau îmbrăcaţi în nişte costume-combinezon de culoare deschisă, strălucitoare. Capetele şi respectiv feţele le erau acoperite complet de un fel de căşti metalice prelungite până la umeri, fără a fi însă etanşate la costume. Acestea aveau în dreptul ochilor un fel de fante. Din partea inferioară a căştilor ieşea un **tub elastic** care, dus pe sub braţ, ajungea la o cutie fixată pe spatele fiecărui individ.

Lipsea Albă ca Zăpada…

Traseul parcurs nu a fost prea lung, grupul oprindu-se în faţa unei „maşini” foarte ciudate (fig. 18), care nu avea absolut **nimic comun cu vreunul dintre variatele tipuri de OZN descrise** în miile de cazuri sau fotografiate. Aceasta era un cilindru înalt de vreo 2 metri, acoperit cu fel de „capac” circular bombat, asemănător unei pălării de ciupercă, iar la bază avea un alt disc, cu un diametru ceva mai redus decât cel superior – de cca. 2,5 m.

„Acoperişul” era rigidizat într-un mod lipsit de orice tehnicitate, prin nişte tije oblice fixate la baza cilindrului.

Târât de cei doi răpitori şi urmaţi de cel de al treilea, da Silva a fost introdus printr-o uşă mică în interiorul „maşinii”; acolo era o **cameră pătrată,** cu laturile de câte 2 metri.

De-a lungul unui perete se afla o **banchetă,** pe care a fost aşezat, alături de el rămânând şi cei doi „omuleţi mascaţi”. Aceştia **i-au pus şi lui pe cap o cască similară,** ale cărei margini inferioare l-au jenat până la rănire încă de la început. În centrul micului spaţiu interior era **un scaun,** pe care s-a aşezat cel de al treilea „străin”. După câteva momente, acesta **a acţionat două manete;** auzind un bâzâit în discurile extreme, soldatul a simţit că ciudatul aparat s-a ridicat în aer pe verticală.

În timpul zborului ce a urmat, **cei trei străini au vorbit într-o limbă total neînţeleasă de pământean.** Pe parcurs, lumina interioară, fără a avea o sursă vizibilă, devenea tot mai intensă, făcând să-i lăcrămeze ochii; aceasta pulsa continuu. Totuşi, după vreo o oră, intensitatea i-a scăzut mult.

Astfel a trecut un timp destul de lung, pe care răpitul nu l-a putut aprecia. Dar la un moment dat, aparatul zburător a aterizat undeva; da Silva a remarcat că **a avut senzaţia şocului la atingerea solului.**

Ca într-o poveste cu gangsteri, răpitorii i-au Acoperit orificiile căştii din dreptul ochilor şi l-au dus, tot târându-l, într-o sală mare, cu pereţi din piatră, lungă de vreo 10–15 metri.

Acolo, după ce l-au aşezat pe o banchetă, i-au lăsat vederea liberă. A constatat astfel că se afla în faţa unui „şef’, alături de care era un grup de „omuleţi”. Cu toţii aveau părul în plete lungi şi bărbi mari. Conducătorul avea ochii foarte mari, sprâncene foarte late – care parcă îi acopereau jumătate din frunte – şi o barbă până la brâu. Nasul deosebit de mare îi ascundea gura, care parcă era ca la peşti şi nu avea dinţi.

Soldatul s-a îngrozit când a privit lateral, căci pe o platformă de piatră erau **patru trupuri de oameni goi, care păreau morţi.** Pe peretele lung din faţa sa i-a atras atenţia o serie de **imagini în culori,** care îi erau familiare: un camion, un avion cu două motoare şi câteva animale (un elefant, un jaguar, o maimuţă şi o girafă).

Extratereştrii se pregăteau de… revoluţie

A urmat o acţiune ciudată: în faţa grupului de indivizi bărboşi a fost desfăcut pachetul cu toate lucrurile sale, luat probabil de cel de al treilea răpitor. Cei de faţă au arătat o curiozitate mare pentru acele sale de pescuit, pentru conserva ce o avea ca rezervă, pentru banii săi, chibriturile şi cuţitele din pachet.

Dar mai ciudată a fost „convorbirea" cu **şeful grupului:** acesta **a început să deseneze pe o tăbliţă de ardezie** (tăbliţă folosită demult în prima clasă a şcolilor elementare) **tot felul de schiţe,** care erau însoţite de o anumită mimică. Treptat, da Silva a început să înţeleagă ce dorea de la el micul personaj bărbos: acesta **îi cerea să îi procure anumite arme terestre obişnuite** (!?). Cu toate insistenţele lui, soldatul îl tot refuza, deşi îi venise în gând că refuzul său l-ar putea costa viaţa.

Şeful bărbos a continuat să insiste cu o serie de schiţe simbolice, din care da Silva a înţeles un anumit mesaj: ***„îmi propunea să mă aducă pe Pământ, unde să rămân trei ani şi să adun informaţii pentru ei. După aceea, va trimite să mă caute şi să mă readucă la dânşii, unde să rămân şapte ani ca să studiez. În final, ei vor debarca pe Pământ, avându-mă drept ghid pe mine".***

Refuzându-l din nou, şi-a prins şiragul de mătănii şi a început să se roage. Acest fapt l-a iritat şi mai mult pe şef, care s-a repezit şi i-a rupt şiragul. În acel moment, însă, **din aer s-a format o siluetă umană, cu faţa albă şi cu**

plete blonde, având o privire prietenoasă şi senină, care l-a privit în ochi şi i-a vorbit în limba lui. La scurt timp, silueta a dispărut, lăsându-l însă mult mai îmbărbătat. Lui da Silva i s-a părut că, totuşi, **omuleţii nu au văzut frumoasa apariţie fantomatică.**

Imediat au început discuţii agitate între ei; şeful s-a apropiat de răpitorii care parcă îl păzeau şi le-a spus ceva. Imediat i s-au acoperit iarăşi golurile ochilor din cască, a fost luat din nou de subţiori şi a fost scos din sală. Când mai apoi i s-au dezvelit orificiile respective, s-a văzut aşezat din nou pe bancheta aparatului cu care fusese transportat, între cei doi omuleţi care l-au răpit. A urmat un nou drum foarte lung, cu aceleaşi variaţii şi pulsaţii ale luminii din interior şi acelaşi şoc la aterizare. Scoţându-i casca, răpitorii l-au debarcat pe sol, târându-l un timp în întunericul de afară. **Subit, şi-a pierdut cunoştinţa.**

S-a trezit în zorii zilei, cumplit de obosit, cu o **barbă** care îi crescuse cu mult prea mult pentru intervalul acelei părţi de zi în care considera că a fost reţinut.

Plecând la drum într-un peisaj cu totul diferit de cel în care fusese la locul de pescuit, după un timp a întâlnit pe traseu nişte oameni, întrebându-i ce localitate era în apropiere, a aflat cu stupoare că **se găsea** în statul vecin, **la cca. 360 km de locul de unde fusese răpit!**

De asemenea, a aflat că ziua care abia începuse era data de 9 mai… Se scurseseră, deci, peste **patru zile** de la răpirea sa, cu toate că el avea senzaţia că întreaga aventură, atât de chinuitoare, ar fi durat mai puţin de o zi… Oare unde se aflase el în tot intervalul respectiv, despre care nu-şi amintea absolut nimic în plus? De ce era oare acel „gol în timp”, pe care nu-l putea înţelege?

„Coliba zburătoare”

În repetatele declaraţii făcute ulterior, dincolo de aspectele captivante şi într-adevăr tulburătoare, s-au ridicat şi multe semne de întrebare. Neavând nici un martor, nu cumva soldatul inventase întreaga poveste, pentru a-şi justifica lipsa atâtor zile de la unitate?

Totuşi, **cele peste 20 de declaraţii** pe care a trebuit să le dea diferitor anchetatori şi investigatori, inclusiv răspunsurile la tot felul de întrebări, **nu au evidenţiat nici o fisură.** În plus, atât ca ostaş, cât şi printre localnicii din satul său, da Silva era cunoscut ca un tânăr serios şi de încredere. La aceste aspecte se adăugau şi cele **trei răni deschise** pe care le avea pe umeri de la ciudata cască-mască, afecţiunea gambei drepte şi inflamarea accentuată a ochilor – ce a durat mai bine de o lună –, toate aceste afectări nefiind doar nişte simple semne care şi le-ar fi făcut de unul singur…Totul indica o **trăire efectivă** a teribilelor scene pe care le descrisese fără nici o ezitare, în cele mai mici detalii.

Pentru cititorii care au avut ocazia de-a lungul anilor să se informeze într-o anumită măsură în acest domeniu ciudat al „răpirilor” de oameni la bordul unor aparate de zbor mereu neidentificabile, conduse de fiinţe la fel de neobişnuite şi mereu altele, se desprinde evident, o concluzie fermă: **respectivii „eroi fără voie”,** la fel ca şi da Silva, **au trăit întru totul real,** în mod organic, **toate încercările dificile pe care le-au descris.** Dubiile care se evidenţiază, totuşi, sunt de fapt de altă natură…

În întreaga sa aventură, cu adevărat chinuitoare pentru acel soldat implicat fără de ştire, au fost însă anumite aspecte care vin să modifice fondul penibilelor sale trăiri. Acestea nu numai că reliefează o situaţie ilogică a faptelor, dar relevă şi o serie de **elemente** care apar ca fiind **total ridicole** – ceea ce demonstrează în plus că **da Silva nu a inventat nimic** în spusele sale…

Privind imaginea vehiculului zburător cu care a fost răpit (fig.18), desenată conform descrierilor detaliate ale soldatului, nu ne putem opri dezamăgirea: **aparatul respectiv** nu are nici cea mai elementară alură de navă cosmică sau măcar terestră. Acesta **seamănă** mai degrabă **cu o improvizaţie meşteşugărească!**… Nici un specialist în tehnica zborului aerian sau a celui spaţial nu ar proiecta o astfel de ***„colibă zburătoare”,*** lipsită de orice aerodinamică şi care să aibă şi nişte „proptele” de susţinere a „acoperişului”. Întreaga concepţie şi realizare a „aparatului de zbor” apare ca total ridicolă…

La fel, şi acele căşti-mască purtate de omuleţi apar ca ceva la fel de „neserios”. Deşi „străinii” aveau şi câte un furtun care sugera, împreună cu acea cutie de la spatele lor, că ar respira un „alt aer”, **căştile respective nu erau etanşeizate** la nivelul costumelor şi nici la fantele ochilor. Aspectul lor **teatral** este şi mai evident la punerea pe capul soldatului a unei căşti similare, care nu a evidenţiat **nici o utilitate în** desfăşurarea evenimentelor, decât doar aceea de a-i produce nişte răni demonstrative.

Pasiune în Univers pentru… scenariul absurd

Ridicolul scenariului se dezvăluie însă cel mai bine în „discuţia” răpitului cu şeful bărbos: prin intermediul unei tăbliţe de şcoală elementară de pe timpuri, **acel conducător îi cerea să obţină pentru el unele arme de foc de pe Pământ!** Deşi, încă de la început, cititorul a remarcat că **arma cu raze folosită de unul dintre răpitori era superioară oricărei arme de foc terestre!** O civilizaţie capabilă să producă aparate de zbor fără elice sau jet reactiv propulsor a depăşit desigur, de foarte mult timp, epoca armelor de foc.

Solicitarea respectivă nu avea de fapt nimic extraterestru în ea, evidenţiindu-se direct ca **o farsă.** Dar tocmai acesta a fost şi **scopul scenariului respectiv: să creeze un ridicol evident, pentru ca,** la un moment dat, **oamenii pământeni să ajungă să-şi dea seama că astfel de evenimente „ascund o altă realitate”,** pe care trebuie în fine să o descifreze! Însăşi propunerea ca acel soldat – un om lipsit de cultură şi de calificare – să devină „informatorul” şi apoi „ghidul” unei populaţii extraterestre neştiute, care ar vrea „să ocupe Pământul”, reliefează şi mai mult intenţia ascunsă de a „juca un scenariu” care să frizeze ridicolul (de altfel, această „temă” a ocupării planetei noastre de către o populaţie galactică este doar o idee a literaturii şi a filmelor de ficţiune fantastică, a căror acţiune „trebuie” să aibă la bază un „conflict captivant”, cu efect comercial).

În realitate, **oricare civilizaţie ajunsă la stadiul călătoriilor cosmice** stăpâneşte într-un grad atât de înalt formele energiilor şi manipularea diferitelor feluri de materii, încât **nu mai are nevoie de nici un fel de „cuceriri”.** În plus, o evoluţie ştiinţifică deosebit de avansată conduce şi la o **evoluţie etică foarte avansată**[95]**,** plecarea în spaţiu făcându-se în ideea dezvoltării cunoaşterii, precum şi a cooperării şi nu a „invadării” altor planete sau a purtării de „războaie interstelare” (astfel cum, din păcate, se manifestă încă

---

[95] Oamenii de ştiinţă mai larg documentaţi, ca şi iniţiaţii cunoaşterilor spirituale concep populaţiile galactice care sunt capabile de expediţii interstelare, ca fiinţe cu un înalt nivel de creativitate şi de spiritualitate. Acestea şi-ar dirija relaţiile spaţiale spre ajutorarea în sens evolutiv a populaţiilor „mai tinere” şi nu spre invadarea şi distrugerea lor sau transformarea lor în „colonii”.

Iată cum se exprima, încă în urmă cu peste trei decenii, un cunoscut specialist al NASA – dr. Bernard Olivier (conducătorul proiectului ştiinţific „Ciclopii” – de „căutare” a Inteligentelor extraterestre): *„După toate probabilităţile, au existat şi există civilizaţii în Galaxie de cca. 4–5 miliarde de ani. Este foarte probabil ca multe dintre ele să fi stabilit contacte interstelare. Dacă este aşa, atunci comunicaţiile au avut loc încă din epoci foarte îndepărtate (miliarde de ani) şi semnalele pot să existe încă, pentru a ajuta populaţiile tinere – cum ar fi de exemplu cea terestră – ca să se asocieze la comunitatea galactică.”*

Omenirea terestră în relaţiile dintre statele planetei şi, respectiv, într-o anumită parte a unei pseudoculturi).

Chiar şi scena analizării foarte atente, de către grupul de omuleţi, a obiectelor atât de simple pe care le avea cu el Da Silva sau folosirea unui vas de piatră cioplită apar ca elemente la fel de ridicole pentru fiinţe ce dispun de tehnica zborurilor interplanetare. Deşi trăită în mod efectiv, întreaga derulare a faptelor descrise – care i-au lăsat soldatului urme atât de dureroase pe corp – apare ca un fel de comedie tragică, înscenată cu un anumit scop, care rămâne „ascuns" la prima vedere.

Însă, parcă pentru a complica şi mai mult întreaga regizare a unui amestec de fapte posibile cu altele neverosimile, a survenit şi **acea apariţie a „sfântului" sub forma unei fantome,** pe care ostaşul credea că numai el a văzut-o. Unii comentatori ai cazului au atribuit această manifestare suplimentară unei componente religioase a subconştientului răpitului. Dar, la o atare posibilitate, este inerent să ne întrebăm în ce măsură a participat subconştientul lui în trăirea succesiunii de scene şi care a fost partea „reală" a acestora?

În fapt, viziuni ca acelea cu tăbliţa de ardezie, cu picturile simpliste de pe pereţi – toate erau la nivel de şcoală elementară – sau cu scotocirea de obiecte total neimportante, apar ca fiindu-i introduse „artificial" într-un strat al subconştientului, unul chiar mai puţin profund. Rezultă, deci, că **participarea psihicului uman este o componentă deloc neglijabilă în astfel de evenimente.** Or, într-un atare context, devine evidentă înţelegerea întregului şir de viziuni: şi restul scenelor dramatice – dar ridicole în fond – **i-a fost „imprimat" tot la nivelul subconştientului** bietului soldat, care (aşa cum specialiştii cunosc foarte bine) a fost **transpus în prealabil într-o transă hipnotică,** prin metode psihice manevrate la fel de abil ca şi obiectele zburătoare neidentificabile…

Scopul absurdului – mediatizarea maximă

Chiar şi într-o asemenea situaţie a „inducerii psihice” a unui serial de scene bine regizate, dar ireale, este evident că soldatul brazilian a trăit efectiv în intimitatea fiinţei sale acele stări de groază, cât şi acea confruntare a propriei conştiinţe cu „ispita” propusă de micul şef imaginar.

Mai mult: medicii moderni cunosc bine faptul că stări psihice intense şi „localizate” pot produce în scurt timp afecţiuni şi suferinţe organice, astfel că **înseşi rănile care i-au apărut răpitului au fost produse pe o aceeaşi cale „ocultă”.** Iar toate acestea au fost cu atât mai posibile, cu cât **i s-a „indus” ca memoria sa conştientă „să fie deconectată” zile întregi,** trezindu-se după o „distorsiune temporală” de patru zile, pe care nu putea să o înţeleagă…

Desigur că, dincolo de astfel de concluzii, cititorul îşi va pune totuşi două întrebări esenţiale, întru totul justificate: dacă totul a fost un scenariu indus psihic, atunci, unde a stat soldatul brazilian în acel interval de mai mult de patru zile şi cum de a ajuns el în final la vreo 360 km de la locul răpirii? La acestea s-ar fi putut răspunde ferm doar dacă medici profesionişti l-ar fi supus pe da Silva unei hipnoze mai profunde decât cea prin care i s-a indus scenariul atât de bine regizat (aşa cum s-a procedat în unele cazuri din SUA şi din Franţa)…

Întrucât o astfel de investigare nu a fost făcută, devine necesară o continuare a analizei logice, care ne va apropia desigur mai mult de realitatea faptelor petrecute, chiar dacă e posibil să introducă şi unele elemente ipotetice. Totuşi, cititorul a reţinut din paginile anterioare faptul că „forme zburătoare neidentificate” au demonstrat capacitatea de a levita atât fiinţe, cât şi vehicule cu greutăţi remarcabile. Or, în cazul bietului soldat, întreaga sa descriere a unor situaţii evident neverosimile a condus să se remarce logic faptul că **„obiectul zburător” care l-a răpit nu putea fi acel „vehicul meşteşugăresc” – a**

cărui imagine „virtuală”, întru totul ridicolă (fig.18), i-a fost indusă în subconştient.

Adevăratul „obiect neidentificat” a fost cu totul un altul dar pe acesta el nu a mai apucat să-l vadă, fiind hipnotizat de la distanţă, înainte de viziunile, de asemenea induse, ale celor doi răpitori şi a teribilei raze verde-roşie. Fiinţele din „adevăratul obiect zburător” probabil că l-au levitat şi l-au dus la acea distanţă atât de mare. Acolo, într-un loc foarte izolat, ar fi fost „programat” să rămână în transă hipnotică în zilele următoare şi i s-ar fi indus atât întregul scenariu, cât şi afecţiunile organice.

Acestea au fost concepute cât mai impresionante, pentru ca descrierea „straniului eveniment” să aibă la început o cât mai largă difuzare în întreaga lume, ca ulterior analizarea realistă a scenariului să scoată în evidenţă straniul adevăr „ascuns” în spatele viziunilor „virtuale”.

China şi Chile îşi pierd soldaţii!

Demonstraţii ale unor efecte biologice produse în intervale de timp chiar foarte reduse, de către fiinţe nepământene – venite în stranii obiecte zburătoare – care „ştiau” să emită energii psihice extrem de influente, au fost manifestate **şi în alte părţi ale lumii.**

În cadrul unei cărţi ce a prezentat numeroase apariţii şi acţiuni ciudate ale unor variate tipuri de OZN observate **în China,** investigatorul chinez Shi Bo a redat[96] şi un caz similar celui brazilian, dar de o anvergură mult mai redusă.

Într-o noapte de la sfârşitul toamnei 1975, la o cazarmă din provincia Yun’nan – districtul Jianshui, cei doi soldaţi de gardă au văzut apariţia rapidă în aer, în apropierea lor, a unui **mare aparat zburător** total necunoscut. De o **formă oarecum aplatizată,** acesta emitea de pe întreaga sa

[96] Shi Bo: *La Chine et Ies Extraterrestres* – Ed. Mercure de France, Paris, 1983.

suprafaţă o **luminozitate roşie-portocalie.** Înspăimântat dar bine instruit, unul dintre ostaşi a alergat în clădire pentru a da alarma, celălalt rămânând să asigure paza.

Când, peste câteva minute, a venit cu grăbire comandantul însoţit de trupa alertată, ciudatul vizitator aerian dispăruse, dar **nu mai era nici soldatul rămas de pază!**... A urmat o căutare colectivă în incintă şi chiar prin împrejurimi, însă ostaşul dispăruse fără urmă...

Peste câteva ore, soldaţii rămaşi de gardă au auzit gemete de om în apropierea porţii unităţii şi au rămas desigur stupefiaţi găsindu-l acolo pe camaradul dispărut, zăcând pe pământ **într-o stare de amorţire.** La fel de uimiţi au fost însă şi ofiţerii şi camarazii săi când au constatat că acestuia **îi crescuseră barba şi părul de parcă între timp ar fi trecut mai multe zile; chiar şi sprâncenele îi crescuseră într-un mod anormal! Soldatul nu ştia însă absolut nimic din ceea ce i se întâmplase în cele câteva ore în care dispăruse** atât de ciudat... Din nou un „gol în timp" aparent inexplicabil... Evident, şi acest ostaş fusese transpus în mod rapid într-o **transă hipnotică...** Şocul energetic respectiv sau însuşi scenariul prevăzut – care trebuia să fie cât mai impresionant – să-i fi produs şi acel insolit efect biologic al creşterii subite a părului din toate zonele specifice ale capului?

Un eveniment de acelaşi fel, dar mult mai captivant, i-a implicat în noaptea de **25 aprilie 1977** pe caporalul de grăniceri **Armando Valdes** şi pe camarazii lui din patrula aflată în misiune în munţii Anzi ai statului **Chile.** După cum l-am reluat[97] mai extins în cartea ***„Revenirea Zeilor"*** şi acest militar **a dispărut subit,** însă chiar **în faţa camarazilor săi,** fiind „absorbit" de un intens fascicul luminos emis de un straniu „obiect aerian" strălucitor (ca şi în cazul elicopterului american?) sau poate fiind făcut invizibil de acea lumină cu totul deosebită.

Totuşi, în acest caz, dispariţia militarului a durat doar vreun **sfert de oră** dar la reapariţia sa, venind acum în

[97] *„Stendek"*, vol. VIII, no.29 / 1977, Barcelona.

sens invers, ceilalţi ostaşi au văzut în primul rând că **lui Valdes îi crescuse,** în scurtul interval, **o barbă de parcă acesta nu s-ar mai fi ras de o săptămână!** Ceasul său de la mână a fost însă cel ce a precizat „numărul zilelor” pe care „le trăise” caporalul în numai 15 minute: indicatorul datei arăta acum ziua de **30 aprilie!**

Aşadar, energiile care l-au făcut să dispară şi **la revenire să leşine de patru ori,** pentru a cădea apoi într-un **somn profund,** i-au accelerat în mod spectaculos şi unele procese biologice, ca şi însăşi funcţionarea ceasului electronic! Or, astfel de demonstraţii uimitoare le mai putem regăsi doar în literatura psihotronică modernă, care prezintă – numai în parte însă – **extraordinarele posibilităţi şi efecte ale „energiilor psihice”.**

Mesajul antinuclear nu l-a găsit pe Einstein…

Pentru a încerca să pătrundem mai apropiat în esenţa unor evenimente stranii de acest fel, iată o sinteză a unui alt caz brazilian, care a fost de asemenea larg mediatizat[98] şi în Europa:

În **noiembrie 1972,** poliţia din oraşul **Itaperuna** a fost sesizată repetat de tehnicianul Paulo Caetano Silveira (reparator de maşini de scris) că, la întoarcerile acasă la ore mai târzii, a tot fost **urmărit de extratereştri care zburau în OZN-uri luminoase** (!). Din lipsa unor elemente verificabile, acesta a fost considerat însă de poliţişti ca fiind un „obsedat”.

Totuşi, în noaptea de **19 noiembrie** s-a produs un eveniment care le-a schimbat părerea oamenilor ordinii. În acea seară, Silveira a fost **„răpit”** pentru un timp de fiinţe

[98] Acest caz, relatat în presă şi în unele reviste de profil, a fost reluat şi de J.C. Bourret în cartea sa *„La nouvelle vague des Soucoupes Volantes”* – Ed. France Empire, Paris, 1974.

nepământene, **afecţiunile fizice suferite,** în cursul unei întâmplări foarte ciudate, de tehnician, **fiind concludente.**

Pe când acesta revenea din teren cu automobilul său, împreună cu prietenul Elvio Bianchi, un obiect luminos a coborât mult, însoţind maşina aflată în mers. În acele momente, Bianchi **a căzut subit într-un somn profund,** iar tehnicianul a simţit că nu mai poate conduce maşina, ale cărei instalaţii electrice şi-au întrerupt funcţionarea la fel de subit. Au urmat scene de chin, pe care numai cine le-a trăit aievea le poate descrie amănunţit.

Iată ce a declarat ulterior Silveira despre cele ce i s-au întâmplat:

„Uşa maşinii mele s-a deschis singură, *ca prin farmec.* ***Un puternic fascicul luminos m-a atras irezistibil către aparatul acela şi m-am simţit ridicat,*** *fără a face vreo mişcare. Am intrat în interiorul lui foarte normal,* ***ca şi cum aş fi ajuns acasă.*** *Chiar în centru, fără să ştiu cum şi pentru ce, m-am găsit* ***întins pe o masă,*** *gambele atârnându-mi în gol. Un fel de mecanism a apărut la dreapta mea:* ***două tipuri de gheare*** *au coborât spre mine. Unele mi-au prins încheietura mânii pentru a mi-o fixa de masă – fără nici o brutalitate iar celelalte m-au prins la înălţimea braţului. Un fel de tub din cauciuc cenuşiu mi-a* ***injectat un lichid în braţ,*** *puţin mai sus de cot.*

Cei trei «oameni mici» (n.a. În majoritatea relatărilor de răpiri, au fost câte trei – sau doi – nepământeni care au acţionat) *au început să-mi facă o* ***incizie în braţ,*** *fără să simt însă nici o durere. Nu mi-am dat seama ce făceau decât atunci când am văzut că* ***îmi luau sânge într-un tub foarte fin, lung*** *cam de vreo 20 de centimetri. Apoi, mecanismul s-a retras.*

Eu m-am ridicat şi cei trei mi-au arătat ***două tablouri*** *agăţate pe pereţi: unul reprezenta* ***o hartă****; celălalt era* ***fotografia unei explozii atomice.*** *Când mi l-au arătat pe al doilea, aceştia* ***au început să se agite*** *în toate felurile, fără să scoată însă nici un sunet. Mi-au arătat apoi un gen de butelie de oxigen, ca aceea care există în spitale. Şi la aceasta s-au agitat mult. Era toată albă, parcă argintată.*

N-am înţeles nimic. ***Ei nu au încercat să-mi vorbească;*** *nu ştiu de ce. Din partea mea,* ***eu nu am reuşit să le vorbesc,*** *sau mai degrabă nu-mi amintesc să fi încercat aşa ceva. Ulterior, la comisariatul de poliţie am încercat să localizez* ***pe o hartă*** *regiunea care mi-au arătat-o pe primul tablou: era* ***nordul statului Rio.***

La sfârşit am coborât, dar nu-mi amintesc cum, fără îndoială în acelaşi mod în care am urcat în acel aparat misterios. Eram complet năucit."

Când prietenul Bianchi s-a trezit din somnul său adânc, l-a găsit pe Silveira întins peste capota maşinii, cu ochii rătăciţi şi cu o rană la braţ. Crezând că între timp survenise un accident auto, l-a luat de braţ şi oprind un autobuz, l-a dus direct la spital. Acolo medicul de gardă i-a diagnosticat însă doar o stare de şoc şi **la braţ o arsură de gradul trei,** care urma să se vindece după o săptămână. Dar **a doua zi,** medicii au rămas surprinşi când au constatat că **arsura dispăruse** şi rămăsese doar o **mică cicatrice** acolo unde Silveira afirma că i se făcuse o incizie.

Desigur, şi acest tehnician a trăit în mod efectiv o aventură chinuitoare, confirmată şi în acest caz de afecţiuni organice: arsura, starea de şoc şi „năuceala totală". Cu toate că de această dată a fost şi o altă persoană implicată, **prietenul a fost anume scos din „joc" printr-un evident somn hipnotic,** dirijat şi pentru el din acel „obiect zburător luminos".

Cu tot realismul dur al trăirilor respective, şi în acest caz se relevă aspecte care sugerează **regizarea unui scenariu indus pe cale psihică, în care au fost incluse şi componente ridicule care să atragă atenţia la o analiză obiectivă.** La fel ca în evenimentul nord-american extrem de mediatizat[99] al soţilor Betty şi Barney Hill (din 19 septembrie 1961), pământeanului i s-a arătat o hartă. Totuşi, dacă lui Betty Hill i s-a arătat o hartă a unei zone astrale, Silveira a văzut o hartă locală, uşor de recunoscut.

[99] Hynek, J.A.: *The UFO Experience* – Ed. H. Regnery, Chicago, 1972; Gheorghită, F.: *Revenirea Zeilor* – Ed. OBIECTIV, Craiova, 2003.

Însă care echipaj cosmic ar folosi **hărţi tipărite şi încă înrămate şi puse ca tablouri pe perete?**

Ridicolul s-a accentuat însă şi mai mult: care fiinţe venite din Galaxie ar derula o atare răpire şi o aşezare a răpitului pe o masă prevăzută cu **impresionante mecanisme speciale automatizate, doar pentru a preleva câteva picături de sânge** ale unui om terestru, într-un tub capilar, la fel ca în laboratoarele cu aparatură demodată? În zilele noastre, în ţările avansate au început să se extindă acele aparate care, puse direct pe piele, redau imediat analizele specifice.

Însăşi hipnotizarea de la o oarecare distanţă a celor doi prieteni (din nou într-un loc izolat), Bianchi fiind adormit profund, iar lui Silveira – adus în stare de transă – fiindu-i introduse în memorie doar secvenţe ale unui scenariu din interiorul presupusului aparat zburător în care a intrat *„foarte normal, ca şi cum ar fi ajuns acasă”*, indică iarăşi o întreagă acţiune de **inducere psihică bine regizată.**

În fapt, regăsim o **aceeaşi schemă oarecum tipizată** şi o aceeaşi metodă de transpunere a „eroilor fără voie” în transă hipnotică, pentru a li se imprima în „amintiri” diferite viziuni şi diferite trăiri dure „virtuale”, care într-o primă instanţă aveau drept scop **să impresioneze**[100] **lumea pământeană.** În acelaşi timp, în scenariile respective a fost introdusă mereu, pentru fiecare regizare în parte, **o îmbinare între elemente cu aspect veridic şi elemente întru totul ridicole, precum şi o evidentă influenţă psihică însoţită de unele afectări organice.** Toate acestea aveau numai şi numai **scopuri demonstrative şi de impresionare** a diferitor categorii de pământeni.

[100] Un eveniment şi mai impresionant ca trăiri fictive ale unor „analize medicale” dure, dar la fel de ridicole prin tehnică de lucru evident învechită, s-a petrecut în Spania, în dimineaţa de 5 februarie 1978. Acest caz – al d-lui Julio –, prezentat mai detaliat de publicaţii europene, l-am inserat în cartea *„Revenirea Zeilor”* – Ed. OBIECTIV, Craiova, 2003.

Altă rasă, altă uniformă, acelaşi scenariu…

Faţă de valul de răpiri petrecute pe teritoriul SUA, foarte asemănătoare ca regizare, care au fost anchetate, selectate şi publicate de diverşi investigatori americani, ufologul francez **Jean Sider** a întreprins o anchetă similară şi la nivelul ţării sale. Din relatările verificate ca demne de a fi luate în considerare, acesta a selectat un număr de **34 de cazuri,** care s-ar fi produs în cursul veacului trecut[101] **în Franţa. Iată** unul dintre evenimentele respective ce a fost mediatizat atât de presă, cât şi de televiziunea centrală, deşi nu a fost la fel de dur ca în exemplele americane redate mai sus.

În noaptea de **16 iunie 1976,** pe la ora 01,15, tânăra Hélenè Guiliana (21 ani) plecase cu automobilul din oraşul francez **Romans** spre Hostun. Pe traseu, la un moment dat, **motorul s-a oprit brusc şi farurile s-au stins.** Abia atunci a văzut că în întuneric, la vreo 15 metri în faţa ei, staţiona o **masă luminoasă sferică,** de culoare **portocalie.** Strălucirea acesteia a făcut-o să-şi acopere ochii cu mâinile şi, speriată, a blocat portierele din interior.

După un timp, şi-a luat mâinile de la ochi; în faţa ei nu se mai afla nimic. Uşurată, a demarat motorul care, împreună cu farurile, funcţiona acum în mod normal, aşa că a putut ajunge cu bine acasă. Trezind-o pe sora ei, aceasta i-a arătat că ceasul indica ora 4 dimineaţa. Abia în acele momente, tânăra a realizat că s-au scurs **în plus** aproape **două ore şi jumătate** faţă de timpul necesar parcurgerii traseului respectiv, ore despre care nu-şi amintea absolut nimic cum trecuseră… Un mic gol temporal, care poate că ascundea ceva…

Ziariştii de la Lyon, aflând întâmplarea, au publicat-o întrucât nu li s-a părut a fi un caz banal. Urmarea a fost însă mai interesantă: un investigator a convins-o pe tânăra Guiliana să se supună unor chestionări în stare de hipnoză

[101] Sider, J.: *Le dossier des abductions en France – „Lumierès dans la nuit”*, no.314/1992 şi no.317/1993.

şi, spre surprinderea ei şi a celor de faţă, au ieşit astfel la iveală amănunte cu adevărat tulburătoare.

Odată cu stingerea farurilor şi oprirea motorului, tânăra **nu a mai fost conştientă de ea.** Din *„marea formă luminoasă”* care staţiona pe şosea au venit **doi omuleţi,** care au luat-o din vehicul şi **au dus-o** în „aparatul” care se afla **în interiorul marii forme strălucitoare.** Acolo, a intrat într-o încăpere ce avea **pereţi cu aspect metalic** şi pe care erau jocuri de lumini roşii, galbene şi albe. Imediat a fost **întinsă pe o masă** (scenă tipică) şi deasupra i-a fost adusă un fel de **lanternă mare,** care i-a plimbat un **spot luminos pe piept,** făcându-i cercuri de lumină pe pulover.

Omuleţii – care ca înălţime îi ajungeau până la umeri – erau **plini la corp şi la faţă, gura le era mică iar nasul le era turtit.** Erau îmbrăcaţi în nişte **combinezoane** de culoare închisă (violet sau negru), **care se prelungeau şi deasupra capului.** Din nou deci **o altă rasă, o altă „uniformă”,** în fapt la fel de fictive ca şi în sutele de cazuri similare…

Deşi „răpită” nu a fost supusă la investigaţii dureroase şi cu efecte neplăcute ulterioare, din nou se distinge o aceeaşi primă concluzie logică: este **greu de crezut că nişte fiinţe extraterestre ar fi venit pe Pământ pentru a se juca simplist cu nişte cercuri de lumină pe pieptul unei tinere localnice,** surprinsă singură în plină noapte, într-un loc izolat.

Întreaga relatare, ce a putut fi aflată printr-o nouă stare de hipnoză – care a explicat în primul rând acel gol temporal survenit în memoria răpitei –, s-a adăugat la evidenţierea unor aceloraşi fapte: continuarea demonstraţiilor privind uşurinţa cu care pământenii pot fi manevraţi psihic, precum şi **scopul ascuns de a se face o publicitate tot mai largă asupra permanentei existenţe în spaţiul terestru a unei „alte lumi”, de care pământenii trebuie să devină tot mai conştienţi.**

Astronauţi la cules de iarbă…

Şase luni mai târziu, în departamentul Cantal din partea central-sudică a Franţei, a avut loc un eveniment de acelaşi gen la sfârşitul lunii **decembrie** 1976, care a tulburat efectiv viaţa unui tânăr de 20 ani.

Întorcându-se acasă pe la ora 22,00, cu bicicleta, după ce a ieşit dintr-o pădurice, a văzut înaintea sa **două fascicule de lumină verzuie** care plecau de la nivelul solului. Oprindu-se un moment, curiozitatea l-a atras să afle despre ce putea fi vorba. Şi-a lăsat bicicleta pe pământ şi s-a apropiat cu precauţie de locul cu pricina. La vreo 30 metri în faţa sa a văzut un **aparat discoidal, bombat,** având un diametru pe care ulterior l-a apreciat la vreo **10 metri** şi o înălţime de cca. **5 metri.**

A urmat însă un zgomot: s-a deschis o trapă în partea inferioară a ciudatului aparat şi, luminaţi din interior, a văzut **doi oameni îmbrăcaţi în costume de astronaut, cu căşti pe cap,** care le ascundeau faţa. După ce au ieşit, aceştia **au început să rupă din iarba de pe câmp şi să o bage într-un sac.** Cele două fascicule de lumină verde s-au deplasat însă în direcţia sa şi, **subit,** tânărul a simţit că **nu se mai poate mişca din locul în care se afla.** Între timp, străinii s-au apropiat de el tot rupând iarbă şi crenguţe din tufişuri şi adunând pietre, pe care le introduceau mereu în sac.

De frică, tânărul s-a trântit repede cu faţa la pământ. Dar neştiuţii „cosmonauţi” au venit lângă el şi, cu gesturi atente, l-au ridicat în picioare, apoi l-au luat şi **l-au dus în aparatul aflat pe pajişte.** Când trapa s-a închis în urma lor, pe tânăr l-a străfulgerat gândul că „s-a sfârşit cu el”.

Fiind adus într-o sală mare, a văzut un grup de vreo **zece persoane, fără căşti, având feţe bronzate, dar lipsindu-le total părul de pe cap.** Dintre aceştia a venit spre dânsul un „străin”, pe care l-a considerat a fi şeful echipajului. Acesta **i-a examinat** cu atenţie **cicatricele şi crăpăturile pielii din palme,** pe care le avea de la

muncile agricole. Apoi, a fost pus **să stea pe un fotoliu** din vasta sală. În continuare, „şeful” i-a cercetat cu aceeaşi atenţie **părul şi urechile,** deşi toţi membrii echipajului aveau urechi ca ale sale.

După aceea, unul dintre necunoscuţi **i-a apropiat de cap un fel de cutie, părând că-i investighează craniul.** Atunci a remarcat că străinii aveau la mâni numai câte **patru degete** (mereu altă rasă!), fapt care l-a făcut să-şi dea seama că aceştia nu erau pământeni, ceea ce l-a înfricoşat şi mai mult. În această stare, nu s-a opus deloc când **i-au tăiat o şuviţă de păr, i-au luat sânge şi probe de salivă.** În timp ce i se făceau prelevările, **îi iluminau intens ochii,** împiedecându-i însă pleoapele să se închidă (un chin evident inutil, dar cu scop de regizare impresionantă).

După ce **i-au oferit o băutură,** pe care tânărul a refuzat-o însă, cei doi care l-au răpit l-au făcut să se ridice din fotoliu şi, la fel de atent, l-au luat spre uşa prin care au intrat. Imediat s-a şi văzut afară.

Însoţitorii l-au dus totuşi **exact la locul de unde l-au „răpit”** şi l-au pus cu faţa la sol, **aşa cum l-au găsit iniţial.** Apoi, s-au reîntors la straniul lor vehicul. După stingerea celor două fascicule de lumină verzuie, obiectul discoidal s-a ridicat de la sol, devenind luminos şi **a ţâşnit în înălţimi cu o viteză extraordinară,** în câteva clipe văzându-l doar ca un punct luminos pe cer.

Întorcându-se la bicicletă, când a ridicat-o a simţit o durere puternică în umărul drept. Aceasta l-a făcut să-şi aducă aminte că străinii **îi „desenaseră” ceva pe mână.** Acasă nu a descoperit însă nici o lovitură şi nici o rană în locul respectiv.

Un timp, tânărul nu a spus nimănui despre cele ce i s-au întâmplat pe câmp. Ulterior s-a decis totuşi să relateze faptele respective, cu condiţia să nu i se publice numele.

Şi în acest caz, la o primă lectură a relatărilor sale, am fi tentaţi să apreciem întregul eveniment captivant ca o reală cercetare efectuată de cosmonauţi extratereştri asupra

vegetaţiei, pietrelor şi a unei fiinţe umane pământene, procedând cu o atenţie şi o discreţie totală.

La anchetele care au urmat, tânărul a răspuns foarte coerent şi detaliat la întrebările puse şi nimic din declaraţiile sale nu a lăsat să se întrevadă o eventuală ficţiune imaginată de el. Ba chiar s-a arătat foarte sincer în privinţa fricii sale dusă până la teroare şi respectiv la supunerea faţă de cerinţele străinilor, care şi-au impus voinţa cu uşurinţă, la reacţiile sale psihice şi organice. Toate descrierile lui indicau o trăire reală a scenelor relatate.

Însă, şi în această desfăşurare a ciudatului eveniment regăsim o aceeaşi îmbinare de aspecte ce par veridice, cu scene nu numai ilogice, ba şi mai mult, cu scene care evidenţiază din nou un grad ridicat al ficţiunii şi al ridicolului.

Nişte astronauţi extratereştri adevăraţi **nu ar fi procedat copilăreşte în prelevarea de eşantioane vegetale şi minerale;** nu ar fi rupt ierburi şi crenguţe la întâmplare şi nu le-ar fi introdus simplu într-un sac, împreună cu pietrele întâlnite în cale! Orice explorator al unei planete străine care ar aduna mostre de vegetaţie le-ar smulge cu atenţie fir cu fir şi le-ar pune cu atenţie în pungi sterile individuale; la fel ar proceda şi cu prelevările din arbuşti, precum şi cu pietrele pe care le-ar alege cu grijă, pentru a fi diferite.

Întreaga „culegere de mostre” a fost în sine o **scenă ridicolă.** Ea a fost însă concepută în derularea respectivă pentru a-i atrage şi captiva pe cei în goană după senzaţional dar, în acelaşi timp, chiar prin acest aspect de „neverosimil” – ascuns la prima vedere –, urmărea în mod diferenţiat **să deschidă alte orizonturi de gândire** celor care la orice eveniment dau prioritate unei analize logice, realiste.

De altfel, tot fictivă şi cu nuanţe de ridicol a fost şi acea cercetare atentă a părului şi a urechilor răpitului, cât şi cea a crăpăturilor din pielea palmelor. Este evident faptul că **nimic din prelevările de pe câmp şi din investigarea organică a tânărului nu indica un nivel ştiinţific**

ridicat, aspect care este, desigur, întru totul obligat şi specific oricăror „trimişi” ai unor civilizaţii foarte avansate, capabile de zboruri extrasolare.

Întreaga regizare şi din acest caz redă, în fapt, o **aceeaşi metodă de introducere în memoria „răpitului” a unor scene „virtuale”, induse telepatic** după ce acesta a fost adus în transă hipnotică dirijată de la distanţă. În acest sens este relevant şi un alt aspect, similar atâtor alte cazuri de „răpire”: **„subiectul” nu a regăsit în memorie „un film” – pas cu pas** – a tot ceea ce ar fi fost o succesiune normală a momentelor straniei „aventuri”, **ci doar părţi imaginate ale unor scene care să fie cât mai impresionante** (subit s-a văzut introdus într-o sală, subit s-a văzut ieşit afară, etc.), astfel cum acestea au fost concepute de „regizorii” neştiuţi şi i-au fost **induse „secvenţial” în memorie.**

„Cazul Betty Andreasson”

Dar cea mai semnificativă cazuistică, ce evidenţiază în mod pregnant reuşitele regizări ale unor scenarii de acest fel este desigur cea etalată de bogata literatură americană a „abducţiilor”. Şi poate că cel mai caracteristic şi mai clarificator caz pentru întreaga problematică a „răpirilor” a fost cel al lui **Betty Andreasson-Luca,** caz larg mediatizat de presă cât şi de autorul american Raymond Flower, care a publicat **trei volume** privind evenimentele în care a fost implicată respectiva. În fapt, aspectul de „caracteristic” provine dintr-o „istorie” mai puţin luată în considerare şi totuşi direct edificatoare: „eroina” a avut parte de o serie de „răpiri”, pentru care ea a fost... **„pregătită” încă din decenii anterioare!** Într-un atare context, ea a devenit cel mai demonstrativ exemplu în privinţa **„contactelor-răpiri”,** care în realitate nu au fost **efectuate** de cosmonauţi extratereştri... ci **de fiinţe ale unei lumi**

paralele terestre, capabilă să „construiască” uimitoarele *„Obiecte Zburătoare Neidentificate”!*

Personajul celor trei volume – ce conţin de fapt anchetele unei duzini de investigatori – a oferit, prin straniile sale trăiri, însuşi sensul real al amplului fenomen demonstrativ contemporan al „abducţiilor” temporare în variate tipuri de OZN.

Betty a ajuns în SUA încă de copil, atunci când **familia sa emigrat din Finlanda.** După cum îşi aducea aminte, „contactele pregătitoare” au început de la vârsta de **7 ani.** În vara anului **1944,** pe un câmp de lângă Leominster (în statul Massachusetts), **un glob foarte strălucitor s-a rotit într-o zi în jurul ei, în mod continuu.**[102]

La vârsta de **12 ani** s-a întâlnit într-o pădure cu o fiinţă nepământeană. Apoi, când avea **13 ani,** a survenit **prima răpire**[103]**,** în plină zi. La **24 ani** s-a întâlnit iarăşi cu un „străin” într-o pădure. Dar **adevăratele răpiri,** cu un conţinut demonstrativ relevant, au început din anul **1967.** În cursul acestor „întâmplări” ieşite cu totul din comun, a trăit într-adevăr emoţii necunoscute de pământeni. S-ar părea că „serialul” respectiv şi-ar fi avut **finalul în 1975, când avea 38 ani.**

Întrucât îşi aducea prea puţin aminte de trăirile avute în cursul straniilor ei implicări, investigatorii au anchetat-o repetat în stare de hipnoză. În transă, Betty Andreasson-Luca **a descris întâmplările sale** total neobişnuite **ca fiind *„trăiri în alte planuri de existenţă”.*** O atare noţiune nu a fost însă înţeleasă şi a fost mereu interpretată ca „aduceri la bordul unor OZN”. Ideea anchetării lui Betty sub hipnoză i-a fost sugerată autorului R. Flower, în anul 1977, de însuşi fostul consilier al Air Force în problema OZN – profesorul american **J.A. Hynek** (devenit ulterior unul dintre cei mai cunoscuţi ufologi din lume). Dr. Hynek **s-a sesizat** la timpul respectiv – din numeroasele articole

---

[102] N. edit.: Lavinia Tatomir şi-a descoperit capacităţi paranormale aproape la aceeaşi vârstă şi în aceleaşi condiţii...

[103] Sider, J.: *Temoins sous haute surveiiance – „Lumières dans la nuit”*, no.297/1989.

publicate în presă – de faptul **că, în răpirile repetate survenite acestei femei, erau dominante aspectele psihice.**

Omuleţii treceau prin uşă…

Iată câteva exemplificări succinte din retrăirile foarte agitate ale lui Betty, înregistrate în cursul a 14 şedinţe de investigare în stare de transă.

Într-o seară din anul **1967,** pe când „eroina" era în bucătărie, **toate lămpile din casă s-au stins subit.** În schimb, la fereastra încăperii unde se afla ea, părea că, din exterior, venea o **lumină roşie-portocalie, pulsantă.** Tatăl lui Betty, uitându-se afară, a văzut nişte **fiinţe ciudate** care se apropiau de casă şi **care parcă săltau în mers.** Apoi, Betty şi copiii au văzut cum acele fiinţe **au intrat în casă… prin uşa din lemn** care era închisă!?

Acestea erau nişte umanoizi mici de statură, cu cap mare dar cu maxilar îngust şi ascuţit; ochii le erau mari, însă în locul nasului şi al urechilor erau doar nişte găuri, iar gura parcă nu le era mobilă, îmbrăcămintea le era sub forma unor combinezoane lipite de corp, de culoare albastru-închis strălucitoare. „Străinii" erau conduşi de un „şef" care parcă era mai înalt decât ceilalţi.

Fiind o creştină foarte credincioasă, Betty a considerat că fiinţele care au putut trece direct prin uşă nu puteau fi decât nişte îngeri…

Strania echipă a luat-o din casă şi a introdus-o **mai întâi într-un OZN de dimensiuni mai reduse,** cu care a transportat-o într-un loc neştiut. Acolo a fost adusă într-un alt spaţiu, mult mai larg, în care se aflau diferite instalaţii complicate. A urmat o scenă – pe care de fapt o regăsim în marea majoritate a „răpirilor" şi care, la o analiză mai realistă, a evidenţiat mereu acea componentă ridicolă, concepută anume pentru o diferenţiere mentală a cititorilor

literaturii ozeniste: **o impresionantă examinare medicală, îmbinată însă cu elemente ilogice şi chiar rudimentare.** Faţă de viziunile care au continuat după această scenă, autorul R. Flower a considerat că apoi i s-au oferit „imagini holografice” ale traversării unui oraş[104] foarte ciudat.

Mare parte din trăirile extrem de stranii relatate în transă de Betty Andreasson-Luca, întru totul captivante dar de neînţeles pentru marea majoritate a oamenilor, au rezultat din **repetate răpiri similare. De fiecare dată însă a fost dusă în alte locuri insolite,** în memoria subconştientului fiindu-i imprimată impresia că a fost răpită mereu la bordul unor OZN şi că de fiecare dată i s-au făcut variate experimente bio-medicale. Astfel, pentru a i se implanta „ceva” în cap, **i s-ar fi scos globul ocular în exterior** şi extratereştrii ar fi lucrat prin cavitatea respectivă. Or, **un control medical ulterior nu a putut regăsi urmele unei astfel de intervenţii.** În alte viziuni, ea a descris şi faptul că **ar fi asistat chiar şi la operaţii făcute asupra altor pământeni răpiţi.** Atunci ar fi remarcat că necunoscuţii umanoizi aveau la mâni numai câte **trei degete (!).**

---

[104] Este interesant de remarcat un fapt: multor persoane având capacităţi de medium, care în stare de transă hipnotică sau de autodedublare au fost mai mult timp în contact cu entităţi ale unor lumi paralele invizibile (fie ale lumii sufletelor umane oarecum mai avansate, fie ale lumii devaşilor superiori, fie ale „lumii prometeice”), li s-au oferit adesea – cu un evident scop „ascuns” – viziuni astrale – foarte diferite însă, de la persoană la persoană – ale unui straniu oraş situat „undeva” în spaţiu.

Cititorul a reţinut desigur o atare referire ce am inclus-o în primul capitol, când am citat unele descrieri redate de autoarea germană H. Schäfer în cartea *„Brücke zwischen Diesseits und Jenseits”* sau ale electricianului E.N. Gâscă redate de autorul C. Gănescu în cartea *„Forţă contra forţă”*. Astfel de „viziuni holografice” sau de induceri psihice ale vizitării unor „oraşe din spaţiu”, construite din „alte materii”, sunt considerate însă, în literatura spiritualistă, ca „edificări total „fictive”, specifice doar planului astral „al iluziilor”.

Betty îşi întâlnea soţul… în cer!

Pentru a se accentua la culme ampla regizare în care Betty a tot fost implicată ca un foarte util „difuzor” al unor scenarii bine concepute pentru a-i antrena pe pământeni la un alt mod de gândire, i-au fost induse însă viziuni şi mai şocante. Astfel, în una dintre răpiri, într-un imens OZN a fost **dusă „să vadă” un mare „laborator”** total uimitor: pe lungi şiruri de un fel de mese, erau mulţimi de recipiente transparente, umplute cu un lichid limpede şi conectate prin racordări elastice la anumite instalaţii; în interiorul recipientelor se aflau… **fetuşi umani asexuaţi**[105]**, în curs de dezvoltare artificială (!?).**

Însă cu totul tulburătoare au fost viziunile diferitor **operaţii** care se efectuau chiar **asupra „micuţilor” din „borcane”.** Erau oare oferite astfel de scene ca **sugestii pentru viitoare dezvoltări ale biologiei experimentale umane?** Totuşi, îmbinarea cu doza de ridicol a eliminat un probabil aspect ştiinţific: i s-a explicat că aceşti fetuşi din şirurile de recipiente – existenţi undeva în spaţiu, într-un „laborator” al unor fiinţe capabile să treacă direct prin lemnul uşilor (fiinţe constituite deci dintr-o altă materie) – **ar fi fost destinaţi implantării lor în uterele diferitor femei pământene…**

De altfel, în viaţa lui Betty au intervenit şi alte fapte „curioase”. În vara anului **1978** s-a **măritat cu Bob Luca.** Or, noul ei soţ a avut **şi el** în copilărie o **„întâlnire” cu un glob luminos** – dar în altă parte a SUA –, **tot în aceeaşi vară a anului 1944 în care şi Betty fusese „contactată” de un sferoid radiant.** Această coincidenţă nu a fost însă unica: în anul **1967,** când a avut loc **prima abducţie** efectivă a lui **Betty,** un acelaşi lucru i s-a

[105] În cartea *„Lumi invizibile”* (ed. a II-a, la Ed. Sedcom, Iaşi, 2002) am redat o astfel de imagine (fig. 13c), difuzată de numeroase publicaţii în baza descrierii amănunţite oferită în transă de această eroină a repetatelor ei induceri psihice, în literatura americană a abducţiilor se regăsesc scene similare ce au fost induse – cu acelaşi scop – şi altor persoane din SUA, care de asemenea au tot fost răpite din copilărie.

întâmplat – în mod separat – şi. lui Bob Luca; şi acesta a fost „răpit”, chiar din automobilul său în timp ce îl conducea, fiind dus şi el într-un OZN! Or, Betty şi Bob **s-au cunoscut abia un deceniu mai târziu.** Se putea oare să fi existat vreo legătură „anterioară” între ei, care să fi condus la astfel de coincidenţe?

În anii de după căsătorie, Bob şi Betty au afirmat că în repetate rânduri ar fi fost „supravegheaţi” de nişte elicoptere fără numere indicative şi chiar de unii „oameni în negru”.

Aceste afirmaţii proveneau dintr-o dorinţă de publicitate, dintr-o obsesie sau dintr-o realitate neînţeleasă de noi? Ceea ce a nuanţat însă caracterul psihic de fond al evenimentelor descrise de aceştia, induse şi trăite în mod intens în intimitatea fiinţei lor, au fost anumite **„ieşiri din corp” comune, în cursul cărora s-au regăsit împreună la înălţimi aeriene sub forma unor „fiinţe radiante”.**

Combinarea unor astfel de stări psihice cu trăirile uneori terorizante impuse de fiinţele „străine” care i-au tot „abdus”, precum şi un anumit bigotism provenit dintr-o educaţie religioasă foarte fermă, i-a făcut pe cei doi soţi să-l convingă şi pe autorul R. Flower asupra unui anume aspect: fiinţele de la bordul variatelor obiecte zburătoare neidentificate **ar fi „îngeri”** care ar fi **coordonaţi de o fiinţă divină,** pe care Betty o denumea ***„The One”.***[106]

Cititorii care au avut ocazia să parcurgă mai extins descrierile viziunilor trăite de Betty Andreasson-Luca au putut să constate aspecte pe care logica noastră – oricât de binevoitoare ar fi – nu le poate totuşi accepta. De exemplu, viziunea că ar fi fost **înconjurată** la un moment dat **de fiinţe omeneşti extrem de micuţe** – de genul „Tom degeţelul” – parcă ar face parte mai degrabă din ficţiunile sugerate de filmul „Planeta giganţilor”.

Totuşi, toate viziunile descrise de Betty – evidente scenarii bine regizate – au fost **trăite intens** în ascunzişul fiinţei sale de această „eroină fără voie”, la fel cum toţi

[106] N. edit.: Vedele ne spun că Unul este creatorul Universului, Omu din Bucegi... Amănunte în „SECRETELE TERREI” **– vol. IV–V.**

„abduşii” au trăit în modul cel mai real regizările care au fost concepute pentru fiecare caz în parte.

Prima răpire la 3 ani!

Într-un atare context, întru totul obiectiv ca fenomene complexe folosite în relaţia dintre o lume mai avansată şi Omenirea pământeană, treptat a devenit tot mai evident un fapt: **la baza întregului conţinut al straniilor evenimente de acest fel se află psihismul uman şi energiile psihice ale unor inteligenţe superioare necunoscute!** Desigur, atenţia investigatorilor şi respectiv a opiniei publice a fost atrasă mai mult de aspectele cu caracter senzaţional al acestor „întâmplări” insolite.

Totuşi, la o „cântărire” pe ansamblu, multitudinea scenariilor de „răpiri” s-a evidenţiat a fi un amestec complex de fenomene şi efecte „paranormale”, care ascundeau o anumită utilitate extrem de importantă. Acestea au fost induse mereu în mod abil de anumite fiinţe inteligente, care urmăreau un scop mult mai amplu – neînţeles încă de pământenii actuali: toate scenariile erau destinate unei graduale lărgiri benefice a cunoaşterilor umane în domenii încă total ignorate…

Această neînţelegere a orizontului unei „bune intenţii”, forţată totuşi prin astfel de regizări, adesea traumatizante pentru unele fiinţe omeneşti „sacrificate” (la fel ca toţi eroii neştiuţi ai oricărei lupte pentru progresul concepţiilor umane), a fost bine evidenţiată de o literatură a captivantului, cât şi însăşi de o reuniune ieşită din comun: în **1991,** în oraşul american **Las Vegas,** a fost organizat un **congres internaţional al abducţiilor,** în cadrul căruia latura senzaţionalului a fost dominantă…

Un mod mult mai realist de a analiza straniile evenimente ale răpirilor a fost abordat de profesorul de psihiatrie dr. J.E. Mack (de la Facultatea de Medicină a Universităţii Harvard –

SUA) în cadrul unor anchete[107] asupra numeroase cazuri americane. Printre faptele investigate, atenţia i-a fost atrasă în mod deosebit de **complexele contactări-răpiri *„pregătite încă din copilăria celor abduşi”,*** întru totul similare celor relatate de Betty Andreasson-Luca.

Astfel, de exemplu, studenta Catherine (21 ani) îşi amintea că prima sa răpire ar fi avut loc la vârsta de **3 ani!** Fiinţele care o duceau „undeva”, într-un loc cu diferite instalaţii, erau urâte la chip: aveau **capul mare, bărbia ascuţită, nas foarte mic, gură fără buze, ochi mari.**

Cât a fost copil, „străinii” au luat-o de mai multe ori într-o maşină zburătoare, cu care ea s-a obişnuit treptat. Dar după această „pregătire” de-a lungul multor ani (aspect care evidenţiază faptul că fiinţele care organizează astfel de acţiuni nu sunt „exploratori extratereştri”, ci convieţuiesc în vecinătatea apropiată cu Omenirea terestră), când a devenit adolescentă a fost supusă la un moment dat unei **investigări bio-medicale foarte neplăcute.** Însă, din descrierea investigării, rezultă o aceeaşi tentă de ridicol a unor **proceduri rudimentare,** pe care am relevat-o şi în alte cazuri de „cercetări” biologice…

Dintre scenele care i-au rămas în memoria conştientului, profesorul Mack a constatat chiar de la început o evidentă conturare a fondului strict psihic al trăirilor stranii pe care le avea tânăra în cursul răpirilor temporare iar la retroviziuni sub hipnoză au apărut scene şi detalii mult mai ample.

Cea mai impresionantă viziune a condus însă la o evidenţiere ciudată: odată adusă într-o navă zburătoare, a fost purtată prin săli imense din interiorul acesteia, deşi când a văzut-o din exterior, nava nu era deloc un aparat mare (!?). Într-o primă sală s-ar fi aflat sute de mese pentru operaţii; trecând apoi într-un laborator de asemenea foarte mare, a văzut o multitudine de recipiente transparente în care s-ar fi aflat „pui de om” în curs de creştere artificială!

Se repeta o aceeaşi viziune care îi fusese indusă şi lui Betty Andreasson-Luca, dar cu detalii diferite. Erau oare

---

[107] Mack, J.E.: *Abduction. Human Encounters with Aliens* – Ed. Ch. Schribner’ Sons, New York, 1994.

aceleaşi fiinţe neştiute care acum îi regizaseră şi acestei tinere o scenă evident tulburătoare? Dar pentru a accentua totala conexiune cu o „altă lume”, structurată din „alte materii”, bazată pe cu totul alte principii existenţiale, „răpitorii” i-au oferit o vizionare care a impresionat-o şi mai profund: intrând într-un fel de sală de cursuri, acolo **i s-au oferit scene din… vieţile sale anterioare, trăite în alte secole…**

Răpiţii – selectaţi pentru o „anumită misiune”

Desigur, cititorul realizează direct faptul că imensele săli, cât şi mulţimea dotărilor respective nu puteau exista în mod real la bordul unui OZN care avea dimensiuni suficient de reduse. Ba chiar mai mult, prin repetarea îndelungată a abducţiilor, şi în cazul acestei des-răpite se evidenţiază un aspect extrem de straniu: Catherine, ca fiinţă umană, a fost **„selectată” şi ea, încă de la o vârstă extrem de fragedă, pentru o anumită „misiune”(!?);** în fapt, a fost „pregătită” ani de-a rândul pentru un acelaşi **rol de „bun difuzor”** al unor evenimente extrem de provocatoare pentru mintea omenească, care în final să schimbe modul depăşit de gândire al multor pământeni!

De altfel, însăşi tânăra studentă, tot discutând cu profesorul american, şi-a dat seama de adevăratul fond problematic în care a fost implicată: întregul amestec de scenarii virtuale induse psihic – răpirile, combinate cu vizitele prin imense săli-laboratoare, precum şi cu incursiunile în vieţile sale din alte epoci anterioare – constituia de fapt **o cu totul altă realitate** decât cea zugrăvită în literatura ufologică obişnuită, care explica mereu OZN ca fiind „nave spaţiale” foarte performante sub aspect constructiv şi funcţional, ce aveau o îndepărtată origine cosmică…

În analizele sale realiste, profesorul J.E. Mack a constatat că, şi în alte cazuri similare, **„abduşii” aveau viziuni cu locuri şi fapte care aparţineau parcă unui „alt spaţiu” şi unui „alt fel de timp”;** pentru toţi aceştia era **ca o trecere efectivă într-o altă realitate,** o „realitate alternativă” faţă de cea a cotidianului nostru (în volumul *„Lumi invizibile”* am reluat unele exemplificări semnificative din cadrul cazuisticei anchetate şi analizate de psihiatrul american).

Foarte edificatoare în acest sens s-au relevat a fi relatările asistentului social Dave (38 ani) şi cele ale „abdusului” Peter (34 ani). În cursul răpirilor (separate), ambii au trecut în mod repetat prin **suferinţe organice induse, foarte dure, combinate însă, şi la ei, cu viziuni din vieţile anterioare şi chiar cu viziuni din viitorul lor!**

Faţă de astfel de conexiuni în „problematica OZN”.pentru mulţi investigatori, ca şi pentru mulţi cititori atraşi de importanţa acestui domeniu al cunoaşterii, treptat s-a conturat un fapt şocant la prima vedere: evenimentele „răpirilor” la bordul unor aparate zburătoare neidentificate au o legătură directă nu numai cu „fenomenele psihice paranormale”, dar chiar şi cu aspectele fundamentale ale reîncarnării sufletelor umane, precum şi cu cele ale „citirii” trecutului şi chiar a viitorului în aşa-numitele „arhive[108] akaşice”!

Un alt profesor american – dr. David Jacobs de la Universitatea Temple – a constatat şi el **caracterul regizat al „răpirilor” temporare** de fiinţe umane de către fiinţe inteligente care se folosesc de OZN. Analizând declaraţiile a peste **60**[109] de „abduşi”, cât şi detaliile relatate în peste 300 de astfel de evenimente, profesorul a evidenţiat[110], de

---

[108] Realitatea straniei „arhive akaşice” în mediul aerian şi chiar în cel cosmic am prezentat-o sintetic şi am ilustrat-o în cărţile *„Incursiuni în alte lumi”* şi *„Karma”* (Ed. Polirom, Iaşi).

[109] N. edit.: Vechea obsesie numerologică iudaică, cifra 6, ce nu putea lipsi la un doctor de această origine!

[110] Jacobs, D.: *Secret Life. Firsthand of UFO Abductions* – Ed. Simon & Schuster, New York, 1994.

asemenea, existenţa unor **„scheme-tip”** în derularea acestor „întâmplări”, chiar dacă fiecare caz îşi avea particularităţile lui.

Schema-tip a răpirilor

Făcând o recenzie a cărţii dr. D. Jacobs, francezul Gildas Bourdais a sintetizat o întreagă serie de **aspecte comune**[111] **în cazuistica răpirilor** de către fiinţe stranii descinse din ceea ce noi denumim generic OZN şi constatate de profesorul american ca fiind **repetări de scenarii** în sutele de cazuri pe care le-a cercetat. Or, toate aceste aspecte comune conturează şi ele, la rândul lor, **caracterul strict psihic al modului de acţionare** al „străinilor” în cursul unor astfel de „demonstraţii”:

- Răpirea şi transportarea la bordul fiecărui OZN se desfăşoară **prin paralizarea prealabilă a voinţei** persoanelor abduse.

- Răpiţii sunt în general **persoane mai tinere** şi în special sunt **preferate femeile.**

- Multe abducţii s-au efectuat **noaptea** şi chiar asupra unor persoane care se culcaseră. În cazurile răpirilor din locuinţe, „străinii” **treceau** în modul cel mai normal **prin uşile sau ferestrele închise.** De asemenea, numeroşi răpiţi au fost „luaţi” în mod similar din automobile închise.

- Transportarea abduşilor în „aparate zburătoare” s-a derulat mereu **în condiţii neplăcute** şi chiar cu unele suferinţe organice.

- Intrarea în OZN a fost în general **foarte rapidă,** persoanele răpite nereţinând detalii ale modului în care au fost introduse în straniile vehicule. Acestea se regăseau imediat într-o sală – de obicei rotundă – ale cărei dimensiuni variau de la câţiva metri, până la cca. 30 metri.

[111] „Lumières dans la nuit”, no. 317/1994.

- În general, în sala respectivă li s-au efectuat **examinări fizice –** în majoritatea cazurilor **de către două fiinţe de statură mică;** acestea dezbrăcau foarte repede persoana adusă, o aşezau la fel de repede pe o masă, unde îi efectuau diverse investigaţii cu aspect bio-medical. Uneori, persoanele aveau impresia că li s-au introdus anumite implanturi – care ulterior nu erau, totuşi, regăsite la controale corespunzătoare.

- În unele cazuri s-au efectuat şi **investigări mentale** (*mindscan*), dar pentru acestea a intervenit de fiecare dată un personaj mai deosebit **(„şeful”),** care demonstra o **autoritate evidentă** asupra celor din „echipaj”. Acesta proceda printr-o privire pătrunzătoare, invadând şi dominând total mentalul răpitului, care nu putea opune nici un fel de rezistenţă.

În manifestările fiecărui „şef” s-a remarcat faptul general că **acesta crea şi o apropiere oarecum afectivă** (*bonding*). Prin aceeaşi energie de dominare, fiinţa autoritară inspira totuşi răpitului un sentiment de prietenie şi de liniştire sufletească, ce urma diferitelor chinuiri psihice şi organice din scenele anterioare.

- În diferite cazuri, abduşii au fost supuşi la unele **experimente nemaitrăite până atunci:** „ispitirea” lor, examinarea anumitor genuri de cunoştinţe, crearea unor situaţii emoţionale puternice (în general de frică, de groază), **cu evident scop de impresionare.** Pe această linie a insolitului impresionant, multor răpiţi li s-au oferit viziuni din vieţile lor trecute, precum şi viziuni generale privind anumite dezvoltări tehnice, ştiinţifice şi chiar sociale, din viitor.

În cazuistica abducţiilor anchetate de profesorul D. Jacobs, în numeroase relatări a fost regăsită şi aceeaşi **scenă-tip a vizitei în săli de „incubaţie a fetuşilor” de tip uman. Detaliile** erau în general **aceleaşi:** în şiruri de recipiente transparente, umplute aproape complet cu un anume lichid, se afla câte un „pui de om” în curs de dezvoltare pe cale artificială (va fi oare această metodă **o soluţie biologică din viitorul Omenirii?**). Unele „eroine

fără voie” au fost duse să viziteze şi un gen de **creşe,** în care au văzut grupuri de **copii;** aceştia erau **lipsiţi** însă **de vioiciune,** părând a fi foarte fragili. În aceste cazuri, femeile răpite erau **îndemnate să ia în braţe câte un copil,** acesta transformându-se subit într-un copilaş foarte drăguţ. Mai multor femei puse în astfel de situaţii li s-a sugerat că aceştia vor fi proprii lor copii, gând care le-a rămas imprimat prin inducere hipnotică.

(Astfel de viziuni imaginare ar putea să fi redat în mod simbolic – sub o prezentare tehnicizată, mai apropiată de gândirea materialistă a zilelor noastre –, **pregătirea,** într-o anumită manieră, specifică lumii invizibile, a **sufletelor umane care ar urma să se încarneze în viitorii copii pământeni**? Iată deci încă o legătură foarte apropiată între atât de neînţelesele manifestări OZN şi „realitatea alternativă" a unei lumi mai evoluate – dar constituită din alte materii –, care ne oferă mereu, prin foarte variate induceri psihice şi prin unele manifestări materiale, demonstraţii ale coexistenţei noastre apropiate).

OZN – ce vedeţi nu e adevărat!?…

Acest nou mod de a interpreta tulburătoarele evenimente ale „răpirilor" – prin care senzaţionalul relatărilor este înlocuit cu analize ale modului în care **psihicul uman poate fi influenţat foarte uşor prin induceri de scene virtuale, chiar de la distanţă** – îl pune desigur pe cititor în faţa unei noi dileme. Cititorilor care au fost „prinşi” de părţile captivante ale acestor evenimente (cultivate anume de unii autori de articole şi de cărţi pe o atare temă) probabil că le va fi greu să accepte că toate chinurile, efectiv trăite de sute de persoane, ar fi fost doar *„viziuni de tip holografic”* **induse telepatic** atât în psihicul subjugat al celor răpiţi temporar, cât şi în trupurile acestora…

Şi totuşi… Cine a parcurs un număr suficient de mare de declaraţii ale abduşilor, a putut să constate, la un moment dat, că în acestea există un **amestec straniu între real şi ficţiune,** între un normal tulburător şi ridicol. Mai mult, printr-o repetare evident tipizată a unor scene aidoma, înfăptuite de fiinţe care nu sunt din „materia noastră”, se reliefează în mod dominant **o „regizare ascunsă”, foarte bine realizată.**

De-a lungul deceniilor, tot mai mulţi ozenologi şi investigatori realişti şi larg documentaţi au înţeles substratul mult mai profund şi al acestei categorii de manifestări „senzaţionale” ale OZN. Aşa cum oamenii de ştiinţă care au constituit *„Colegiul Invizibil”* s-au convins, în mod foarte documentat, de „ficţiunea psihică” a derutantelor răpiri temporare „la bordul OZN”, **şi alţi cunoscuţi investigatori** ai „prezenţei OZN” au ajuns treptat **la o aceeaşi concluzie.**

De exemplu, iată cum se exprima[112] astro-fizicianul dr. Pierre Guérin – de la Centrul Naţional al Cercetării Ştiinţifice din Franţa –, care a fost mereu unul dintre cei mai ponderaţi investigatori, dar susţinător al importanţei cercetării ştiinţifice a manifestărilor OZN:

„Ceea ce *ştiu este că* ***toate contactele apropiate*** *cu aceste fiinţe «străine», inclusiv răpirile, ni se arată ca fiind* ***fictive*** *şi având un* ***caracter de simulare****.”*

Adevărurile – oricare ar fi ele, plăcute sau neconforme cu dorinţele noastre, trebuie privite în faţă, cu seninătatea înţelepciunii. În fapt, ni se oferă mereu, în mod întru totul veridic, la scară planetară, o amplă regizare, bine intenţionată, din partea unor inteligenţe ale unei alte lumi coexistente, mai evoluată sub aspect cognitiv şi al variatelor potenţe de care dispune. **Repetarea** manifestărilor demonstrative de-a lungul secolelor şi a mileniilor **indică urmărirea unui anumit scop** care, la prima vedere, ni se pare „ascuns”.

Deşi, din fantezie sau poate dintr-o tendinţă bănuitoare, multe persoane insuficient informate au gândit că

[112] Guérin, P.: *Un pilote de ligne parte – Lumiéres dans la nuit* – no. 318/1994.

manifestările respective ar fi preludiul unei „invazii extraterestre”, realitatea este cu totul alta: **întreaga cazuistică OZN, încă din timpuri istorice, nu evidenţiază cu nimic un caracter agresiv, ci numai un aspect demonstrativ, care conţine în sine o reală chemare către cunoaşteri tot mai înalte** ale unei realităţi mult mai complexe şi mai profunde – legată direct de psihismul şi de evoluţia fiinţelor spirituale care formează Omenirea terestră.

Această constatare, rezultată din acumularea, deceniu de deceniu, a unui documentar extrem de straniu dar tot mai edificator, are la bază analize tot mai calificate şi tot mai bine orientate către un orizont mult mai larg. Dar **Omenirea este, totuşi, încă departe în a înţelege** fenomenele complexe folosite de inteligenţele care creează şi folosesc *„obiectele zburătoare neidentificate”* şi înseşi scopurile demonstraţiilor care ne tot sunt oferite.

În-tr-un asemenea context al unor extraordinare regizări care continuă să ne tulbure gândirea, nu este cu nimic vinovată şi o altă întrebare, la fel de provocatoare ca înseşi demonstraţiile respective: **oare, aceste OZN uimitoare nu sunt cumva şi ele**, într-o anumită măsură, **nişte „ficţiuni”, create pentru a susţine extraordinarele „scenarii” regizate** de inteligenţele superioare ale acestei „alte lumi” ce vieţuieşte în apropierea noastră, dar într-un alt mediu material?!...

Capitolul IV

PUTEREA GÂNDULUI

Gândirea şi voinţa – energii care schimbă Lumea!

Încă din cadrul primului capitol, cititorul a pătruns cu gândul şi chiar vizual – prin imaginile din carte –, pe un nou tărâm, un ***„tărâm al fantasticului”!*** Acolo se manifestă, nevăzute de oamenii pământeni, fiinţe inteligente şi OZN gigante, toate constituite din materii invizibile! Deşi existenţa acestor materii e o problemă fundamentală, ea nu este cunoscută încă în mod doct de ştiinţa modernă şi, respectiv, de marea majoritate a oamenilor.

Mereu au vieţuit însă şi oameni care au perceput „extrasenzorial” reala structurare şi manifestare a acestor componente esenţiale ale mediului nostru ontologic. În toate timpurile au existat şi **„clarvăzători”** care au „văzut” efectiv „forme” şi „fiinţe” constituite din materii subtile, neperceptibile în mod obişnuit de ochiul uman. Or, în secolul XX şi în aceşti primi ani ai mileniului III, **mărturiile lor** au fost demonstrate mai mult decât oricând ca fiind **întru totul veridice,** atât prin mulţimi de înregistrări fotografice documentare, cât şi prin anumite experimente organizate de oameni de ştiinţă. Astfel, de exemplu, în mod teoretic în special, dar şi experimental în marile instalaţii ale cercetărilor nucleare, **s-a constatat existenţa „materiilor superfine”,** care au la bază „cuante superfine[113] de energie”.

---

[113] Guitton.J.; Bogdanov, G. şi I.: *Dieu et la science* – Ed. Grasset & Fasquelle, Paris, 1991.

Fenomenul electric, magnetismul, gravitaţia, radioactivitatea, deşi existau încă din începuturile creaţiei întregului Univers material, au fost descoperite „ştiinţific” abia în ultimele secole. Dar, după recunoaşterea şi studierea lor „oficială”, stăpânirea legică a fenomenelor respective a revoluţionat amplu gândirea şi realizările Omenirii terestre. La fel se va întâmpla şi după recunoaşterea existenţei şi după aflarea legităţilor specifice **materiilor „superfine”** (eterice, astrale, mentale, etc.), care în mod tot mai evident sunt **componente fundamentale a tot ce există în Cosmos,** de asemenea de la „începuturi”.

Acest salt în cunoaştere va fi doar un „mare pas” al progresului uman. Acesta va conduce şi chiar va impune „un pas următor”, privind cunoaşterea şi folosirea creativă a unui alt fenomen fundamental – pe care s-a bazat însăşi existenţa „Cosmosului tuturor văzutelor şi nevăzutelor”.

Omul, ca fiinţă spirituală creatoare, prin „gândirea” şi „voinţa” sa poate „comanda” energii care să modeleze materia „grea” a mediului său obişnuit în care trăieşte. El **nu a ajuns încă să cunoască esenţa şi extraordinara putere a energiilor „gândirii” şi ale „voinţei”,** aşa cum fiinţele spirituale creatoare din lumile invizibile – care au trupuri doar din materii subtile – le folosesc la modelarea tuturor felurilor de materii, cât şi în toate activităţile vieţuirii lor, prin „focalizarea directă” a acestor energii!

În fapt, aceste potenţe deosebite pe care le are orice fiinţă spirituală – puterea de a gândi şi respectiv de a emite „energii-idei” ca unde informaţionale, precum şi puterea de a voii emiţând şi comandând „energii formative” – sunt atribute energetice specifice, veşnice şi inseparabile, ale spiritului nemuritor, indiferent de felul mediului material în care îşi desfăşoară etapele vieţii sale cosmice.

Deşi, în zilele noastre, aceste *„forţe universale ale gândirii-voinţei”* sunt prea puţin cunoscute, **încă din vechime** ele au fost **relevate mereu** – e adevărat, în grupuri restrânse. De-a lungul veacurilor, învăţăturile iniţiaţilor tuturor popoarelor au descris analitic sau au

demonstrat experimental că **astfel de potenţe sunt „sădite" în orice fiinţă umană.** În fapt, fiinţele spirituale care prin evoluţie individuală au ajuns să „trezească" şi să stăpânească aceste forţe ale propriei gândiri-voinţă – fie că sunt pământene în trup carnal, fie că fac parte din lumea paralelă –, obţin capacităţi uimitoare: nu numai că pot „vedea" şi mirifica lumea colorată a materiilor superfine, dar chiar pot să le „modeleze" cu uşurinţă, conform „ideilor" pe care le emit prin energiile formatoare ale gândirii-voinţei individuale sau de grup.

Astfel de fenomene, specifice în întregul Cosmos creat, le producem în parte şi noi cu toţii, în modul cel mai obişnuit, fără a le conştientiza însă şi fără a le vedea. **În mod permanent creăm şi emitem**[114] **în jurul nostru „forme-gând" constituite din diferite materii superfine, aglomerate prin energiile gândurilor care ne tot frământă.** Dar şi mai mult decât atât: persoanele care au ajuns la un nivel superior de stăpânire a acestor energii intime – prin concentrarea gândirii şi a voinţei proprii – obţin **puterea de a acţiona chiar asupra materiei grele** din mediul nostru natural şi asupra energiilor specifice acesteia, **întrucât energia fundamentală a „gândirii-voinţei" domină în fapt, în mod autoritar, toate formele de energie cunoscute de ştiinţa actuală, cât şi toate felurile de materii existente în mediul cosmic.**

Bare îndoite, motoare oprite, obiecte dispărute… dintr-o privire!

Demonstraţii efective ale acestei potenţe extraordinare au tot fost făcute de-a lungul timpurilor, de puţinele fiinţe care au ajuns la nivele superioare de „autoeducare a

[114] – Besant, A., Leadbeater, C.W.: *Les formes pensées* (ed.6) – Ed. Adyar, Paris, 2000.
- Powell, A.E.: *Le corps mental* – Ed. Adyar, Paris, 1993.
- Gheorghiţă, F.: *Karma* – Ed. Polirom, Iaşi, 2004.

capacităţilor intime” şi continuă când şi când şi în deceniile noastre. Sunt bine cunoscute, de exemplu, experimentele repetate în public, ca şi în faţa unor specialişti, de israelianul **Uri Geller,** care prin simpla concentrare a energiilor sale transmise aparent **prin privire, îndoia şi rupea**[115] **diferite obiecte metalice.** Demonstraţiile de acest fel făcute în săli de spectacole, ca şi la televiziunile principale din Austria, Germania şi Anglia au uimit milioane de spectatori. Dar **oprirea şi apoi repunerea** în **funcţiune – doar prin concentrarea „privirii” – a unui motor de peste 100 KW al unui teleferic din munţii Alpi** a fost o relevare a modului în care energia concentrată a gândirii domină efectiv şi fenomenul electromagnetic.

Mai mult decât atât: la o conferinţă internaţională[116] organizată în oraşul francez Reims, profesorul universitar englez J.B. Hasted – fizician – a uimit asistenţa specificând faptul că **energia spirituală poate genera chiar şi radioactivitate,** atunci când o fiinţă umană avansată „vrea” acest lucru:

„Am experimentat şi cu subiectul Uri Geller. L-am pus în prezenţa unui contor Geiger (destinat să detecteze şi să măsoare radiaţiile nucleare): el a provocat reacţii ale contorului, în absenţa oricărei radiaţii exterioare.”

De altfel, prof. J.B. Hasted a demonstrat în mod foarte convingător că **astfel de capacităţi există în fiecare dintre noi, dar în stare latentă:** el a prezentat torsionări de la distanţă a unor sârme metalice introduse într-un vas de sticlă, efectuate de tineri între 9 şi 12 ani care şi-au „antrenat” propriile potenţe în acest sens!

Demonstraţii spectaculare efectuate în faţa diferitor specialişti au fost făcute în anii anteriori şi de către americanul Ted Serios, precum şi de elveţianul Silvio, care **îndoiau bare metalice,** de asemenea, **doar privindu-le!**

La reuniunea oamenilor de ştiinţă de la Reims, asistenţa a fost şi mai surprinsă de o altă experimentare sub control

---

[115] Gheorghiţă, F.: *Spirit şi Destin Cosmic* – Ed. Mold-Hermes, Iaşi,1994.

[116] *Rencontre internaţionale de Parapsychologie* – Ed. Berg-Belibaste, Paris, 1976.

strict ştiinţific efectuată de un colectiv condus de prof. J.B. Hasted:

„În cursul celei de a treia serii de experienţe cu Uri Geller, noi i-am dat o capsulă în care se afla o mostră de carbură de vanadium, pregătită pentru cercetări la microscopul electronic. ***Aşezat la 20 cm de capsulă,*** *fără nici un contact cu ea,* ***Uri Geller a spart mostra în două bucăţi. Una dintre acestea a dispărut imediat,*** *chiar sub ochii celor care observau fenomenul, într-un mod absolut de neînţeles, întrucât capsula care conţinea mostra nu avea nici o fisură. Acesta a fost primul fenomen de dispariţie materială pe care l-am constatat şi a fost de altfel singurul care* ***nu a fost urmat de reapariţia obiectului*** *(ca în cazurile de poltergeist).*

Dar iată un alt exemplu: în timpul unei vizite a lui Uri Geller la mine acasă, ***o statuetă a dispărut dintr-o cameră vecină şi, în aceeaşi clipă, a reapărut în aer în camera în care ne aflam,*** *apoi a căzut pe pardoseală. De fapt, eu am participat la* ***50*** *de dispariţii cu apariţii asemănătoare, cea mai mare parte fiind produse de Uri Geller.”*

În România, la un gând… dispar pisici!

Profesorul **J.B. Hasted** a fost un **fizician reputat** şi, în experienţele sale făcute în comun cu un grup de cercetători de calificare superioară, **a folosit o aparatură modernă.** Aceste constatări directe ale modului în care se pot dematerializa şi rematerializa cele mai diferite obiecte din materie grea i-au convins, atât pe el, cât şi grupul oamenilor de ştiinţă cu care conlucra, de un fapt fundamental: **energiile spirituale au într-adevăr puterea extraordinară de a domina, controla şi manevra** nu numai **electromagnetismul,**

radioactivitatea, coeziunea structurilor atomice[117]**,** dar chiar şi forţele de legătură extrem de puternice ale particulelor elementare şi subelementare.

Într-un atare context al provocatoarelor demonstrări ale posibilităţii reale de manevrare conştientă prin energii de natură spirituală, a unor forţe fundamentale, se evidenţiază un fapt: ne este parcă mai uşor de înţeles (chiar dacă ştiinţa oficială nu oferă deocamdată prea multe explicaţii) **reala conexiune** care se distinge **între extraordinarele energii ale fiinţelor spirituale, psihicul uman şi înseşi manifestările tulburătoare ale OZN şi ale „echipajelor" respective.** Mergând spre orizontul acestor constatări, multe aspecte, care au rămas mereu „inexplicabile" în straniile „demonstraţii" oferite în special în a doua jumătate a veacului trecut de „prezenţa OZN", ne apar astfel direct accesibile unor interpretări logice.

Tocmai prin emiterea bine dirijată şi dozată a acestor energii superioare ale „gândirii-voinţei" putem înţelege acele ciudate influenţări ale celor mai diferite instalaţii electrice (din case, automobile, avioane, până la centrale electrice), producerea radioactivităţii pe suprafeţe mai mici sau mai mari, afectarea trupurilor fiinţelor terestre (umane, animale, vegetale), hipnotizarea „răpiţilor" cu dominarea psihicului şi a memoriei lor, ş.a.

În fapt, aceasta este explicaţia de fond a „misterului OZN": **fiinţele inteligente din interiorul uimitoarelor OZN sunt într-atât de avansate** în cunoaştere şi în realizări creative, dar şi ca potenţe ale energiilor lor spirituale, **încât sunt capabile să ne ofere cele mai extraordinare demonstraţii pentru a ne atrage pe noi, oamenii pământeni, pe calea adevăratei evoluţii superioare!**

---

[117] În România a fost obţinut un document unic în lume: biologul clujean Al. Sift (pionier al fotografierii organizate a prezenţelor invizibile în mediul natural) a fotografiat uluitorul fenomen al „dematerializării" unei fiinţe vii – o pisică (!) – prin concentrarea energiei „gândire-voinţă". Acest document fotografic l-am prezentat în cărţile *„OZN eterice"*(fig.34 D) şi *„Seniorii Cosmosului"* (fig.46).

Şi zeii arieni îşi dirijau navele cu puterea gândului…

În uimitoarele manifestări ale continuei „prezenţe OZN” nu este vorba numai de proiectarea unor astfel de energii în mediul nostru material şi asupra unor fiinţe implicate în variatele demonstraţii admirabil regizate. Ne minunăm mereu cu toţii şi de un alt aspect aparent „inexplicabil”: cum pot astfel de „nave zburătoare”, de dimensiuni mai mici sau mai mari, **să se propulseze fără nici un sistem tehnic evident** – elice sau jeturi reactive, noi putând doar bănui că ar fi vorba de jocuri ale unor câmpuri de energii antigravitaţionale. În această privinţă, nici un document din suita de înregistrări fotografice valabile obţinute în întreaga lume nu ne oferă **nici cea mai mică indicaţie sub aspect strict tehnic.**

Pentru a produce însă antigravitaţie, ar fi necesare nişte echipamente cu totul deosebite, deservite de surse de energie la fel de deosebite. Or, martorii care au „vizitat” într-un fel sau altul interiorul celor mai variate OZN **nu au văzut absolut nimic în acest sens:** doar câte o încăpere mobilată şi panouri cu beculeţe colorate sau tablouri. La „bordul” straniilor „aparate zburătoare” nu există nici un fel de motoare şi generatoare electrice, nici depozite de carburanţi sau de substanţe radioactive, nici acceleratoare de particule ionizate sau de fotoni. Şi atunci? …

Totuşi, cititorul a reţinut desigur acea convingere insolită a colonelului american (ufolog) **Philip Corso** (care şi-a etalat în cartea sa relaţiile cu înalte foruri militare şi ştiinţifice preocupate de „problema OZN”) privind extraordinarul principiu funcţional al Obiectelor Zburătoare Neidentificate:

„Noi nu putem înţelege sistemul lor de propulsie şi de dirijare. Cu ani în urmă s-a ajuns la această concluzie, dar acum am primit susţinerea oamenilor de ştiinţă. Motivul

pentru care noi nu putem înţelege aceste lucruri se datorează faptului că ***însuşi extraterestrul este sistemul de putere.***

…În cartea «The Day after Roswell» am lăsat să se înţeleagă că înşişi extratereştrii sunt parte a sistemului de dirijare – ***pe cale telepatică****.”* (!!)

Pentru cunoaşterile noastre obişnuite, atari afirmaţii, dacă nu le respingem, sunt extrem de tulburătoare. Dar, la o analiză mai atentă şi mai competentă, nu le putem respinge… Dacă le coroborăm, pe de o parte, cu lipsa efectivă a unor sisteme tehnice exterioare de propulsare şi respectiv a unor surse tehnice de energie în interior, iar pe de altă parte cu repetate informaţii similare primite „iniţiatic” de la impresionante „fiinţe luminoase” (de felul celei prezentate de autorul Cristian Gănescu, citat anterior), rezultă un fapt total uimitor: **aceasta e „cheia” reală a „enigmei OZN”: aceeaşi energie superioară a „gândirii-voinţei” fiinţelor evoluate care folosesc astfel de „nave” este şi sursa care le propulsează, adesea la viteze extraordinare!**

Desigur, cititorii care au reţinut faptul că la Quarouble, acel OZN aşezat pe calea ferată ar fi avut o greutate de 30 tone sau că OZN din parcul de la Voronej[118] ar fi avut şi el vreo 11 tone, le va fi greu să accepte faptul că simpla „gândire-voinţă” a unor fiinţe de la bord ar putea deplasa cu viteze uimitoare astfel de „maşini zburătoare” având greutăţi proprii de **zeci de tone,** multe arătând, după mărimea lor, tonaje mult mai ridicate.

Într-un atare context, logica noastră, derutată de fantasticul explicaţiei de mai sus, ne pune spontan o întrebare inerentă: cum ar fi oare posibil un atare „fenomen” care surclasează însăşi imaginaţia noastră cotidiană?

[118] Gheorghită, F.: *Revenirea Zeilor* – Ed. OBIECTIV, Craiova, 2003.

La un gând… e gata OZN-ul!!

Într-un domeniu atât de complex, ce depăşeşte tot ceea ce ştim şi chiar ceea ce putem să ne imaginăm, în care „obiecte zburătoare” mereu „neidentificabile” ne fac demonstraţii ce au drept scop să ne atragă spre alte orizonturi ale cunoaşterii, se impune un fapt: **trebuie să apelăm la cunoştinţe care provin din înseşi aceste orizonturi.** Chiar dacă pentru mulţi dintre noi noţiunile respective au caracter de „ipotetic”.

După cum am citat anterior, în locuri cu totul diferite din lume (SUA, Anglia, România) şi la diferenţe în timp de ordinul deceniilor, informaţii oferite din alte lumi de fiinţe care şi-au demonstrat superioritatea cognitivă transmiţând mici enciclopedii pentru un nou orizont evolutiv, au arătat un acelaşi lucru provocator: **OZN sunt „construite” doar dintr-o combinare de materii superfine care numai în diferite situaţii, pot fi „materializate” temporar ca „obiecte” din materie grea!**

Dr. Meade Layne a publicat în acest sens informaţii întru totul edificatoare, preluate din lumea invizibilă de mediumul Mark Roberts:

„Aceste nave nu sunt solide; soliditatea lor se formează doar acolo unde merg *şi este în funcţie de misiunea încredinţată… Materia lor este astfel alcătuită, încât ele* ***pot fi deplasate prin forţa gândirii, la viteze depăşind pe cea a luminii.***

…Aceste nave sunt **construite din materia planului eteric** şi, astfel, ele ***nu sunt vizibile,*** *fiindcă ele există în ceea ce noi numim «spaţiul gol».* ***Ele intră în planul vostru*** *– sau în nivelul vostru de percepţie –* ***printr-un proces de materializare****.”*

Mai precis informat, aşa cum am redat şi anterior, Benjamin Creme scria, prezentând comunicarea „Maestrului” său:

*„****În mod obişnuit, OZN sunt invizibile.*** *Ele sunt constituite* ***din materii provenind din patru plane***

eterice; *cam 80% provine din două plane, cele mai înalte.* ***Sunt făcute vizibile prin scăderea nivelului de vibraţii ale atomilor lor****, redevenind invizibile din momentul în care revin la frecvenţa vibratorie normală.”*

Aceasta este în fapt explicaţia cea mai apropiată de realitatea fenomenelor care au suscitat decenii de-a rândul uimirea pământenilor faţă de „enigma apariţiilor şi a dispariţiilor subite” ale Obiectelor Zburătoare Neidentificabile!

Persoanele care au căutat să pătrundă mai mult în acest orizont cognitiv tulburător, al unei „alte realităţi”, au aflat însă şi un alt fenomen fundamental, ale cărui manifestări caracteristice au putut fi verificate experimental chiar şi de către unii oameni de ştiinţă interesaţi de noutatea fenomenelor specifice, materiile superfine, necombinându-se între ele, nu conduc la structurări stabile asemenea materiei grele; în schimb, se supun cu foarte mare uşurinţă energiilor formative ale „gândirii-voinţei” fiinţelor spirituale, aglomerându-se imediat, cu o exactitate uimitoare, până în cele mai mărunte detalii, în „formele şi obiectele gândite” de aceste fiinţe!

Mai mult decât atât: datorită proprietăţilor specifice ale particulelor acestora, **odată realizat un „obiect”** în baza energiilor „imaginii-gând” ce au aglomerat materiile superfine necesare, „programul formativ” imprimat **se menţine timp îndelungat.** Durata este desigur **şi în funcţie de intensitatea „imprimării”, dar esenţial este însuşi „timpul fixat” de la început, indus odată cu „programul formativ”.** Menţinerea „formei-program” **poate fi prelungită,** dar numai prin aceleaşi energii-gând care au imprimat iniţial „programul formativ” şi care, în mod opus, **tot ele pot dezagrega subit întreaga „creaţie”!**

Creatorul şi-a pus o dorinţă şi... a apărut Universul

Unul dintre cele mai semnificative evenimente care au demonstrat, încă din decenii anterioare, această realitate fantastică a „formării" şi a „dezagregării" OZN prin energiile „gând-voinţă" a fost cazul larg mediatizat al „doctorului X". După cum l-am prezentat şi în alt cadru[119], un cunoscut biolog francez a asistat cu totală uimire cum – în noaptea de 1/2 noiembrie 1968 – **două OZN identice, de mari dimensiuni** (diametre de cca. 65 metri şi înălţimi de cca. 16 metri!) **„au intrat unul în celălalt"; apoi, după contopire (?!), unicul „obiect" rămas a dispărut subit, în locul lui ivindu-se doar un glob strălucitor, care s-a ridicat cu mare viteză în înaltul cerului!**

Şi dr. J. Vallée a citat în cartea sa *„Confrontations",* (Ed. Random House, New York, 1990), un caz foarte sugestiv al „lipsei de materialitate" a OZN: soţii Chapin, din California, au urmărit, fără să poată înţelege, cum un astfel de „aparat" necunoscut ***„a zburat printre copaci, trecând prin ei ca şi când nu ar fi existat"!*** Dar în literatura care doar prezintă „cazuistica OZN" se regăsesc numeroase descrieri de observări obiective care dezvăluie faptul esenţial al constituirii obiectelor zburătoare neidentificate din „alte materii"...

Aflate în aer – fie în zbor, fie staţionând la diferite înălţimi –, **OZN sunt în realitate nişte „forme-gând" din materii superfine aglomerate şi modelate până în cele mai mici detalii, prin energia-gând** a uneia sau a mai multor fiinţe spirituale mult avansate în „ştiinţa concentrării şi a folosirii formatoare" a acestei energii superioare. Astfel de „forme-obiecte" **pot fi „materializate" în invizibil şi apoi în vizibil şi sunt manevrate cu uşurinţă prin voinţa acestor fiinţe,** în

[119] Faptele anchetate şi publicate de cunoscutul ufolog francez A. Michel le-am prezentat în cărţile *„Lumi invizibile"* şi *„Revenirea Zeilor"*.

uimitoarele moduri care au tulburat Omenirea de milenii şi, în special, în ultimele decenii.

Din acest mod total straniu de „creare” a unor obiecte din materiile superfine normal invizibile, rezultă o serie de aspecte care mereu nu puteau fi explicate: masa particulelor acestor materii „superfine” fiind extraordinar de redusă atât timp cât frecvenţa vibratorie a particulelor respective e menţinută foarte ridicată, **OZN nu au practic greutate** şi **nici efecte inerţiale.**[120]

Acele OZN gigante filmate de echipajul navetei „Columbia” în spaţiul extraatmosferic – având diametre de câte 3–4–5 kilometri – nu ar fi structural-stabile şi s-ar rupe efectiv în bucăţi dacă nu ar fi lipsite de greutate şi ar fi fost construite din materia grea cunoscută nouă. Faptul că sunt invizibile indică însă direct că au fost „create” din materii superfine, materii care nu sunt „uzinabile” dar care, **prin concentrarea unor puternice „energii gând-voinţă”, pot oferi crearea rapidă a oricărui obiect, oricât de gigant ar fi el „imaginat” în gând!**

Realitatea total obiectivă a acestui mod straniu de „fabricare” a uriaşelor OZN invizibile – într-adevăr greu de crezut la prima vedere – este totuşi demonstrată în mod evident şi printr-un alt aspect, bine reţinut de pelicula video: corpurile imenselor OZN pulsau la fel ca şi **corpurile tuturor fiinţelor invizibile care au fost filmate în spaţiul respectiv, în fapt şi acestea fiind constituite tot din materii superfine!**

Unii gânditori care cunosc astfel de aspecte tulburătoare ale unei „fizici a materiilor superfine”, cât şi faptul că **aceste materii,** „umplând” întregul spaţiu cosmic, ar constitui de fapt acel procent de **peste 90%** din „materia lipsă”[121] a Universului, au formulat o tulburătoare ipoteză

---

[120] **N. edit.:** Motiv pentru care s-a scris, câteva decenii, despre „călătorii în timp” (pământeni sau extratereştri veniţi din viitor). Se afirmă chiar că... CIA a capturat un astfel de „temponaut”...

[121] Astrofizicienii contemporani au determinat un fapt straniu: faţă de fenomenele specifice acelui „Big Bang” ce a condus la formarea Universului şi respectiv faţă de determinările astrofizice moderne, peste 90% din materia acestuia nu este regăsită! S-au emis diferite ipoteze, nici una nedând

teistă: miliardele de stele şi galaxii văzute şi nevăzute ar fi doar „forme-gând” ale Creatorului, materializate parţial sau total din „materia primă” superfină care abundă în imensitatea Spaţiului. Fiecare „obiect cosmic” astfel creat prin „gândirea divină” ar avea imprimat în el şi propriul „program temporal”...[122]

Marele secret al OZN

Revenind însă la fenomenele specifice „fizicii materiilor superfine”, acestea explică acea „sfidare” (mereu neînţeleasă de investigatori şi de cititorii dornici de a afla şi înţelege misterul navelor unor alte lumi) a legilor atât de ferme ale gravitaţiei şi ale inerţiei, legi care condiţionează atât de dur orice manevră a aparatelor terestre de zbor.

Astfel, numeroase relatări din diferite ţări (inclusiv şi din ţara noastră[123]) menţionau observarea unor provocatoare **deplasări în zigzag, chiar la unghiuri ascuţite şi la viteze mari,** a diferitor OZN luminoase. Or, datorită inerţiei, la schimbări de direcţie, avioanele sau rachetele terestre nicicând nu vor putea să facă zig-zaguri, trebuind să efectueze curbe tot mai largi, funcţie de viteze.

Însuşi „mimetismul OZN” – acele **uluitoare transformări, în plină deplasare aeriană sau chiar la aterizări, ale „modelului constructiv” şi ale dimensiunilor diferitor OZN** – este explicabil prin modul

satisfacţie. Cea mai vehiculată teorie a fost emisă de fizicianul E. Witten (de la Universitatea americană Princeton), care a formulat teoretic posibilitatea existenţei unei „materii stranii” constituită numai din „pepite de cuarci” (acele particule subelementare ce ar forma neutronii şi protonii). Mai recent s-a constatat că trebuie căutate ca „vinovate” alte particule şi mai fine, cum ar fi „cosmionii” sau „altele”. Continuându-se evitarea acceptării cunoaşterilor spiritualiste a materiilor „superfine”, în prezent, pentru această imensă lipsă aparentă s-a generalizat denumirea – total improprie – de „materie întunecată” (datorită invizibilităţii ei).

[122] N. edit.: Pentru o mai bună înţelegere, a se vedea *„Marile Enigme”* (Ed. OBIECTIV, 2005).

[123] Gheorghiţă, F.: *OZN – o problemă modernă* – Ed. Junimea, Iaşi, 1973.

de „creare” a acestor „obiecte”, atât de diferite faţă de toate „obiectele” structurate din materia grea a „lumii noastre”.

Foarte edificator în acest sens este, de exemplu, cazul OZN din insula **Gran Canaria** (citat anterior şi ilustrat în alt cadru), în care un OZN sferic şi temporar transparent, având doi umanoizi la bord, şi-a modificat subit diametrul, **devenind de zece ori mai mare!** La scurt timp după ridicarea în aer, urmărit şi fotografiat de avioane spaniole, **din sferic acesta a devenit fusiform!**

Gradul de „materializare” şi respectiv al realizării unei structurări invizibile sau vizibile a Obiectelor Zburătoare Neidentificate, fiind controlat în mod inteligent, **explică direct şi apariţiile cu dispariţiile subite** survenite adesea **la urmărirea acestora prin radare.** Între ruperea bruscă a „ecourilor-radar” – deci, dispariţia subită a obiectului urmărit – şi revenirea acestor ecouri după câteva secunde, tot în acelaşi loc, au fost mereu demonstraţii extrem de derutante şi neînţelese, dar total semnificative în acest sens. Cazurile înregistrate prin anii ’50 ai secolului trecut pe teritoriul SUA[124] s-au repetat adeseori şi în multe alte ţări, un sugestiv exemplu al repetărilor fiind relatat şi în cadrul „valului belgian” de apariţii şi dispariţii subite din anii 1989–1990.

Lumea invizibilă – fotografie festivă…

Deosebit de interesant este şi faptul – de altfel foarte natural în raport cu existenţa fundamentală a materiilor superfine – că adeseori există în mediul aerian apropiat diferite OZN pe care **oamenii nu le văd, dar sunt totuşi înregistrate „întâmplător” pe diferite filme**

[124] McDonald, J.E.: *Objets Volants Non Identifiés* – Ed. GEPA, Paris, 1969.

fotosensibile[125] expuse de persoane care fotografiau cu totul altceva.

În sine, fenomenul este întru totul similar celui întâlnit în cazul a mii de înregistrări fotografice întâmplătoare a acelor „globuri radiante" invizibile, care s-au demonstrat mereu a fi feluritele entităţi ale lumilor nevăzute mai apropiate nouă (fig.1; 2; 3; 4; 5). **Şi în cazul acestor entităţi inteligente, corpurile lor invizibile sunt de asemenea din materii superfine asemănătoare celor „folosite" la crearea OZN,** iar radiaţia care le poate face fotografiabile sau chiar vizibile – printr-o „activare voită" a unor materii componente – rezultă din acelaşi proces de emitere controlată a energiei fundamentale a gândirii.

Un document fotografic edificator (fig.19), cu un anume caracter de unicat[126], care demonstrează relevant faptul că OZN pot „să apară" în apropierea noastră fără a fi totuşi văzute, a fost obţinut total întâmplător, în seara de **23 februarie 1995,** de ing. Radu Petcu (pe atunci directorul Institutului „Habitat-Proiect" din municipiul Iaşi). Deşi, în fapt, el fotografia de pe un deal o frumoasă privelişte nocturnă asupra capitalei ungare **Budapesta,** clişeul a înregistrat o apropiată prezenţă a unui foarte **ciudat obiect aerian, aparent luminos,** pe care nu l-a văzut!

Detaliul unor „suporţi de aterizare" realizaţi doar din nişte bucăţi de ţeavă subţire, fără tălpi, poziţia „netehnică" a „capacului" din partea superioară, precum şi unele zone luminate „ilogic", indică direct un **„artefact" improvizat** care nu a fost realizat în nici o fabrică de aparate zburătoare, ci doar printr-o „imagine-gând" materializată parţial, în grabă, numai din materii superfine.

Prezenţe aeriene ale diferitor OZN invizibile care au fost surprinse de clişee expuse de diverşi amatori au fost remarcate, de altfel, încă din anii '50 ai secolului anterior, fără ca invizibilitatea lor să poată fi explicată însă, decenii de-a rândul. Astfel, de exemplu, o largă publicitate a avut

[125] N. edit.: Nu întotdeauna sunt lăsate să funcţioneze aparatele foto! Unii extratereştri afirmă că, la fotografiere, îşi pot... pierde sufletele!!

[126] Gheorghită, F.: *Lumi invizibile* – Ed. Sedcom, Iaşi, 2002.

imaginea obţinută în **vara anului 1954** de pilotul unui avion Corvair, care a fotografiat din zbor (în apropierea bazei aeriene americane Edwards) un avion B 57, pe care îl însoţea[127] (fig.20). Clişeul respectiv înregistrase, în spatele bombardierului, **prezenţa nevăzută a unui ciudat disc zburător neidentificat, total aplatizat.**

O altă înregistrare mult mediatizată a surprinderii întâmplătoare a unui OZN, care nu a fost văzut de numeroşii oameni de la sol, a fost obţinută în **aprilie 1974**, atunci când japonezul T. Nakayama a fotografiat, în **insula Hawaii**[128]**,** un grup de dansatori. Dar la fel de surprinzătoare a fost şi fotografia de familie a fizicianului italian dr. L. Magna, făcută în plin centrul oraşului **Florenţa, în iulie 1978**: clişeul a înregistrat şi acolo ciudata prezenţă aeriană[129] nevăzută de nimeni, a unui **OZN discoidal mult aplatizat.** De altfel, astfel de documente fotografice ale unor OZN invizibile sunt cu mult mai numeroase.

OZN – creaţii… experimentale didactice

Această creare din materii superfine a celor mai variate „modele" de OZN, care se manifestă periodic în spaţiul terestru, are de fapt un **dublu scop instructiv.** Pe de o parte, astfel cum am arătat şi anterior, ele **servesc demonstraţiilor** făcute de milenii pentru a-i antrena mereu pe oamenii ce vieţuiesc la sol către noi orizonturi ale gândirii, ale realizărilor creative, dar şi ale înţelegerii sensului existenţei ca „suflete încarnate" în mediul materiei grele al acestei planete.

Pe de altă parte, însă, extrem de variatele OZN sunt efectiv şi **„obiecte didactice experimentale" pentru înseşi fiinţele spirituale** care îşi desfăşoară ciclurile de

---

[127] *The Strange Case of the B 57 Bomber Photograph* – FSR supplement, August 1971.

[128] Magor, J.: *Our UFO Visitors* – Ed. Hancok, Toronto, 1977.

[129] „*Flying Saucer Review*" – vol.41, no.2/1996, Londra.

vieţuire şi evoluţie în cadrul lumii nevăzută de noi, întrupaţii.

În fapt, şi **aceste fiinţe** care au corpuri numai din materii superfine **se supun aceloraşi legi fundamentale ale întregului Cosmos creat,** continua evoluţie fiind şi pentru ele sensul profund al existenţei lor. Or, pentru continua perfecţionare a potenţelor individuale şi a cunoaşterilor, **şi fiinţele lumii invizibile sunt antrenate** – în raport cu nivelul lor de evoluţie –, **la anumite activităţi esenţiale:** descoperirea şi învăţarea experimentală a legităţilor care se află la baza admirabilei funcţionări a giganticului edificiu universal, precum şi cunoaşterea şi stăpânirea legilor tuturor felurilor de materii şi de energii existente la scară cosmică. În fond, atari etape reprezintă înseşi faze avansate ale evoluţiei spirituale, faze care, în paralel, trebuie realizate în timp şi de oamenii întrupaţi de pe solul terestru…

Pe această linie, iniţiata engleză Alice Bailey a preluat, în cursul veacului trecut, de la Maestrul Djwhal Khul Tibetanul, o informaţie[130] întru totul semnificativă asupra unui fapt foarte important pentru noi toţi, cei ce vieţuim pe Pământ: **acele fiinţele umane care, prin reîncarnări repetate, ajung să obţină a cincea treaptă de evoluţie spirituală, nu se mai întrupează, dar devin capabile să creeze prin energia „gând-voinţă" orice obiect din materii superfine, inclusiv OZN – mari sau mici!**

Astfel de capacităţi se obţin însă prin continua „experimentare" a lărgirii propriilor potenţe, a căror **sporire „energetică"** se realizează treptat **prin ridicarea frecvenţei vibratorii a energiei propriei gândiri,** în acest sens, pentru „instruirea" fiinţelor umane mai avansate rămase numai în corpuri din materii superfine, **însăşi crearea de OZN** este în sine o **reală „şcolarizare".** Probabil că numeroase obiecte zburătoare neidentificate de dimensiuni mai reduse – cum ar fi de exemplu **discurile foarte aplatizate** ce par a nu avea nici un „conţinut", ca cele fotografiate în SUA în 1954 (fig.20)

[130] Bailey, A.: *Rayons et Initiations* – Ed. Lucis Trust, Geneva, 1988.

sau în Hawaii în 1974 (citate mai sus) **sau OZN cu câte doi sau trei ocupanţi** – fac parte din astfel de **creaţii experimentale „didactice”.**

În fapt, înscriindu-se în acelaşi scop al „lumii prometeice”, **de a stimula în mod complex evoluţia Omenirii încarnate** – lume care poate că este constituită din însuşi grupul de fiinţe umane foarte avansate ce au obţinut a cincea treaptă evolutivă, devenind Maeştri[131] ai înţelepciunii (Adepţi) –, aceste „obiecte zburătoare create” îndeplinesc efectiv (în paralel) o **dublă instruire superioară…**

Oameni creaţi… prin voinţa gândului!

Pentru cititorii mai puţin informaţi în astfel de domenii „paranormale”, astfel de concluzii, care frizează permanent fantasticul şi sunt greu de acceptat pentru modul nostru obişnuit de a gândi, pot sugera uşor o alunecare a acestor explicitări către un gen de ficţiune. La prima vedere, o astfel de apreciere e posibilă: literatura ufologică e plină de declaraţii ale martorilor care au văzut nu numai OZN cu diametre de la câţiva metri până la câteva zeci de metri, dar au văzut şi chiar au intrat în contact cu diferite fiinţe umanoide nepământene!

La fel de legitimă este şi o întrebare simplă: cum ar putea rămâne la bord diferitele persoane din echipaje, în nişte

---

[131] – Leadbeater, C.W.: *Les Maîtres et le Sentier* – ed. a 3-a, Ed. Adyar, Paris, 1991.

- Iniţiatul englez Benjamin Creme a publicat repetat faptul că, grupul Maeştrilor înţelepciunii, care din timpuri imemoriale au ajutat Omenirea terestră să evolueze, atât prin civilizaţii materiale, cât şi ca spiritualitate, la un moment dat s-a retras „în locuri izolate”. Ajutorul lor a continuat şi „de acolo”, dar cu o discreţie totală.

În cartea sa *„The Great Approach”,* (Ed. Share International Foundation, Londra, 2001), a precizat în plus faptul că retragerea respectivă ar fi avut loc în urmă cu cca. 98 000 ani. Or, această informaţie pare a coincide cu spusele „îngerului luminos” care l-a iniţiat pe tânărul electrician român E.N. Gâscă cu privire la existenţa şi gradul înalt de evoluţie al „lumii prometeice” ce vieţuieşte în spaţiu, în „apropierea” Pământului!

„aparate de zbor” care ar fi un fel de „obiecte-fantome” din materii superfine, lipsite de orice soliditate?

Problema se pune de fapt total invers: **dacă OZN sunt din materii superfine** lipsite de rigiditatea structurală specifică materiilor grele, **atunci şi „echipajele” respective nu ar fi nici ele din „carne şi oase”**, ci ar trebui să fie constituite în acelaşi mod!

O documentare mai extinsă, accesibilă de altfel de-a lungul întregului secol XX, poate oferi într-adevăr explicaţii şi conexiunea directă cu „fantasticul întru totul real” expus în textul acestei cărţi. Cine a căutat să afle cât de cât „ceva” despre înseşi **„fantomele fiinţelor umane”** a putut să găsească faptul elementar că **şi acestea** sunt constituite **din anumite categorii de materii superfine,** precum şi diferitele moduri în care se formează şi pot deveni vizibile. Astfel, de exemplu, autorul român **N. Porsenna** – citând şi autori europeni din medii ştiinţifice – a prezentat şi ilustrat în mod extins şi documentat[132], **încă din anul 1946,** existenţa obiectivă a acestei „realităţi fantastice”.

Atât variatele observări din diferitele părţi ale lumii, cât şi experimente controlate cât mai riguros posibil, toate demonstrează un fapt de asemenea tulburător: **prin energiile gând-voinţă „pot fi create” şi trupuri de fiinţe umane,** mai mult sau mai puţin „materializate”! **Acestea „pot fi făcute” să se deplaseze şi chiar să acţioneze fizic în mediul nostru material,** cu toate că şi ele sunt doar „fantome” din „alte materii”, care după un timp dispar de asemenea prin „dematerializare”!

Mai mult, **încă din vechime iniţiaţii ştiau că fiinţele** mult evoluate spiritual – ajunse la a cincea treaptă de evoluţie – **pot realiza, prin concentrarea „energiei gând-voinţă”, trupuri umane aidoma celor din carne şi oase ale noastre**, dar din materii superfine, care eventual să **dureze ani şi ani de zile**! Pentru astfel de „trupuri izotopice” există în textele din trecut o denumire

[132] Porsenna, N.: *Apariţiuni şi fantome materializate* – Ed. Cugetarea, 1946, Bucureşti.

sanscrită (care indică însăşi vechimea cunoaşterii) foarte sugestivă[133]: ***„mayavirupa”*** (în limba sanscrită cuvântul ***„maya”*** însemnând **„iluzie”,** termenul respectiv semnifică ciudata noţiune de ***„trup iluzoriu”***!).

„Farfuriile zburătoare” – conduse de… stafii!!

Înlocuind „captivantul” cu o analiză prin prisma unui „orizont spiritualist” care se impune tot mai accentuat ca fond al existenţei noastre, într-un atare context al unor cunoaşteri milenare, se evidenţiază o concluzie bazată strict pe fapte: **înseşi fiinţele umanoide, care au descins din unele OZN** şi care au efectuat diferite activităţi „demonstrative” în exteriorul sau în interiorul acestora, au avut întotdeauna **trupuri doar aparent carnale, ce au fost „create temporar” din materii superfine!** În absolut toate „evenimentele” atât de tulburătoare ale „contactelor de diferite grade”[134] şi ale „răpirilor” de către „extratereştri”, **acei umanoizi au fost de fapt nişte „mayavirupa” create temporar prin energiile gând-voinţă ale unor fiinţe mult mai evoluate,** care vieţuiesc „undeva” în apropierea atmosferei terestre şi care au rămas însă mereu nevăzute şi neştiute!

Aşa se explică direct şi multitudinea extremă de „rase umanoide” care se manifestau pe solul terestru, în fiecare „demonstraţie” apărând mereu alte

---

[133] În volumul *„Iniţierea umană şi solară”* al autoarei engleze A. Bailey (traducere la Ed. Neuron, Focşani, 1995), termenul „mayavirupa” este definit astfel:

„În sanscrită: «formă iluzorie» – corp de manifestare pe care Adeptul îl creează printr-un act de voinţă… Este construit prin puterea mentalului inferior, din tipul cel mai elevat de materie astrală.”

O aceeaşi explicitare a fost prezentată şi de iniţiatul englez B. Creme în volumele sale *„Misiunea lui Maitreya”* – traduse prin grija Invent – Terra Nova, Iaşi, 1998–2003.

[134] Hynek, J.A.: *Experienţa OZN* – traducere la Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1978.

tipuri de omuleţi sau oameni mai înalţi – fie cu câte două, trei, patru, şase degete la mâini, fie fără nas sau fără urechi, fie fără păr sau cu plete, fie cu capul deformat în fel şi chip, etc. Cu toţii, însă, aveau **costume fără cusături,** lipite total de trupuri până la gât, fără fermoare şi nasturi sau capse, despre care nimeni nu putea să înţeleagă cum au fost îmbrăcate, **singura explicaţie** fiind, de fapt, **„crearea" lor odată cu „crearea doar prin gând" a trupurilor temporare.**

De altfel, **ciudata „plutire",** a acestor „extratereştri" iluzorii, deasupra solului, ca şi în Spaţiu – unde au ieşit fără căşti şi costume etanşe şi fără rezervă de aer respirabil –, precum şi mişcările lor sacadate ce dădeau impresia că ar fi nişte „roboţi", sunt aspecte care conturează şi mai pregnant „originea artificială" şi caracterul demonstrativ al acestui fel de „personaje".

Realizările extraordinar de reuşite, în majoritatea cazurilor, ale impresionantelor aspecte exterioare şi interioare ce au sugerat uimitoare „nave zburătoare" cu aparenţe extraterestre, cât şi ale fiinţelor umanoide din „echipajele" presupuse ca venind din alte sisteme solare, dar şi însăşi deplasarea OZN, cu cele mai variate viteze, în atmosferă ca şi în spaţiu –, toate acestea doar prin puterea energiilor „gând-voinţă", relevă **amplele potenţe de care dispun fiinţele spirituale pe măsura evoluţiei lor.**

Analizând critic „prezenţa OZN" în ansamblul ei, americanul John Keel, un cunoscut investigator al straniilor sale fenomene specifice, a constatat şi el, încă din deceniile trecute, **caracterul strict psihic al „abducţiilor", precum şi lipsa permanentă de „materialitate" a OZN şi a „echipajelor" respective.** În una din interesantele sale cărţi[135], relevând fondul psihologic al manifestărilor OZN şi continua repetare de către „străinii" descinşi din acestea a unor **aceleaşi „scenarii" demonstrative** (temă pe care a reluat-o şi în cartea sa „Enigma creaturilor stranii"), John Keel afirma cu totală convingere:

[135] Keel, J.: *Operation Trojan Horse* – Ed. Putman's Sons, New York, 1971.

*„**Farfuriile zburătoare nu vin** de la vreo civilizaţie de tipul Buck Rogers, **de pe o planetă îndepărtată. Ele sunt din spaţiul nostru apropiat,** dintr-o parte a continuumului spaţiu-timp în care viaţa, materia şi energia diferă radical faţă de cele ale noastre.”*

Reluând astfel de concluzii, care au fost expuse de tot mai mulţi „gânditori” şi investigatori ce au sesizat pe diferite căi existenţa obiectivă a unei „alte realităţi” mult mai ample, ce include şi „realitatea noastră” mai limitată, autorul George E. Vandeman se exprima[136] la fel de categoric:

*„Obiectele Zburătoare Neidentificate **nu sunt maşini construite, durabile, solide, tangibile.***

*Ele nu sunt reale în sensul în care această carte este reală. Ele **nu necesită întreţinere şi combustibili**. Chiar cei care au văzut aceste obiecte **i-au descris pe „extratereştri” ca ieşind direct prin pereţii navelor lor**, întocmai ca nişte stafii; şi este clar că aceştia nu sunt altceva decât nişte **stafii**, nişte apariţii, elemente ale imensului Cosmos, elemente create de veacuri...”*

[136] Vandeman. G.E.: *Ruleta psihică* – traducere, ediţia a 2-a, 1993.

Capitolul V

FRAŢII DIN UNIVERS

„Este tot atât de absurd să spunem că într-un lan mare ar exista un singur spic de grâu, cât ar fi de absurd să admitem că în spaţiul infinit nu ar exista decât o singură lume.”

Metrodor din Chios (sec. IV î.e.n.)

Seniorii Cosmosului

Urcarea pe o nouă treaptă interpretativă a „prezenţei OZN” privind imensa mulţime de manifestări extraordinare produse pe solul terestru, în atmosfera planetară, cât şi în spaţiul exterior Pământului, oferă, de fapt, explicaţii doar pentru cazuistica „demonstraţiilor obişnuite” ale acestor uimitoare „obiecte de zbor”. **Îmbinarea funcţională între „ciudatele” structurări ale materiilor invizibile şi ale celor vizibile şi dirijarea lor direct prin energia voinţei fiinţelor inteligente care le conduc constituie partea fundamentală ascunsă a manifestărilor OZN;** dar, în acelaşi timp, constituie şi demonstrarea potenţelor de care dispun fiinţele neîntrupate, pe **măsura evoluţiei lor spirituale.**

Totuşi, pentru cititorii care s-au documentat în cadrul unui orizont mai larg este evident un fapt: cazuistica şi explicitările prezentate se referă doar la anumite capacităţi ale fiinţelor care vieţuiesc în invizibil, **paleta posibilităţilor lor de acţionare fiind cu mult mai largă.** Or, acest aspect e cu atât mai semnificativ, pentru cunoaşterea şi înţelegerea noastră, cu cât **coexistenţa**

multimilenară a Omenirii întrupate cu lumile ce au corpuri invizibile, aflate în spaţiul relativ apropiat, nu împiedică ci tocmai **atrage vizite reale ale diferitor fiinţe evoluate,** de asemenea lipsite de trupuri carnale, **care există în alte zone spaţiale**[137]**.**

În fapt, aceasta este o condiţionare totală şi inevitabilă: **singurele fiinţe capabile să se deplaseze în alte sisteme solare sau chiar în alte galaxii sunt acelea care renunţă la trupurile lor carnale sau ştiu să se detaşeze de acestea!** Desigur, faţă de problema imenselor distanţe cosmice, astfel de vizite sunt totuşi mult mai reduse ca număr – şi, de altfel, mult mai puţin sesizabile – în raport cu sutele de mii de „observări ale OZN" consemnate statistic. Dar lipsa reală de informaţii asupra unor atari „vizite" se datorează şi unei realităţi prea puţin ştiute de cititorii literaturii „ozeniste". **Adevăratul „contact" al „fraţilor veniţi din Spaţiu" cu pământenii se desfăşoară în planul celor mai evoluate fiinţe ale lumii invizibile terestre, la nivelul „prometeic", şi nu în văzul întrupaţilor de la sol.**[138]

Deşi oamenii de ştiinţă contemporani nu au recunoscut deschis existenţa fiinţelor invizibile cât şi a criteriului de bază – evoluţia lor spirituală –, ca indicator determinant al posibilităţilor de a călători în spaţiu, aceştia au acceptat în mod „oficial", abia în ultimele patru decenii, un anumit progres în exprimare: „pot" exista populaţii extraterestre şi unele „ar putea" să se deplaseze în profunzimi cosmice doar dacă au obţinut un progres ştiinţific şi tehnologic extraordinar. Dar **nici un savant nu a putut emite o soluţie ipotetică realistă pentru realizarea unor astfel de voiaje interstelare, acceptându-se discret posibilitatea existenţei unor alte legi fizice**

---

[137] În cartea *„Seniorii Cosmosului"* (Ed. Polirom, Iaşi, 2001) am prezentat documente fotografice extrem de rare (fig. 14 şi 33), ce au înregistrat fiinţe radiante, la fel de invizibile, venite din alte sisteme solare. Clarvăzătorii care au „citit" din fotografii energiile gândurilor acestora, preluate şi imprimate şi ele în mod de asemenea neştiut pe clişeele fotosensibile, au evidenţiat înalta lor bunătate spirituală, cât şi inteligenţa lor remarcabilă.

[138] N. edit.: Amănunte şocante în *„Marile Enigme"* (Ed. OBIECTIV, 2005).

favorizante, necunoscute deocamdată pe Pământ.[139] Conceperea unor nave cu motoare nucleare sau chiar fotonice, care să conducă la călătorii de ordinul sutelor de ani[140] până la cele mai apropiate sisteme solare, rămâne, pentru veacuri de-a rândul, doar de domeniul ficţiunii... În schimb, tulburătoarea înregistrare filmată în ultraviolet de echipajul navetei „Columbia” indică adevăratul orizont spiritual şi creativ către care trebuie să se orienteze Omenirea terestră într-o problemă atât de complexă.

Terra – Noua Guinee a Galaxiei...

Începutul reorientării concepţiilor ştiinţifice în acest domeniu a fost făcut **la un simpozion** al unui grup de savanţi pregătiţi să abordeze tema *„Comunicării cu inteligenţa Extra-Terestră”* **(CETI).** Întrunirea respectivă s-a desfăşurat în anul 1971, departe de curiozitatea lumii întregi, la centrul astronomic Biurakan, din munţii Caucaz. Modul de **abordare strict materialistă** a întregii problematici, mod care se menţine şi în zilele noastre,

---

[139] N. edit.: Lista proiectelor fantasmagorice în *„Experimentul Terra”*.

[140] Specialişti englezi au elaborat în anii anteriori un studiu – *„Proiectul Daedalus”* – al unei nave spaţiale care să fie deservită de propulsie termonucleară. Ţinta: steaua Barnard, aflată la o distanţă numai de 6 ani-lumină faţă de Pământ (pentru o navă cu actualele motoare, călătoria s-ar face în 135 000 ani!). Traseul la dus ar dura 50 de ani. Lungimea navei ar trebui să fie de 240 m, iar greutatea la plecare de 52 000 tone. Jetul propulsiv la start ar avea câteva sute de kilometri! De aceea, montarea şi plecare navei ar trebui să se facă de pe o orbită lunară!

În Germania, prof. Sanger a studiat o posibilă navă cu motor fotonic: propulsia ar fi generată prin procesul de anihilare a unor cantităţi de materie în contact cu cantităţi echivalente de antimaterie. O astfel de navă ar avea lungimea de 600 m şi greutatea de 100 000 tone! Ajungerea la viteza luminii ar dura însă timpi foarte îndelungaţi, în cursul cărora la bord s-ar produce fenomene fizice tulburătoare. De exemplu, la viteza de 280 000 km/sec, stelele şi galaxiile din faţă vor deveni invizibile, radiaţiile lor trecând în ultraviolet, aştrii lăsaţi în urmă, de asemenea, vor deveni invizibili, frecvenţele radiaţiilor lor scăzând în infraroşu... De altfel, până la realizarea unui astfel de motor, vor trece foarte multe secole... Dacă va fi realizat vreodată...

evidenţiază însă pregnant diferenţa de nivel ideatic care continuă să încorseteze progresul real al Omenirii terestre.

În cadrul discuţiilor prelungite purtate între cunoscuţi oameni de ştiinţă americani şi europeni, astrofizicianul american **dr. Carl Sagan** a ridicat o problemă evident mai neplăcută pentru orgoliul pământenilor, educaţi în mare măsură, în cursul ultimelor mii de ani, în îngusta concepţie a antropocentrismului. Plecând de la faptul evident că o civilizaţie mai avansată – având faţă de societatea terestră un avans în timp de o mie de ani sau de un milion de ani sau poate chiar de un miliard de ani – ar fi *„descoperit legi ale fizicii şi tehnicii pe care noi nu am putea să le deosebim de magie”*, acesta **punea sub semnul întrebării dorinţa populaţiei respective de a stabili contacte cu pământenii.** După părerea sa, astfel de civilizaţii nici nu ar fi interesate în comunicarea cu societăţi foarte tinere, tot aşa *„cum nici noi nu căutăm să intrăm în contact cu protozoarele sau cu bacteriile”.*

În baza acestei prezumţii, profesorul **Sagan a propus introducerea noţiunii de „orizont” –** care ar constitui un **prag de interdicţie în stabilirea de contacte** între populaţii cosmice aflate la diferenţe mult prea mari în nivelul evoluţiei lor tehnologice. Pentru a fi la fel de plastic, el sugera că „noi ne-am putea afla **în aceeaşi situaţie ca anumiţi indigeni din Noua Guinee,** care comunică prin ştafete sau prin tam-tam şi nu au nici o cunoştinţă privind enormul trafic informaţional planetar prin mulţimile de unde radio, tv, etc. care trece pe deasupra, prin jurul lor şi chiar prin ei.”

Ideea existenţei şi a posibilităţii utilizării multor legi fizice necunoscute încă ştiinţei terestre a suscitat ample discuţii între somităţile participante[141] la *„Simpozionul CETI”*. Astfel, de exemplu, astrofizicianul rus V.L. Ghinzburg (de la institutul de Fizică „Lebedev” din Moscova) a deschis o interesantă dezbatere spunând:

[141] Sagan, C.: *„Communication with Extraterrestrial Intelligence”* – Ed. MIT Press, Cambridge, SUA, 1973.

*„Ar putea să existe diverse planete sau comete, ca anumite centre potenţiale de inteligenţă extraterestră, unde să existe **alte legi fizice**? Se pare că s-ar putea răspunde afirmativ, ceea ce ar avea implicaţii asupra estimărilor noastre şi **ar schimba natura discuţiilor**. Fizica, în partea ei convenţională, este suficient de bogată şi oferă multe posibilităţi... Mă gândesc însă că trebuie să ştim cât de departe să extrapolăm, pentru a putea generaliza concluziile... **Fizica de astăzi nu trebuie să fie un corset.** Ştiinţa nu se termină niciodată. Vor fi întotdeauna clarificări noi şi legi noi!”*

Ca fizician de înaltă calificare, savantul rus a fost un susţinător al ideilor noi şi al extinderii barierelor cunoaşterii în fizică. Astfel, sesizat, la un moment dat, de o discuţie purtată de „pionierul exobiologiei” americanul dr. Giuseppe Cocconi – care se întreba dacă ar putea să existe unele **forme de viaţă şi chiar civilizaţii ale unor fiinţe formate numai din corpuri constituite din particule atomice elementare**[142] el a intervenit cu totală autoritate:

*„Acest lucru nu este absurd. Noi cunoaştem peste două sute de particule, denumite elementare. Acestea sunt cu mult mai multe decât numărul elementelor chimice pe care le folosim în fizica moleculară. Este posibil să obţinem sisteme complicate din astfel de particule, având un mare număr de grade de libertate, fapt esenţial pentru viaţă. Deocamdată, aceasta apare ca o speculaţie...Cred însă că o apropiere raţională în problema CETI este de **a lua în considerare o civilizaţie moleculară...**”*(!!)

Este, desigur, evident faptul că **unii dintre acei savanţi erau informaţi suficient de bine în privinţa existenţei reale a fiinţelor radiante cu corpuri invizibile constituite din „particule” mult mai fine.** Totuşi, faptul nu putea fi recunoscut direct nici chiar în cercul restrâns, şi îndepărtat de restul lumii, al participanţilor la „revoluţionarul” Simpozion CETI...

[142] N. edit.: Se pare că există un program de evoluţie cosmic şi nu numai pentru umanoizi, asemănări de organizare existând la furnici şi caracatiţe! Exemple în *„Experimentul Terra“* şi *„SECRETELE TERREI”*.

Găurile negre – staţiile de metrou ale Universului

O prezentare interesantă, sub aspectul posibilităţilor extraordinare pe care le-ar obţine treptat fiinţele ce ar evolua către un orizont mult mai larg al realizărilor creative, a fost expusă de astronomul rus dr. N. Kardaşev. Analizând prin deducţii fizico-matematice fenomenele care s-ar produce **la bordul unei nave cosmice atrasă în zona de colaps a unei „găuri negre”,** care absoarbe irezistibil orice intră în zona sa de atracţie gravitaţională, acesta constata ca **posibilă vieţuirea** în continuare a echipajului respectiv. În paralel, stabilea matematic că **fenomenul de hipercompresare a materiei s-ar opri la o anumită limită.** Ajungându-se la acea limită, steaua devoratoare, împreună cu nava cosmică absorbită, ar intra într-un **fenomen invers – de expansiune.** Echipajul va putea, deci, să se reîntoarcă!

Întrebarea care se ridica era, însă, extrem de stranie: unde se va întoarce, fiindcă, pentru observatorii din exterior, nava cu echipajul respectiv, odată atrasă de o gaură neagră, nu se va mai întoarce niciodată! Din interpretarea relaţiilor matematice, dr. N. Kardaşev deducea o concluzie foarte preţioasă: spaţiul este mult mai complex decât îl cunosc înşişi oamenii de ştiinţă... Pe această cale, astronomul rus enunţa o aceeaşi concluzie pe care o formulaseră şi alţi fizicieni, însă prin interpretarea fizico-matematică diferită a ecuaţiilor teoriei relativităţii generalizate: **ar trebui acceptată existenţa mai multor „feluri de spaţiu”, a mai multor Universuri**[143], fiecare având caracteristici spaţio-temporale proprii... Ar urma deci că **expansiunea imenselor cantităţi de materie**

[143] În ultimele decenii ale secolului XX, fizicianul dr. Richard Gott (profesor la Universitatea Princeton – SUA) a provocat o amplă discuţie între savanţii domeniului, prin demonstrarea fizico-matematică a existenţei a „trei universuri”: cel al materiei pe care o cunoaştem, cel al antimateriei şi cel al tahionilor (particule cu viteze mai mari decât a luminii).

absorbite de o gaură neagră s-ar revărsa acum într-un alt Univers… Pentru acel „alt spaţiu”, impresionantul corp ceresc aflat într-un gigantic fenomen de expulzare a unor materii neutronice ar trebui să fie denumit simbolic ***„gaură albă”.***[144]

Dar dacă un atare proces astral ar fi real, o astfel de „aventură” cosmică a unor exploratori spaţiali **ar oferi însăşi posibilitatea trecerii dintr-un Univers în altul!** În condiţiile existenţei unor parametri care să asigure menţinerea vieţii membrilor echipajului, **intrarea bine controlată într-o gaură neagră ar fi ca o trecere printr-un tunel fantastic care ar scurta esenţial imensele distanţe din Cosmos!** Însă, pentru logica noastră obişnuită, o atare ipoteză ni se pare o adevărată ficţiune ştiinţifică. Cum să se menţină normale trupurile din carne ale cosmonauţilor în cursul unor procese fizice gigantice în care, în jocul unor energii uriaşe, stele, planete, sisteme solare întregi sunt absorbite cu viteze fantastice şi sunt descompuse instantaneu în particulele elementare ale tuturor materiilor absorbite?

Cititorii care şi-au îmbogăţit cultura şi prin cunoaşteri spirituale au aflat un fapt impresionant: **fiinţele invizibile evoluate,** având corpuri din „materii subtile”, **nu sunt afectate de fenomenele specifice materiilor vizibile ale Universului perceput de noi,** chiar la nivelul teribilelor procese stelare! Or, atari potenţe extraordinare oferă înţelegerea posibilităţii călătoriilor intergalactice în condiţiile folosirii „altor legi fizice”, de neconceput încă de mintea noastră…

Tunelele Timpului

Din considerentele teoretice expuse de dr. N. Kardaşev ar rezulta că, **la bordul ipoteticei nave fantastice, timpul**

[144] N. edit.: Amănunte în *„Marile Enigme”* (Ed. OBIECTIV, 2005).

„s-ar anula” şi cosmonauţii ar avea impresia că trecerea în acel „alt spaţiu” s-a produs în fracţiuni de secundă. Întregul proces ar fi ca o străbatere instantanee a unui **„tunel al timpului”!** Or, astfel de „tunele” **ar putea permite vizitarea diferitor Universuri sau poate chiar ale altor zone ale Universului nostru,** prin folosirea bine controlată a fantasticului fenomen de colaps gravitaţional, specific impresionantelor corpuri cereşti, care sunt „găurile negre”! Exploratorii spaţiului ar trebui doar să depisteze în prealabil dacă „devoratorul astral” selectat oferă parametri favorabili şi, în caz optim, să se avânte apoi cu curaj în zona de imensă atracţie gravitaţională a acestuia.

Dat fiind faptul că, în procesul de colaps gravific şi apoi în cel de expansiune a giganticelor cantităţi de materie absorbite, caracteristicile obişnuite ale „continuumului spaţiu-timp” se modifică total (funcţie de mărimea corpului ceresc), **pentru echipajul exploratorilor pot apărea următoarele situaţii,** cu totul ciudate pentru gândirea noastră:

– atunci când călătorii de bord pătrund în câmpul imenselor energii de atracţie ale unei „găuri negre” alese, timpul în fapt nu mai există, astfel că **ei pot vedea întregul viitor al spaţiului pe care îl părăsesc**!

– în schimb, în foarte relativul interval scurt de timp în care cosmonauţii percep expansiunea „găurii albe”, aceeaşi inexistenţă a timpului **le permite să poată vedea întregul trecut al spaţiului în care au pătruns!**

O consecinţă ulterioară a acestor discuţii savante a fost introducerea, în limbajul curent al oamenilor de ştiinţă care cercetează teoretic aspectele posibile ale fenomenelor respective, a două simboluri noi (care, în sine, ascund un conţinut cu adevărat fantastic): **obiectele care vin din trecut sunt denumite „găuri albe”, iar cele din viitor vor fi „găuri negre”…**

„Urmează Calea Lactee, cu peron în centru…”

În finalul expunerii sale, astronomul N. Kardaşev releva, nu fără o anumită sugerare incitantă, faptul că determinările marilor observatoare din lume au confirmat că **cea mai apropiată gaură neagră ar fi chiar centrul Galaxiei noastre,** unde se degajă în permanenţă, în mod neînţeles, cantităţi gigantice de nori de materie, precum şi de energie.

Sunt, oare, centrele galaxiilor locuri de „îmbarcare” şi de „sosire” care să ofere călătorii extrem de rapide de la o familie galactică la alta? Aceasta să fie una din cheile marilor enigme care se ascund în spatele giganţilor nori de praf cosmic expulzaţi mereu din neînţelesele nuclee ale galaxiilor?

Pe aceeaşi linie a materialităţii în progresul civilizaţiilor extraterestre, accentuând straniul aspect al unor creaţii tehnice întru totul remarcabile care ar putea fi realizate de fiinţe inteligente mult avansate, un apreciat specialist al NASA, inginerul Bernard Olivier, se exprima, la acelaşi simpozion, foarte optimist în privinţa posibilităţii interceptării telecomunicaţiilor spaţiale:

„După toate probabilităţile, ***au existat şi există civilizaţii în Galaxia noastră, de cca. 4 – 5 miliarde de ani.*** *Este foarte probabil ca multe dintre ele să fi stabilit contacte interstelare. Dacă este aşa, atunci comunicaţiile au avut loc încă din epoci foarte îndepărtate (miliarde de ani) şi* ***semnalele pot să mai existe încă, pentru a ajuta populaţiile tinere*** *– cum ar fi, de exemplu, cea terestră –* ***să se asocieze la comunitatea galactică…***

Dacă ipotezele noastre sunt exacte, punându-ne în legătură cu aceste civilizaţii, ***vom avea posibilitatea să intrăm în posesia unui imens patrimoniu de cunoştinţe,*** *poate transmise deja, repet, de la planetă la*

planetă, de la civilizaţie la civilizaţie, încă cu miliarde de ani în urmă.”

Din păcate, **savanţii şi specialiştii contemporani continuă să se menţină pe o pistă care nu duce nicăieri,** datorită unui fapt pe care îl evită mereu, în mod inutil şi chiar vinovat: în comunicaţiile spaţiale, fiinţele lumilor invizibile **nu folosesc deloc undele spectrului electromagnetic utilizate de civilizaţia noastră.** Acestea folosesc un alt spectru de energie, care nu este afectat de furtunile magnetice generate de stele, de orice corp astral activ sau chiar de giganţii nori de praf cosmic.

Cea mai evidentă demonstrare a existenţei unui alt spectru de energie, funcţional superior, pleacă de la însăşi manifestarea fundamentală a **fenomenului telepatic,** de care beneficiază orice-fiinţă vie – începând de la bacterii, plante, insecte, etc., până la om. Sesizând, totuşi, acest aspect fundamental, în ultimele decenii, atât NASA[145], cât şi diferiţi specialişti ruşi au extins mult cercetările şi experimentele în acest domeniu al viitorului, dar cu o **ascundere** la fel de **vinovată şi inutilă** sub voalul „secretului de stat”.

Anticii… zburau pe Lună?!

Atât pentru gândirea deductivă bazată pe materialismul descoperirilor ştiinţifice, cât şi pentru imaginaţia omului contemporan informat, îmbinarea încă atât de neînţeleasă, între capacităţile extraordinare ale fiinţelor neîntrupate, evoluate şi realizările lor „tehnologice” a conturat, către acelaşi sfârşit de secol XX, **o altă „enigmă spaţială” stranie.** În fapt, această enigmă (întru totul actuală şi astăzi) a fost suscitată de însăşi „zeiţa nopţilor terestre”: **Luna.**

[145] Bertrand, R.: *„La telepathie”* – Ed. Robert Laffont, Paris, 1974.

Constatarea asemănării astrale dintre Pământ şi Lună a fost transmisă posterităţii încă în urmă cu cca. **5 200 ani,** prin straniul text al ***„Epopeei lui Ghilgameş”,*** care a fost transpus pe tăbliţe de lut ars, în anticul Sumer. Relatând, la întoarcerea dintr-o călătorie spaţială, impresiile din prima parte a zborului, eroul **Etana** reda o imagine care autentifica „aventura” sa:

> ***„Pământul,*** *nu încape îndoială,*
> ***La fel ca discul Lunii astăzi e;***
> *Iar* ***marea,*** *adineaori fără margini,*
> *E* ***cât o curte*** *doar, în colţ de drum.”*

Dar până la astronomul Galileo Galilei, care prin luneta sa a devenit primul cercetător ştiinţific al astrului nopţii, tot ce s-a spus şi s-a scris despre lăcaşul ceresc al zeiţei Selene a fost considerat mereu ca fiind un produs al fanteziei omeneşti. Şi totuşi, în paralel, ne mirăm cu toţii „de unde” sau **„cum” au putut să ştie diferiţi oameni din Antichitate anumite date cu aspect ştiinţific,** deşi nu au avut la dispoziţie nici un fel de instrumente de cercetare. Astfel, **Aristarch din Samos** (310–230 î.e.n.), **primul astronom care a dedus şi a enunţat rotaţia Pământului în jurul Soarelui precum şi în jurul propriei axe, a determinat,** la vremea sa, **şi distanţa de la Pământ la Lună, cât şi diametrul corpului acesteia, la valori surprinzător de apropiate faţă de cele reale!**

Inventarea telescoapelor şi apoi remarcabila dezvoltare a variatelor mijloace tehnice ale astronomiei moderne au risipit însă treptat miturile antice şi medievale şi au oferit cunoaşteri şi răspunsuri tot mai exacte privind intimităţile „stăpânei nopţii”. Adevărate realizări spectaculare au survenit, însă, doar în ultima parte a secolului XX, prin trimiterea a numeroase sonde spaţiale dotate cu aparatură de investigare, ce au evoluat cu succes în jurul globului lunar. Desigur, **culmea** a fost reuşita epocalei performanţe a specialiştilor pământeni: **debarcarea pe Lună** a unor astronauţi temerari, cât şi a diferitor roboţi. Epopeea modernă a expediţiilor selenare avea să dezlege multiple

„taine” neînţelese până atunci dar, în paralel, avea să accentueze şi mari întrebări, cu noi enigme…

Selene nu e fiica Terrei…

Originea astrului nopţii continuă şi astăzi să fie un „mister”. S-a rupt oare, cândva, Luna din globul terestru, poate chiar din marea groapă a Oceanului Pacific? Sau poate este o soră mai mică a Terrei? S-a format cumva în apropierea globului planetei noastre, în cadrul marii nebuloase ancestrale a acestui sistem solar, în perioada neştiută în care materia nebulară se autoorganiza gravitaţional ca o familie planetară? Sau materia ei s-a aglomerat în altă parte a sistemului nostru solar şi ea a fost captată ulterior[146] de Terra? Dar şi mai captivant: **globul selenar s-a format poate…într-o altă zonă a Galaxiei…, într-un alt sistem solar?** Oare, evenimente cosmice neştiute l-au adus în această parte a Căii Lactee, unde a fost prins cândva în mreaja gravitaţiei terestre? Dar, într-o atare ipoteză, **de ce tocmai Pământul l-ar fi captat,** căci în sistemul nostru solar i-ar fi apărut „în cale”

[146] În volumul *„Miturile esenţiale”* (Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1978), omul de cultură V. Kernbach a prezentat două texte vechi, din continente diferite, care menţionau un fapt tulburător: Luna ar fi apărut pe cerul terestru mult mai târziu, într-o epocă în care Omenirea, încă primitivă, proliferase totuşi pe întregul Pământ! Astfel, într-un fragment din textul *„Faste”* (271–302) al poetului roman Ovidius (scris în secolul I î.e.n.), se făcea ecoul unei foarte vechi tradiţii greceşti, din Peloponezul antic: *„După o datină veche a acestor pământuri, arcadienii au trăit înainte de naşterea lui Jupiter şi neamul lor a fost mai vechi decât Luna.”* (!)*

În continuare, V. Kernbach a redat o tradiţie la fel de îndepărtată, regăsită în *„Legenda cascadei Tequendama”* a tribului sud-american chibcha (din Columbia), care era tot aşa de categorică: *„În vremurile străvechi, mai înainte ca Luna să fi început a însoţi Pământul, oamenii care trăiau pe podişul Bogota îşi duceau viaţa ca nişte adevăraţi sălbatici: umblau goi, nu ştiau să lucreze pământul şi nu aveau nici legi, nici datini.”* N. edit.: Arcadienii au fost pelasgi iar Jupiter/Zeus/Yahve se dovedeşte a fi reprezentatul unei civilizaţii extraterestre mai târzii. Ovidius a aflat acest secret, nu la Roma, ci la… Tomis, de la „sălbaticii” geţi…

planete cu mult mai mari şi deci cu puteri de atragere mult mai intense?

Treptat, **specialiştii** noii ştiinţe a „selenologiei” **au părăsit ideea „ruperii” forţate a Lunii din corpul globului terestru** (deşi periodic această ipoteză mai este reactivată de câte un astrofizician). Faptul a reieşit din analizele bogatei recolte de **mostre din solul lunar**[147] care au fost aduse de misiunile americane şi ruseşti, rezultatele **sugerând „o altă origine” a marelui satelit terestru.** De fapt, încă anterior era formulat, în acest sens, un important argument teoretic al astrofizicienilor specializaţi în mecanica planetară: la astfel de „ruperi”, masele corpurilor astrale respective ar trebui să fie în raport de **9 la 1.** Or, **masa Lunii, fiind numai a 18-a parte din masa planetei noastre,** aceasta nu ar fi un „copil” al Pământului.

Convingătoare au fost rezultatele analizelor efectuate asupra variatelor mostre cereşti, care au stabilit ce elemente chimice şi care compuşi minerali domină în compoziţia solului selenar.

Cele câteva sute de kilograme de roci, aduse în condiţii eroice din diferite locuri ale suprafeţei astrului, au demonstrat faptul că **elementele preponderente sunt: calciul, siliciul, manganul, magneziul.** Surpriza a fost constituită, însă, de **abundenţa titanului, care pe planeta noastră este suficient de rar.** Chiar şi procentele de **uraniu, thoriu, stronţiu şi bariu** din anumite zone s-a demonstrat a fi **mai ridicate** decât cele găsite în materia terestră. În plus, faptul că **Luna are mai puţin fier şi plumb** decât are structura masei Pământului a contribuit şi el la considerarea formării separate a Lunii, în urmă cu cca. 4,6 miliarde de ani...

---

[147] Echipajele americane ale NASA care au aselenizat pe astrul nopţii cât şi roboţii trimişi de specialiştii ruşi ai programului Glavcosmos au adus pe Pământ cca. 380 kg de pietre prelevate din nouă regiuni ale Lunii – de pe sol sau din foraje până la cca. 2 metri adâncime. În total au fost aduse 2 196 eşantioane diverse, care au fost tăiate în 56 000 de bucăţele, pentru a fi analizate în numeroase laboratoare specializate.

Luna e plină… de mistere

Analizele magnetometrice ale mostrelor au arătat şi ele un fapt tare ciudat: într-un trecut foarte îndepărtat, globul selenar fie a avut un puternic câmp magnetic propriu, care astăzi nu se mai regăseşte, fie a suportat o inexplicabilă influenţă a unui neştiut câmp magnetic extrem de intens. **Cauzele pierderii propriului câmp nu au putut fi însă determinate,** ipotezele emise de diferiţi astrofizicieni şi geologi rămânând fără vreo confirmare…

O altă mare întrebare, rămasă în parte neclarificată, se referă la „viaţa termică" a astrului nocturn. În cursul miliardelor de ani, **Luna s-a răcit oare total?** Or, mai are poate o „inimă fierbinte" – un nucleu central topit, specific oricărui corp ceresc „viu", care să fie capabil să alimenteze activităţi vulcanice? Judecând după valoarea foarte redusă a intensităţii câmpului său magnetic şi după o anumită „linişte a straturilor[148] din profunzimi", **partea centrală a astrului ar trebui să fie rece.** De altfel, s-a stabilit în principiu şi faptul că **ultimul mare val de lavă[149] bazaltică a fost împins din adâncimi acum 3,3 miliarde de ani.**

În mod practic, specialiştii consideră astăzi că Luna este un astru „mort" din punct de vedere tectonic, **răcirea**

---

[148] Misiunile selenare au lăsat pe solul lunar, în locuri diferite, seismografe suficient de sensibile. Semnalele transmise de acestea timp de cca. zece ani după încheierea programului american „Apollo" au indicat existenţa aproape zilnică a unor cutremure, dar de intensitate foarte redusă. Pe Pământ, seismografele înregistrează cutremure de asemenea zilnic, dar aici sunt atât mici, cât şi mari.

[149] Geologul american P.W. Gast (de la Houston) a apreciat – după studierea mostrelor aduse de astronauţi – că suprafaţa Lunii s-ar fi solidificat acum 4,3 miliarde de ani. Ulterior, straturile lichide şi vâscoase din interior ar fi produs fenomene vulcanice, conducând la o răcire mai rapidă a nucleului astrului.

Prof. Wasserburg, (de la Inst. Tehnologic California), a constatat evenimente mult mai dramatice: *„Este clar că acum 3,9 miliarde de ani, pe suprafaţa Lunii s-a dezlănţuit un adevărat iad. Ceva s-a întâmplat acolo, ceva care a zdrobit, topit şi restructurat complet compoziţia originală a solului. O posibilitate este ca Selene să fi fost lovită cu o putere extraordinară de un corp ceresc de dimensiuni imense, care să fi topit o bună parte din suprafaţa sa."*

întregului său glob survenind **cu cca. 3 miliarde de ani în urmă.** Anumite zone cu lavă, de la suprafaţa solului, care ar avea vârste mai recente, sunt puse pe seama căderii unor meteoriţi grei, care prin impact ar fi împins la suprafaţă importante mase de roci topite instantaneu.

De fapt, relieful văzut şi fotografiat în decursul timpului nu evidenţiază decât în mică măsură zbuciumul scoarţei acestui satelit terestru. Solul său a fost acoperit peste tot, în sute de milioane de ani, de un **strat de praf foarte fin,** denumit **„regolit”,** ce are acum grosimi de la 5 până la 10 metri. Petele mai întunecate, pe care le vedem şi cu ochiul liber – aşa-numitele „mări” –, sunt zone întinse în care magma de bazalt topit, împinsă vulcanic din adâncurile globului selenar, s-a solidificat lent. Există, însă, în unele locuri, cantităţi mari din acea masă de magmă care nu au mai răzbit până la suprafaţă şi care, prin răcire, s-au solidificat la diferite adâncimi. Denumite ***„masconi”,*** acestea s-au dovedit ca importante prin **anomaliile gravitaţionale produse local,** anomalii care afectau efectiv deplasările pe orbite circumlunare ale sondelor şi navelor terestre.

Problema căldurii globului selenar a fost reluată în mod repetat pe parcurs, (fără a se afecta concepţia acceptată a nucleului rece), datorită neelucidării aşa-ziselor **„anomalii termice” foarte precis localizate.** Acestea au fost constatate prin fotografieri periodice ale solului cu filme sensibile la radiaţiile termice, (în infraroşu). S-a determinat astfel existenţa unor **puncte mai calde** şi chiar a unor zone care se răceau mai lent decât rocile din jur, în timpul nopţilor selenare.

Cel mai curios caz sesizat a fost cel al faliei din **Mare Humorum** (la sud de craterul Gassendi A), care îşi păstra radiaţia termică suplimentară chiar şi atunci când terenul din jur se răcea în mod apreciabil. Primele supoziţii au pus anomaliile pe seama scurgerii unor gaze fierbinţi din adâncurile calde ale globului lunar. Dar acestea intrau **în contradicţie** cu acceptarea generalizată a răcirii nucleului satelitului nocturn... În plus, filmările transmise de „Lunar

Orbiter”, cât şi cercetări ulterioare urmărite cu interes, nu au oferit nici un fel de indicii care să susţină ipoteza gazelor fierbinţi… Se contura o nouă mare enigmă?

Satelitul pe care „se întâmplă mereu ceva”

De fapt, preocuparea pentru elucidarea problemei respective a fost amplificată şi de anumite fenomene stranii suplimentare, care au captivat efectiv atât pe astronomi şi pe specialiştii selenari, cât şi opinia publică informată. Era vorba de **ciudatele fenomene luminoase observate în decursul deceniilor,** atât prin intermediul telescoapelor terestre, cât şi, la acel început de epopee spaţială, direct de către astronauţi. Însă, pentru majoritatea publicului contemporan, şi chiar pentru mulţi oameni de ştiinţă insuficient documentaţi, fenomenele respective au rămas din păcate şi până astăzi doar nişte „enigme lunare”…

Într-adevăr, toată lumea ştiind că **Luna nu are atmosferă,** cu greu se poate accepta că pe acest astru ar putea exista fiinţe inteligente capabile să producă efecte luminoase atât de intense încât să fie observate de pe Pământ! Numai cei ce cunosc faptul că **fiinţele neîntrupate** în corpuri organice îşi protejează propriul „nucleu spiritual” al conştiinţei, voinţei şi al inteligenţei creatoare în corpuri invizibile ştiu că acestea **pot vieţui fără nici o problemă în aşa-zisul vid cosmic…** Mai este oare cazul să reamintim filmul obţinut de echipajul navetei spaţiale Columbia sau tulburătoarele vizionări ale cosmonauţilor ruşi? Dar şi pentru mulţi dintre pământenii care cunosc acest fapt fundamental, problema „tehnologică” a producerii de **fenomene luminoase pe solul lunar** nu este uşor de înţeles şi de explicat…

Literatura de specialitate menţionează că înmulţirea observărilor stranii de acest fel a determinat ca, încă din a doua jumătate a secolului XIX, *„Societatea Astronomică*

Regală” din Anglia să organizeze, începând din anul **1867**[150], o observare atentă a fenomenelor luminoase, cu totul neînţelese, de pe astrul nopţii. De atunci şi până acum, au tot fost **consemnate vreo 2 000 de observări de fenomene luminoase apărute pe solul Lunii,** rămase însă mereu fără explicaţii…

Producerea manifestărilor luminoase selenare fiind urmărită în ultimele decenii atât de astronomii profesionişti, cât şi de mulţi amatori, acestea au fost consacrate în literatura de specialitate prin termenul de *„fenomene tranzitorii lunare”* (sau, mai uzual, prin iniţialele cuvintelor englezeşti respective: „***L.T.P.”).*** Prezentarea publică a acestei probleme atât de stranii a fost declanşată de astronomul H.P. Wilkins care, în anul 1950, a făcut cunoscut faptul că a observat pe Lună **repetarea unor jocuri luminoase de scurtă durată.** După câteva săptămâni şi astronomul dr. J. Bartelet a publicat confirmarea existenţei straniilor manifestări în locul indicat de H.P. Wilkins.

În anul **1989,** revista ştiinţifică pariziană *„La Recherche”* a publicat, sub semnătura inginerului Michel Granger şi a lui Francis G. Graham (coordonator al *„American Lunar Society”*), un articol de sinteză privind realitatea şi amploarea „fenomenelor tranzitorii lunare”. Iată un fragment al consideraţiilor respective, care evidenţiază pregnant faptul că pe **Lună *„se întâmplă mereu ceva”,*** ceva extrem de straniu, care depăşeşte posibilităţile de explicare ale celor mai avansate cunoaşteri ştiinţifice pământene…

Astăzi, nimeni din comunitatea Seleno-astronomică nu le mai contestă realitatea. Mai întâi, din cauză că în anul **1958** a fost detectat un **„nor strălucitor” în vecinătatea vârfului central al craterului Alphonse,** ale cărui linii de emisie au fost înregistrate de astronomul rus N.A. Kozârev, de la observatorul Pulkovo. Apoi, în **1963,** doi selenografi americani, J.A. Greenacre şi colegul său E. Barr (de la

[150] De fapt, au existat şi relatări, sporadice şi mai vechi, ale unor astronomi renumiţi (W. Herschel, J.E. Bode, C. Flammarion, W.H. Pickering), dar se pare că aceştia le-au pus pe seama imperfecţiunii telescoapelor de care dispuneau.

„Aeronautical Chart and Information Center” al Forţelor Aeriene ale SUA), au urmărit, chiar de la observatorul Lowell din Flagstaff, **lumini roşiatece distincte apărute în apropiere de craterul Aristarchus şi de Valea Schroter.** Aceste fenomene au fost confirmate ca producându-se în locurile respective, în aceeaşi fază, (dar a lunaţiei următoare), şi de către confraţi care au fost sceptici până atunci. Cu toate posibilităţile de distorsionări instrumentale, atmosferice şi fiziologice, numărul important de L.T.P. pare a fi suficient pentru a demonstra ca obiectivă realitatea lor.[151]

Luna ca o… orgă de lumini

Conform lui W.S. Cameron, de la *„NASA Goddard Space Flight Center”*, care a publicat cel mai complet catalog al diferitelor L.T.P. Observate, **până în anul 1977** s-au acumulat aproape **2 000 de cazuri.**

Astronomul W.S. Cameron şi-a completat lucrarea şi cu o prezentare de sinteză a procentelor diferitelor tipuri de fenomene luminoase consemnate până atunci, care evidenţia de fapt şi alte fenomene stranii:

– sclipiri strălucitoare = **50** % (ca cele din craterul Tycho).

– lumini roşiatece intense = **18** % (ca cele din craterele Herodot şi Gassendi).

– lumini albastre = **17%** (ca cele din craterul Aristarchus).

– întunecări temporare = **12%** (ca cele din craterul Aristarchus).

– ocultaţii = **34%** (observări ale ascunderii parţiale şi temporare a solului lunar de către „ceva” necunoscut).

Totalul procentelor depăşeşte doar aparent 100%, întrucât unele cazuri din primele categorii au fost incluse şi în categoriile ascunderilor temporare.

[151] N. edit.: Amănunte în *„SECRETELE TERREI”*.

Pentru a se putea obţine cât mai multe informaţii asupra acestui gen neînţeles de fenomene, s-au organizat chiar ***„vânători de L.T.P.”,*** printr-o cooperare directă între astronomi profesionişti şi astronomi amatori. Astfel, între anii **1964** şi **1967,** NASA a finanţat, în acest scop, activităţi comune ale ambelor grupuri, în cadrul unui program mai amplu denumit „Moonblink”.

Întrucât astronauţii americani ai misiunilor „Apollo” au avut şi sarcina de a verifica din apropiere, locurile cu manifestări luminoase repetate şi eventual de a surprinde modul de producere a „fenomenelor tranzitorii lunare”, în anii acelor misiuni, programul de cooperare cu astronomi profesionişti şi amatori a fost extins la nivelul a 31 de ţări. I s-a dat şi o nouă denumire: „*proiectul* ***LION”*** (*Lunar International Observers Network*). Astronomii respectivi trebuiau nu numai să observe continuu Luna, dar şi **să sesizeze imediat NASA** – prin intermediul lui Smithsonian Center – în privinţa oricărei observări semnificative.

Deşi nu s-au înregistrat rezultate spectaculoase, totuşi reuşita sincronizării observărilor sesizate de astronomi, cu **informarea imediată a astronauţilor** aflaţi în apropierea Lunii sau pe orbite circumlunare, a avut o importanţă deosebită: trimişii spaţiali **au vizionat direct fenomenele în localizările indicate!** Astfel de sincronizări valoroase au avut loc în timpul zborului misiunii ***„Apollo 10”*** (mai 1969) şi, la scurt timp, şi pentru misiunea ***„Apollo 11”*** (iulie 1969).

De fapt, acel an **1969** a oferit o adevărată **culme numerică a straniilor observări de fenomene luminoase pe Lună:** au fost înregistrate **118 cazuri!** Dar, ca şi mulţimile de L.T.P. anterioare, şi acestea au rămas aparent neînţelese de specialiştii selenari.

În fond, ce fenomene, care surse naturale de lumină ar putea exista pe astrul nopţii? Acest astru nu are atmosferă şi, deci, descărcări electrice la milioanele de volţi ale trăsnetelor sau fulgerelor nu au cum să se producă. La rândul său, vulcanismul s-a epuizat de miliarde de ani, iar

nucleul e practic rece[152], de asemenea de miliarde de ani. Şi atunci, „cine” produce efecte luminoase pe solul selenar? Cu sutele şi cu miile! Şi încă „fenomene luminoase” de diferite culori: albe-strălucitor, roşii dar şi albastre! Simpla declarare a multitudinii acestor L.T.P. ca fiind „o enigmă lunară” nu-l mai satisface însă pe omul cât de cât şcolit al secolului XXI… Căci dacă o emisie de radiaţii luminoase nu are cauze naturale, înseamnă că sursele respective sunt „tehnice” – au fost create şi sunt manevrate de fiinţe inteligente!

În faţa atâtor demonstraţii faptice din diferite domenii fenomenologice sau ca evenimente materiale direct şocante, se distinge o cu totul altă realitate. Impunerea menţinerii discreţiei spre public şi a păstrării oficiale a unui „secret” care încă nu ar trebui să fie cunoscut de Omenire a condus mereu la „uitarea” imediată a fenomenelor „inexplicabile” şi „ascunderea” dirijată a unui fapt tulburător: **pe satelitul Terrei există, de fapt, fiinţe inteligente neîntrupate carnal, care vieţuiesc în condiţiile mediului cosmic!** În decursul timpului, manifestările şi deplasările lor au fost observate aleator ca insolite fenomene luminoase. De asemenea, anumite activităţi neştiute ale acestora au produs şi ciudatele încălziri foarte localizate.

Lumini stranii în craterul Aristarch

Colaborarea dintre NASA şi astronomi din diferite ţări a condus la observări comune, ce au permis şi astronauţilor vizionări directe deosebite la misiunile ***„Apollo 16”*** (aprilie 1972) şi ***„Apollo 17”*** (decembrie 1972); şi observările

[152] Prin stabilirea caracteristicilor magnetice ale globului selenar, treptat, s-a putut determina şi temperatura straturilor în profunzime. Pe această cale s-a ajuns la concluzia că, în zona centrală, temperatura ar putea ajunge la cel mult 330°C. (În partea centrală a Pământului, regimul termic creşte de la 3 600° spre 6 000°C).

acestor astronauţi au fost, însă, destinate „arhivelor secrete”…

Opiniei publice i s-au oferit de fiecare dată informări extrem de scurte, care au fost reţinute în timp doar de puţinele persoane care au înţeles că **pe Lună „se întâmplă ceva”,** un „ceva” pentru care nu a sosit încă timpul să fie dezvăluit.

Iată câteva exemplificări din presa vremii:

*„21 (Agerpres): **Lumini stranii** au fost observate marţi dimineaţa **ieşind din craterul Aristarchus de pe Lună**, a anunţat Observatorul Naţional Oudenbosch (Olanda) care, împreună cu alte numeroase observatoare din întreaga lume, urmăreşte satelitul natural al Pământului în timpul zborului circumlunar al navei «Apollo 10». Aceste lumini au fost clar distinse **la cca. 1 000 kilometri de aria de aselenizare** prevăzută de conducerea NASA pentru viitorul zbor al navei Apollo”* (presa din 22 mai 1969).

După două luni, astronomii şi corpul tehnic al NASA erau însă din nou în alertă. Iată ce i s-a comunicat presei să publice (în **21 iulie 1969**):

*„Haga – 21 (Agerpres): în urma unor informaţii transmise de Centrul Spaţial de la Houston, oamenii de ştiinţă de la Observatorul astrofizic de la Cambridge (SUA) au solicitat colegilor lor de la Institutul de Astronomie din Oudenbosch (Olanda) să fotografieze, cu ajutorul unui telescop special de 30 cm, **craterul lunar Aristarch, unde astronomi americani au observat sâmbătă, de două ori, pete luminoase de origine necunoscută.”***

*„Bochum – 21 (Agerpres): **O anumită «activitate»** a fost observată **pe suprafaţa Lunii** de către Observatorul astronomic din Bochum (R.F.G.). Potrivit comunicatului dat publicităţii duminică, această activitate, localizată **în craterul Aristarch,** a durat aproximativ **5 secunde.** Observatorul a precizat că a avertizat NASA, care i-a răspuns că **şi astronauţii de pe «Apollo 11» au observat acelaşi fenomen,** în acelaşi timp cu Observatorul astronomic din Bochum. Michael Collins a comunicat Centrului Spaţial de la Houston că a observat cu*

un binoclu ***o pată cu un diametru de aproximativ un sfert de milă pe versantul frontal al craterului Aristarch.*** *Fără a putea preciza natura acestei pete, el a declarat că are o culoare închisă şi se deosebeşte în mod frapant de toate nuanţele observate pe Lună”.*

În fapt, o pată de culoare închisă[153], cu diametrul de cca. o jumătate de kilometru, care a dispărut rapid din câmpul de observare al astronautului M. Collins, nu mai este un fenomen luminos, ci cu totul „altceva”. Acele „întunecări temporare” şi acele „ocultaţii ale suprafeţei lunare” – după cum le-a denumit voalat astronomul W.S. Cameron – care implică desigur manifestarea a „altceva” de dimensiuni foarte mari, constatăm acum (după decenii) că **se aseamănă direct cu dimensiunile impresionante ale „obiectelor” imense care se deplasau neştiut în apropierea Pământului, atunci când au fost filmate de la bordul navetei Columbia!**

OZN-urile se înghesuie pe Lună!

Este evident că atât NASA, cât şi Programul Cosmic al Rusiei deţin cu mult mai multe înregistrări edificatoare şi totodată extrem de tulburătoare. Dar, din noianul de fotografii şi filmări ale diferitor manifestări ale unei extraordinare „realităţi ascunse”, **numai unele au fost oferite opiniei publice.** Astfel de „oferiri” s-au făcut cu

[153] Astronomul argentinian profesorul Benito Reyna a obţinut, în noaptea de 1 decembrie 1965, prin telescopul observatorului Adhara – din apropiere de Buenos Aires –, o serie de fotografii care au înregistrat un fapt şocant: deplasarea pe globul plin şi luminos al Lunii a trei „forme” ovoidale întunecate, care ocultau părţi apreciabile din suprafaţa astrului. Dar, în fapt, pentru unele dintre observările astronomilor nu se poate şti dacă anumite „forme” se aflau în spaţiul selenar sau se deplasau la o distanţă nedeterminabilă în spaţiul extraatmosferic sau poate în atmosfera terestră, prin dreptul telescopului. Cazul fiind prezentat de cotidianul parizian *„Le Figaro”*, din 06.12.1965, a condus la publicarea uneia dintre fotografii pe coperta revistei *„Phénomènes Spatiaux”* (Paris, iunie 1966), apoi în cartea *„Le Livre Noir des Soucoupes Volantes”* a investigatorului francez H. Durrant (Ed. R. Laffont, Paris, 1970).

mari întârzieri, din când în când, spre a fi înţelese doar de puţinii oameni care pot să realizeze conţinutul lor fundamental, asociindu-le cu alte cunoaşteri mult mai complexe.

Un bun exemplu în acest sens este cartea *„Somebody Else Is On The Moon”* a autorului George H. Leonard, care a publicat câteva fotografii foarte elocvente – dintre imaginile care au fost difuzate public de NASA –, după îndelungate studieri ale filmelor obţinute în cursul unor misiuni selenare. Autorul le-a selectat întrucât a descoperit în ele înregistrarea unor fapte extrem de stranii. Astfel, într-un „document fotografic” care a cuprins **aria marelui „crater” Lobacevski,** clişeul expus de la bordul unei staţii automate ce zbura deasupra Lunii a înregistrat un ciudat fenomen luminos: **un fel de bandă strălucitoare – lungă şi lată, cu o extremitate mai difuză –, care depăşea peretele înalt al craterului.**

Astfel de „benzi luminoase” sunt **specifice,** (după cum am ilustrat în numeroase cărţi anterioare), **înregistrărilor fotografice care surprind deplasări foarte rapide ale „prezenţelor radiante” invizibile.** A fost oare, filmată atunci, „graba” unei fiinţe ce „vieţuia” pe Lună şi se sesizase de apariţia staţiei automate terestre sau era şi ea în „vizită” pe astrul nopţii?

Extrem de lungul şir al acestor observări ciudate ale astronomilor şi ale astronauţilor, toate aceste înregistrări mereu „stranii” obţinute în cursul misiunilor spaţiale, date însă în scurt timp „uitării” şi „secretului”, relevă şi ele un acelaşi fapt extraordinar, demonstrat de mii de ani chiar şi de „strania prezenţă OZN”: vieţuiesc şi în mediul „inospitalier” al spaţiului fiinţe inteligente, care însă nu au trupuri din materia noastră carnală, ci **din materii care nu sunt influenţate absolut deloc de „condiţiile vitrege” ale Cosmosului.** Aceste fiinţe sunt cu mult mai evoluate în cunoaştere, creativitate şi spiritualitate decât „noi”, oamenii pământeni. Din păcate, acest fapt le determină în plus să se menţină la distanţă de „fraţii” lor tereştri… Însă, aşa cum remarca şi specialistul NASA dr. Bernard Olivier, la

Simpozionul CETI, astfel de fiinţe, chiar de la distanţă, ***„caută să ajute civilizaţiile mai tinere*** *– cum ar fi de exemplu cea a noastră”*...

În spaţiul selenar nu au fost urmărite, însă, numai deplasări ale unor „forme” întunecate, ca cea raportată de astronautul M. Collins. Astronomi pământeni au fost cu totul uimiţi vizionând **şi unele forme luminoase care evoluau deasupra solului lunar.** Astfel, la timpul respectiv, astronomul H.P. Wilkins a făcut public faptul că, la observarea sa din **30 martie 1950,** a urmărit **deplasarea în spaţiul Lunii a unei *„forme ovale luminoase”.*** Cinci ani mai târziu, astronomul amator american W. Lambert informa public şi el că, în noaptea de **8 septembrie,** vizionase deplasarea a **două surse luminoase, venind dinspre munţii Taurus către regiunea vestică a Mării Serenităţii.** Trei săptămâni mai târziu, astronomul spaniol Garcia comunica din Madrid că, la **26 septembrie,** a urmărit la rându-i, prin telescop, deplasarea selenară a **trei surse luminoase, grupate în formaţie de triunghi…**

„Lunarii” ne arată… crucea!

Faţă de telescoapele de care dispuneau astronomii respectivi, la acea vreme, este evident un fapt: de pe Pământ au putut fi vizionate doar deplasări ale unor mici „forme” luminoase[154] care, acolo „sus”, erau totuşi de mari dimensiuni… Însă dacă afirmaţiile acestor astronomi pot, mai mult sau mai puţin, să fie crezute de cei sceptici din fire, multă lume a putut să vadă un uimitor document fotografic, extras dintr-un film transmis în **1967** de o staţie

[154] Revista japoneză *„UFO News of Japan”* – din vara 1974 –, precum şi revista canadiană *„CUFOR”* – vol. 3, no. 3 / 1975 – au publicat un set de trei fotografii consecutive difuzate mult mai târziu de NASA, care au fost expuse la 22 mai 1969, de astronauţii de la bordul navei *„Apollo 10”*, imediat după lansarea modulului lunar „Snoopy”. Separat de imaginea modulului, clişeele au înregistrat şi deplasarea evidentă a unui corp sferic luminos – asemenea unui mare glob radiant –, care aparent se mişca în apropierea solului selenar.

automată americană ce orbita în jurul Lunii şi difuzat mai târziu de NASA. Acest document s-a constituit, alături de multe imagini similare, într-o dovadă materială categorică a realităţii manifestărilor de acest fel în spaţiul selenar.

Fotografia, publicată de autorul G.H. Leonardo în cartea citată anterior (*„Somebody Else Is On The Moon”*) şi reluată şi de revista canadiană *CUFOR* (vol.4, no.6 / 1978), a înregistrat un fapt efectiv uluitor: **în zona craterului Vitello, pe solul lunar, se deplasau la distanţă două mari vehicule luminoase** prin ele însele (şi nu de la lumina solară), **având contururi rotunde, care au lăsat în spatele lor urme adânci în stratul prăfos de regolit!** Traseele parcurse nu au ţinut cont de pantele şi declivităţile solului, deşi relieful prezenta variaţii evidente.

Vehiculele luminoase erau de **dimensiuni diferite.** Cel care se apropiase mai mult de craterul Vitello avea – în raport cu elementele de relief – **dimensiuni apreciabile.** Celălalt, relativ „mai mic”, părea a avea diametrul cam de o treime din diametrul celui mare. Urmele lăsate în stratul de regolit erau diferite. Dacă la vehiculul luminos mai mic, acestea erau continui pe un traseu cu o anumită curbură, la cel de mari dimensiuni, urmele sale foarte late şi adânci, aveau întreruperi secvenţiale simetrice, **ca şi cum ar fi efectuat mereu anumite săltări (?!).**

Foarte straniu mai este şi un alt detaliu analitic: traseul parcurs de vehiculul mai mic **părea a ieşi dintr-un fel de crater întunecat, în partea opusă a acestuia ne mai distingându-se vreo urmă de traseu** (?!).

Pentru o înţelegere măcar parţială a unor fapte cu alură de fantastic, care în sine se constituie în realităţi ce depăşesc cunoaşterea noastră, înregistrarea documentară obţinută de echipajul navetei spaţiale Columbia a devenit, evident, extrem de utilă! La nivelul inteligenţelor cosmice, problema „formelor mari” care se vehiculează neştiut în spaţiu şi respectiv pe Lună se pune cu totul altfel. Şi aceasta, întrucât fiinţele mult evoluate au obţinut în timp adevărate potenţe din domeniul „magiei”, fiind structurate din materii „mai fine” şi folosind normal alte forme de

energie, mult superioare – din spectrul energiei gândirii, al energiilor spirituale!...

Desigur, fenomenele luminoase localizate, având şi **culori diferite,** constituiau **manifestări fizice cu totul diferite în raport cu marile forme luminoase sau întunecate care se deplasau în spaţiul selenar.** Or, urmărirea şi elucidarea fenomenelor respective era extrem de importantă pentru oamenii de ştiinţă şi specialiştii de la solul terestru, întrucât o eventuală descoperire a originii acelor manifestări ar putea conduce la cunoaşteri cu adevărat fantastice...

Conform catalogului astronomului american W.S. Cameron, până în 1977 era stabilită existenţa a cca. 250 de „situri" unde se repetau „fenomenele luminoase[155] tranzitorii". Cele mai numeroase observări localizate au fost sesizate în craterul **Aristarchus: 30%** din consemnări – deci cca. 600 de cazuri!

O foarte ciudată înregistrare documentară de acest fel a amplificat şi mai mult „misterul" luminilor lunare: revista ştiinţifică de specialitate ***„Sky and Telescope",*** (editată de Universitatea americană Harvard), a **publicat în iunie 1958 fotografia unei imense cruci luminoase[156] care apăruse în apropierea craterului Parry!** Strania înregistrare fusese obţinută de astronomul american Robert Curtiss. din Alamogordo, statul New Mexico.

Determinările efectuate la scara munţilor alăturaţi au indicat faptul că **braţele crucii luminoase măsurau câteva mile!** Fusese ea realizată oare în mod special pentru a fi vizionată de pământeni?

---

[155] Locurile în care au fost observate cele mai numeroase „activităţi" de acest fel, fiind evident că acolo se întâmpla „ceva", erau următoarele: Valea Herodot, Valea Scroter, circul Platon, craterele Aristarchus, Alphonse, Gassendi, Agrippa, Grimaldi, Riccioli, Copernic, Kepler, Tycho.

[156] Documentul fotografic a fost prezentat şi în ţara noastră, în cartea autorului american Frank Edwards, *„Farfuriile zburătoare – o chestiune serioasă"*, tradusă la Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1969.

Luna e un contrabas uriaş?

Structura internă a globului lunar va rămâne desigur, încă multă vreme, **o problemă de cercetare complexă.** Micile foraje executate de astronauţi şi de roboţi în solul lunar, măsurătorile seismometrice de lungă durată, transmise de aparatele plasate în locuri diferite, anumite studii magnetometrice, cât şi variate prospectări, care au putut intra în profilul misiunilor selenare, au condus la întocmirea unor modele ipotetice ale structurării interioare a astrului nocturn.

Totuşi, **o serie de aspecte neobişnuite** au modificat modelările teoretice şi au suscitat multiple întrebări dintre care nu puţine au fost cele rămase fără răspunsuri, conducând la adevărate enigme.

Una dintre primele constatări derutante a fost transmisă de sonda spaţială americană ***„Lunar Orbiter 5”:*** în timpul evoluţiei sale pe orbită în jurul Lunii, (în anul **1967),** aceasta **a suferit repetate modificări ale traiectoriei şi ale vitezei sale atunci când survola anumite zone,** (la trecerea peste „mările” circulare Imbrium, Serenitatis, Crisium, Nectaris, Humorum). Modificări similare au survenit apoi şi la orbitele altor aparate terestre, fapt care a condus la o constatare interesantă: **în subsolul lunar există mari aglomerări de materii grele,** strict localizate, care în zonele respective **modifică efectiv valoarea normală a câmpului gravitaţional.** Influenţa acelor aglomerări – ce au fost „botezate” cu termenul ***„mascons” –*** s-a arătat a fi într-atât de importantă încât, pentru a nu compromite misiunile cu astronauţi proiectate în cadrul „Programului Apollo”, NASA a trimis în prealabil nava *„Apollo 10”* numai în zbor circumlunar, pentru a experimenta „pe viu” efectele masconilor asupra acelui tip de navă.

Originea şi compoziţia aglomerărilor din subsol – care s-ar afla la **adâncimi** variind **între 35 şi 75 de km** şi ar avea **diametre** în jur de **15 km** – au provocat inerente discuţii între specialiştii implicaţi. Savantul american H.C. Urey a

presupus că ciudatele formaţii de sub scoarţă ar fi nişte meteoriţi gigantici din fier, care ar fi căzut pe Lună încă în perioada formării ei, când solul era vâscos. Ipoteza sa a fost însă combătută. Ţinându-se cont de vitezele meteoriţilor şi ale accelerării lor la atragerea de un corp astral, aceştia ar fi trebuit să se vaporizeze la impact. Alţi specialişti au lansat ipoteza că, în cursul structurării ei, Luna ar fi rămas în profunzime cu cavităţi imense care, la un moment dat, ar fi fost umplute cu lava din adâncuri, Masele respective de lavă nu ar mai ajuns la suprafaţă, datorită răcirii timpurii a masei astrului. Dar, din calculul volumelor aglomerărilor respective, a reieşit că în interiorul astrului nu ar fi existat cantităţi atât de mari de lavă…

Existenţa unor goluri foarte mari în adâncurile corpului selenar s-a constatat că este foarte reală şi acest fapt a ridicat la rându-i probleme de asemenea ieşite din comun, **punând în dubiu chiar concepţiile acceptate privind originea satelitului terestru.** Primele anomalii datorate acestor goluri au fost sesizate în **noiembrie 1969,** cu ocazia misiunii ***„Apollo 12”.***

După plecarea victorioasă de pe solul Selenei, astronauţii care au revenit în nava rămasă pe orbită – prin care urma să se facă reîntoarcerea spre Pământ – **au retrimis cu viteză, spre zona cercetată, modulul de coborâre-urcare** pe care l-au părăsit. De fapt, era ultimul experiment al misiunii, căci prin şocul izbirii finale, **se urmărea producerea de unde seismice.** Acestea trebuiau să fie măsurate de seismometrele instalate în cadrul programului avut pe sol, cât şi de astronauţii misiunii anterioare – *„Apollo 11”*.

Efectele care au urmat au produs o surpriză de mari proporţii: impactul cu solul globului lunar (ce are un diametru de 3 472 km) al micuţului „păianjen” terestru (ce avea un diametru de **4,8 m** şi o înălţime de **6 m)** a produs îndelungate **vibraţii ale întregului astru!** Acestea au durat **55 minute!** Se defectaseră oare subit seismometrele montate pe solul Selenei, sau poate că existenţa reală a

unor imense goluri interioare ofereau efecte de rezonanţă prelungită, cu ecouri multiple?

Clarificarea programată la o misiune ulterioară a fost mult mai spectaculoasă. Pentru a putea provoca un şoc de o intensitate mult sporită, specialiştii NASA au dirijat **ultima treaptă propulsoare a rachetei „Saturn 5”** – care s-a detaşat de nava ***„Apollo 14”*** după ce vehiculul spaţial s-a înscris pe traiectoria lunară – să parcurgă separat drumul spre Lună pe un traseu diferit.

Astfel, în dimineaţa zilei de **4 februarie 1971,** corpul golit de carburant al treptei a treia (lung de **18 m** şi cu diametrul de **6,5 m,** având o greutate de **40 tone)** s-a izbit cu mare viteză de solul lunar într-un punct din **Oceanul Furtunilor,** situat la 183 km de locul unde echipajul *„Apollo 12”* montase seismometre. Unda de şoc produsă a generat de data aceasta **vibraţii ale întregului glob selenar** care au durat aproape **5 ore!**

Deci, **în profunzimile sale,** astrul nopţii are **goluri imense,** mult prea mari pentru a putea fi înţeleasă în mod ştiinţific originea acestora… Scoarţa sa ar putea să fie o „carapace” dură ce ascunde uriaşe spaţii goale, care la şocuri externe se comportă ca gigantice cutii de rezonanţă?

Cum se poate pierde gravitaţia?

Un eveniment cosmic natural avea să confirme uimitoarele determinări, după mai bine de un an. La mijlocul lunii **mai 1972,** Centrul spaţial de la Houston a făcut cunoscut faptul că pe **Lună a căzut un meteorit. Impactul a fost echivalat cu explozia unei încărcături de trotil de o sută de mii de tone.** Seismometrele montate în diferite zone de cele trei misiuni anterioare au transmis centrelor de recepţie de pe Pământ un fapt edificator: **scoarţa** astrului nopţii **a vibrat** aproape **3 ore!**

Ulterior, **confirmări ale vibraţiilor** întreţinute ore întregi de către „cutiile de rezonanţă” din masa globului selenar au fost **obţinute în mod repetat.** La fiecare expediţie a temerarilor pământeni s-au provocat noi impacturi, respectiv noi unde de şoc, dirijându-se spre solul lunar modulele de aselenizare şi urcare părăsite, cât şi ultimele trepte ale rachetelor purtătoare Saturn, golite de carburanţi.

Este Luna un corp ceresc cu mari goluri interioare sau poate însuşi centrul ei este un hău[157] imens? Se explică, oare, pe această cale, marea diferenţă ce există între **valoarea suficient de redusă a densităţii materiei lunare (3,4 gr/cmc)** – calculată anterior misiunilor selenare în raport cu volumul astrului – şi densităţile foarte mari ale rocilor aduse din diferite zone cercetate (bazaltul mărilor şi al stratului suport al scoarţei, anortozitul munţilor, **procentul mai ridicat de titan,** etc.)?

Şirul enigmelor selenare moderne, amorsat de cercetările „la faţa locului” efectuate de impresionantele expediţii terestre, este însă cu mult mai mare, permiţând inevitabil asocierea lor şi cu tulburătoare manifestări ale inteligenţelor care s-au cantonat în alte medii existenţiale, care ni se par încă din domeniul fantasticului…

Iată, în continuare, câteva dintre acestea, peste care nu putem trece cu uşurinţă, întrucât se pot constitui în **noi „dovezi materiale” ale unei „alte realităţi”,** ce deschide un alt orizont cognitiv…

Încă din perioada prealabilă a trimiterii de staţii automate în zboruri circumlunare, magnetometrele de la bordul

---

[157] Prof. E. Seeliger (de la Universitatea Tehnică din Berlin), studiind împreună cu prof. A. Mucke aşa-numitele *„bile cosmice”* existente în unele locuri pe Pământ, a constatat că acestea sunt goale la interior. Cercetând modul lor de formare, au concluzionat că ele se produc în procesele de frecare intensă ale unor materiale dure. Generalizând fenomenul la scară cosmică, au afirmat, (*„Prisma”* nr.10/1975), că un proces similar e posibil să se fi produs şi la geneza planetelor vecine, care ar fi putut să se formeze în urma unei erupţii uriaşe de materii stelare în această parte a Galaxiei. Astfel, planetele care nu şi-au format treptat un nucleu greu de fier şi nichel ar putea să fie sfere goale la interior. Luna, neavând un câmp magnetic, fiind deci lipsită de un nucleu feromagnetic, ar putea să fie şi ea un glob cu un mare gol interior…

acestora au clarificat faptul că **astrul nopţii nu posedă un adevărat câmp magnetic,** intensitatea măsurară fiind cu totul nesemnificativă. În zona aselenizării modulului misiunii *„Apollo 12”*, valorile măsurate nu depăşeau **38 gamma,** în timp ce pe Pământ valoarea medie a câmpului magnetic terestru este de **30 000 gamma.** Şi totuşi, deşi materia lunară este săracă în elemente feromagnetice, **în unele puncte ale solului** au fost depistate **intensităţi de 20–30 de ori mai mari!** Pentru a tempera efectul acestei surprize, constatată şi transmisă pe calea undelor de echipajul misiunii *„Apollo 16”* în **aprilie 1972,** NASA a oferit imediat o explicaţie cam pripită: *„...puternicul magnetism descoperit în zona Descartes impune aprecierea că, în trecut, câmpul magnetic selenar trebuie să fi fost considerabil...”*

Desigur, o atare prezumţie ar fi trebuit să explice **cum a putut să fie pierdut un asemenea câmp magnetic „considerabil”.** În plus, aceasta nu justifică nici actuala localizare strictă a unor efecte magnetice mai deosebite **doar în jurul câtorva locuri** ale scoarţei selenare. Din această cauză, profesorul canadian D. Stranway a revenit la scurt timp cu o altă interpretare. El considera ca ipoteză valabilă numai faptul că, încă din prima fază a existenţei sale, Luna „ar fi fost expusă” unui câmp magnetic extrem de intens. Dar această explicaţie se constituia într-un argument în plus pentru **concepţia formării şi a „venirii” Selenei din altă zonă a sistemului nostru solar sau poate chiar... din altă parte a Galaxiei...**[158]

„Activităţi sublunare active”... controlate de Cineva

Pe linia aspectelor „ciudate”, la fel de enigmatică a fost şi constatarea unor **zone limitate care prezentau o**

[158] N. edit.: Amănunte în *„Marile Enigme”* (Ed. OBIECTIV, 2005).

radioactivitate sporită. Cu ocazia aceleiaşi misiuni *„Apollo 16”*, un comunicat NASA se exprima astfel: *„…din motive rămase până acum inexplicabile,* ***radioactivitatea Lunii este concentrată în regiunea nord-vestică a părţii ei vizibile.”***

Astronauţii misiunii au identificat însă un fapt sugestiv, atât pentru specialiştii de la sol, cât şi pentru cititorii acestei cărţi: **sursa straniei radioactivităţi** a fost localizată **în zona craterului Aristarchus** – zonă în care au fost observate cele mai multe „fenomene tranzitorii lunare”. Puteau exista, oare, procese fizice favorizate de radioactivitatea localizată în zonă, care să fi condus la straniile efectele luminoase sau cauzele reale erau cu totul altele? De fapt, pe Pământ nu au fost constatate niciunde astfel de efecte luminoase în zonele cu minereuri sau cu emisii de gaze radioactive…

Aceste noi stranietăţi au determinat introducerea, – în programul ultimei misiuni selenare a astronauţilor americani ***„Apollo 17”,*** din **decembrie 1972** –, efectuării unor **măsurători mai complexe în zona Aristarchus.** Astfel, din capsula de comandă rămasă un timp „în aşteptare” pe orbită circumlunară, astronautul (rămas singur), având o aparatură adecvată, a putut să identifice în porţiunea „fenomenelor stranii” existenţa unui **conţinut ridicat de Radon-222 şi de Poloniu-210,** în procent de **2:1!** Explicaţia care a fost sugerată de specialiştii de la sol a fost destul de enigmatică, **admiţându-se anumite *„activităţi sublunare”*** cu expulzarea de gaz şi particule-radioactive (?!). Însă, o emisie a acestor elemente este **specifică unor procese nucleare active,** „în desfăşurare”, şi nu se regăseşte la simple zăcăminte minerale. Or, dacă este vorba de procese „în desfăşurare”, acestea se produc sau exploziv sau sunt **controlate de „cineva”…** Se putea bănui existenţa subterană a vreunui… reactor atomic… natural… sau poate a unor instalaţii complexe controlate de fiinţe inteligente?!

Stranietatea acestei probleme, care suscită şi ea ipoteze ce frizează fantasticul sau poate că dezvăluie „realităţi

fantastice", a reamintit şi descoperirea unui alt fenomen fizic oarecum asemănător, rămas la fel de inexplicabil (difuzat de presa din **6 iulie 1969):**

*„Cercetătorii de la Observatorul astronomic Corralitos, din statul New Mexico, au descoperit **o emisie de radiaţii ultraviolete** în apropierea craterului de pe suprafaţa lunară unde trebuie să aselenizeze modulul lunar „Lem", la 20 iulie. Aceste radiaţii au fost **înregistrate pentru prima dată în urmă cu doi ani**. Potrivit declaraţiilor astronomilor de la Corralitos, aceste radiaţii nu sunt de natură să ameninţe reuşita misiunii echipajului «Apollo 11»."*

După aceea, fenomenul respectiv nu a mai fost menţionat niciodată. La urma urmei, nici nu se poate explica uşor o emisie de raze ultraviolete (specifică unor procese fizice la energii mai ridicate), ce a fost surprinsă numai într-un singur loc de pe micul astru care **nu mai prezintă „procese active", prin răcirea sa în urmă cu 3 miliarde de ani…**

Inginerii selenari

De fapt, cele mai stranii „enigme ştiinţifice", descoperite de misiunile admirabilei epopei a ajungerii omului terestru pe astrul nopţilor noastre, nu au fost numai cele privind adâncurile acestui corp ceresc sau cele de sub scoarţa sa cu munţi stâncoşi şi cu „mări" din bazalt. În paralel cu stranii observări, relatate de astronomi contemporani, temerarii trimişi ai Omenirii noastre au putut vedea ei înşişi şi **au filmat** pentru specialiştii de pe Pământ **uimitoare dovezi** de pe suprafaţa astrului, **care demonstrează** şi ele fantastica realitate ascunsă: **pe Lună au existat şi mai există şi acum fiinţe inteligente şi deosebit de potente,** care s-au retras însă cu o totală discreţie din câmpul de vizionare al variatelor aparate de cercetare şi al vizitatorilor tereştri!

Iată o informaţie care, dincolo de importanţa sa ştiinţifică şi oficială, poate stârni imaginaţia oricărui om ce a admirat frumuseţea nocturnă a astrului:

„Nava «Apollo 8» a atins, în timpul zborului în jurul Lunii, cea mai mare distanţă faţă de Pământ – 361 000 km... Specialiştii de la NASA au insistat în mod deosebit ca Borman, Lovell şi Anders să verifice cu precizie culoarea gri-albă a suprafeţei lunare şi să repereze ***craterul «Langrenus»****. Acesta are, spre deosebire de celelalte cratere lunare,* ***un mic con central şi şase sau şapte terase plasate pe marginile sale****, care au putut fi observate cu ochiul liber de astronauţi”* (presa din 26 octombrie 1968).

O atare imagine, unică pe Lună, a unui mic munte conic, aflat exact în centrul unuia dintre foarte numeroasele aşa-zise cratere, con ce are în jurul său un număr de terase circulare simetrice, ne sugerează în mod direct o **„lucrare tehnică” cu efect artistic bine controlat!** Terasele respective – 6 sau 7 la număr –, puteau să fie un rezultat natural al unui vulcanism „obosit” sau al solidificării într-o simetrie perfectă a unui ciudat meteorit care s-ar fi topit parţial la impactul cu solul lunar? Aspectul evident al unei mari „lucrări de artă inginerească” pare a prevala, însă, la o analiză comparativă mai realistă...

Stâncile – cea mai rezistentă dovadă

Parcă pentru a susţine această prezumţie, presa de la sfârşitul anului 1970 a reluat din comunicatele difuzate de specialişti ai centrelor de coordonare a programelor spaţiale, o informare pe cât de fantastică, pe atât de reală.

Iată ce prezenta cunoscutul ziar englez ***„Daily Telegraph”,*** **din 10 iulie 1970:**

*„Prin personalul nostru de la New York, fotografii ale suprafeţei lunare au relevat **obiecte care par să fi fost plasate acolo de către fiinţe inteligente**.*

Pietrele ascuţite misterioase de pe Lună** se spune că au fost relevate în **fotografii** luate de staţia sovietică «Lunar 9» şi de nava americană «Orbiter 2» **acum patru ani.

*Acest lucru s-a făcut cunoscut prin revista «Argosy», care spune că nava spaţială sovietică şi cea americană au **fotografiat grupuri de structuri solide în două locuri separate, situate la mare distanţă.***

Aceste două grupuri de obiecte sunt ***aranjate în modele geometrice definite*** şi par să fi fost ***plasate acolo de fiinţe inteligente.”***

De altfel, o informare similară mai completă a fost publicată şi de o revistă din ţara noastră, de asemenea fără comentarii:

*„Savanţii sovietici sunt interesaţi de un «mister» reieşit din studierea fotografiilor transmise de sonda lunară «Luna 9». Este vorba de nişte **menhire (stânci uriaşe) existente pe Lună**, care ar putea să fie **construite de fiinţe dotate cu inteligenţă**. După calculele făcute de specialişti, **înălţimea** unora dintre aceste menhire trece de **40 metri**. Interesant este faptul că şi pe fotografiile transmise de satelitul american «Lunar Orbiter 2» au fost identificate astfel de stânci”* (*„Sport şi Tehnică”*, nr. 11/1970).

Menhire de zeci de metri înălţime, aşezate în figuri geometrice, pe Lună? Cum este, oare, posibil un asemenea fapt? Dar nu se pot ignora, totuşi, specificările specialiştilor care au studiat în mod competent documentarul fotografic: *„par să fi fost plasate acolo de fiinţe inteligente”*...

Aşadar, **Luna** a **fost vizitată cândva sau poate e locuită şi acum** (?) de anumite fiinţe, dotate cu mijloace tehnice mult superioare celor cu care au venit primii trimişi ai Omenirii terestre. **Pentru a imortaliza un atare fapt, au ridicat monumente care pot dăinui milioane de ani.** Cine ar putea fi aceste fiinţe care au dispus de utilaje

capabile să ridice stânci înalte de câte 40 metri? De unde au venit acestea… şi cum arătau la chip, la trup…? Greu de răspuns şi deocamdată… imposibil. Şi totuşi…

Pod de 18 km, ridicat în 5 săptămâni!

Problema „lucrărilor de artă megalitică" de pe Lună e ceva mai veche, fiind uitată din lipsa unor probe convingătoare care să o susţină. Mai recent însă, informaţiile de care ar trebui să se ţină cont au fost oferite pe rând de către staţiile automate trimise în zboruri circumlunare, ale căror aparaturi de luat vederi şi de transmitere a acestora nu puteau fi influenţate, aşa cum se poate întâmpla cu vederea umană la mari distanţe. Ulterior au venit să se adauge ca informaţii, la fel de obiective, observările directe şi apropiate ale astronauţilor, precum şi filmările în condiţii optime efectuate de către aceştia.

Din categoria vizionărilor anterioare programelor spaţiale, cazul care a făcut cea mai mare vâlvă, viu discutat în cursul anului 1953, a fost raportul astronomului amator american John O'Neil (pe atunci redactor ştiinţific al cotidianului *„New York Herald"*), privind observările sale prin telescop pe care le-a efectuat sistematic în lunile iunie şi iulie ale acelui an. Şi, într-adevăr, afirmaţiile sale erau total provocatoare. El ar fi vizualizat în mod prelungit **existenţa pe Lună a unei structuri asemenea unui pod, care avea lungimea de cca. 18 km;** „pod" pe care **nu-l văzuse în urmă cu 5 săptămâni!** Acesta se afla **la „ţărmul" Mării Crizelor.** În disputa ce a urmat cu diferiţi astronomi profesionişti, doi cunoscuţi astronomi ai timpului respectiv i-au luat apărarea: selenologul dr. H.P. Wilkins şi prof. Patrik Moore. Aceştia au afirmat că ei înşişi ar fi vizionat prin telescop prezenţa ciudatei „lucrări". Dr. H.P. Wilkins a declarat textual la BBC: ***„…este cu adevărat un pod. Structura sa pare artificială şi este ceea ce noi numim, pe Pământ,*** **o**

lucrare de artă” (?!). Dar „cine” putea realiza în urmă cu 5 decenii, în anul 1953, „lucrări tehnice” pe Lună?

Pe Lună există… şosele?!

După aproape un an, alt caz la fel de „ciudat” a fost făcut public: prof. Frazer Thompson (de la Universitatea Tulane, SUA) a vizionat, în noaptea de **6 mai 1954,** un fel de **pistă lungă de cca. 300 în care pornea de la o spărtură ce apăruse în centrul Circului Piccolomini.** Or, şi alţi astronomi au confirmat la scurt timp observarea acestei noi „lucrări de artă”…

După mai bine de un deceniu de la controversata vizionare a lui John O’Neil, un **tulburător document fotografic obţinut de o misiune selenară americană** – difuzat cu discreţie de NASA – avea să confirme în mod spectaculos şi total obiectiv strania realitate[159] din Marea Crizelor: la conturul de separare între relieful muntos şi imensa suprafaţă a „mării” netede din bazalt solidificat, fiinţe necunoscute de către pământeni au executat pe zeci de kilometri, o lucrare de amploare. La prima vedere, marea lucrare părea că ar fi un fel de şosea, dotată cu ziduri de sprijin şi cu poduri solid structurate!

De ce ar fi trebuit oare să fie execută o asemenea lucrare amplă pe conturul curb al „ţărmului”, când roca bazaltică a „mării” ar fi oferit cu uşurinţă un traseu în linie dreaptă şi pe un teren oarecum „neted”, fără declivităţi accentuate? Acea „lucrare inginerească” era oare, cu adevărat, o şosea cu poduri? De fapt, **ea nu pleca de „undeva” anume şi nu se termina într-un alt loc anume, pentru a deservi „ceva”…** Avea oare cu totul un alt scop, la conturul de

[159] În aceeaşi carte citată mai sus a autorului George H. Leonard, a fost inclusă şi o amplă vedere a Mării Crizelor, fotografiată de pe o orbită circumlunară. Reluată şi de revista canadiană *CUFOR* (vol.4, no.5/1977), imaginea a fost completată cu săgeţi care uşurează distingerea „lucrărilor de artă inginerească” ce bordează „malul” imensei „mări” de bazalt.

separare între solul muntos şi aria din scoarţa selenară ce a fost afectată de extraordinarele procese tectonice care au creat şirul de munţi alăturat şi, mult mai târziu, Marea Crizelor?

Din documentul fotografic respectiv se constata prea bine că tronsonul respectiv de „şosea” nu se mai continua în nici o direcţie şi, deci, strania „lucrare tehnică” avea o altă motivaţie… Însă, la fel de provocator este şi un alt aspect. Astronomul J. O’Neil a precizat un fapt uimitor: cu 5 săptămâni înainte de a sesiza prezenţa marelui „pod”, acesta nu exista acolo! Ampla lucrare a fost **executată foarte repede** în luna iulie 1953! Aşadar, în plin secol XX, pe Lună existau fiinţe inteligente de înaltă calificare, ce dispuneau de mijloace tehnice **capabile să execute lucrări pe zeci de kilometri**! Uimitor! Tulburător!

Din imaginile fotografice obţinute în cursul misiunilor selenare, ce redau vederi ale diferitor arii ale suprafeţei Lunii, autorul G.H. Leonard a mai selectat şi un alt document straniu, care amplifică în modul cel mai obiectiv realitatea fantastică a „lucrărilor tehnice” de pe Lună.

Într-o înregistrare filmată şi transmisă de la înălţimea orbitei circumlunare, care a cuprins aria Mării Orientale, a Mării Veris şi a Munţilor Stâncoşi alăturaţi, se disting şi acolo **uimitoare trasee de „şosele”, cu lungimi diferite, dar tot de ordinul zecilor de kilometri**! Şi în această vedere, de asemenea, tronsoanele respective – care sunt mult distanţate între ele – **nu se mai continuă la nici o extremitate,** sugerând o cu totul altă utilitate decât aceea de a deservi o „circulaţie rutieră”…

De altfel, fantasticul document fotografic din zona craterului Vitello – prezentat anterior –, care a înregistrat prezenţa şi deplasarea pe Lună a unor vehicule luminoase de mari dimensiuni ce nu ţineau cont de declivităţile terenului străbătut, lăsând urme adânci în regolitul local, a redat o evidenţă la fel de stranie: **fiinţele evoluate care „vieţuiesc” pe Lună nu au nevoie de şosele, solul selenar nefiind mediul lor activitate,** de manifestare şi de obţinere a resurselor vitale…

Stânci cu chip de om… pe Lună şi Marte!

Dar poate că cel mai tulburător document fotografic adus de pe Lună şi oferit opiniei publice de NASA este un altul: cel ce redă în mod emoţionant imaginea reprezentativă, fie a unor „exploratori cosmici” care au vizitat „cândva” acest corp ceresc, fie a posibililor „autori” actuali ai lucrărilor respective – implicit a celor care vieţuiesc în mod neştiut de noi pe enigmaticul satelit al Terrei.

Din imensul documentar ştiinţific acumulat de misiunile pregătitoare şi apoi ale celor din cadrul „Programului Apollo”, de neuitat va rămâne mult timp **filmul în culori realizat pe Lună de echipajul navei *„Apollo 14”* (februarie 1971)** – peliculă ce a fost prezentată în majoritatea ţărilor din lume. Printre imaginile mereu captivante ale peisajelor selenare, o anumită secvenţă a filmului era uimitoare: astronautul care era plecat în căutare de mostre ale unor roci deosebite şi-a lăsat deoparte târnăcopul de prelevare şi şi-a întrerupt programul, **pentru a filma o stâncă mare, sculptată** (!!). Avea toate motivele: extraordinara operă de artă (fig.21) **reprezenta un „cap de om”!** De fapt, impresionantul document fotografic unicat pare a sugera şi un anume fapt colateral: e posibil ca NASA, în baza unor filmări pregătitoare anterioare, să fi ales locul de aselenizare a modulului misiunii *„Apollo 14”* în zona respectivă, tocmai pentru a obţine documente fotografice ale acelei „opere artistice” din poziţii cât mai apropiate posibil…

Am putea presupune că acest evident „chip de om” de pe Lună ar fi doar un efect întâmplător al forţelor naturii? Dacă pe Pământ despre unele sculpturi megalitice se afirmă adesea că ar fi modelări întâmplătoare produse de vânt, ploi, zăpezi – aşa cum s-a spus şi despre „Sfinxul[160] din

[160]După ce a urcat pe Muntele Omu din Bucegi şi a văzut marele „cap uman” din stânca de pe culme, arheologul peruan dr. Daniei Ruzo (care a studiat şi a pus în valoare ansamblul sculpturilor megalitice ale culturii Masma de pe platoul Marcahuasi din Munţii Anzi) a declarat cu convingere un fapt: *„capul din Bucegi”*

Bucegi” –, un astfel de argument nu poate fi luat în considerare pe Lună, întrucât, în mod practic, astrul nopţii nu are atmosferă. Or, este foarte greu de presupus că toate detaliile sculpturii, atât de bine proporţionate, ar fi un simplu produs al hazardului. Aceasta cu atât mai mult cu cât, separat de tulburătoarea operă sculpturală, pe Lună **mai există şi alte opere de artă total impresionante:**

„În partea de vest a Mării Ploilor se află un grup de culmi care aparţin perioadei premarine a istoriei lunare. Două dintre ele reprezintă adevărate curiozităţi morfologice. Forma primeia aminteşte de ***un copil în poziţie culcată****, iar cealaltă are* ***conturul unui craniu****. De aici şi denumirile: Copilul şi Craniul. Dimensiunile acestor curiozităţi lunare: Copilul – aproximativ* **35 km lungime***, Craniul – aproximativ* ***50 km****”* (presa din **aprilie 1974).**

Pentru cunoaşterea modernă, imaginea „chipului uman” adusă Omenirii de misiunea *„Apollo 14”* a conturat o problematică de un larg orizont cognitiv iar aceasta şi-a accentuat şi mai mult importanţa atunci când o altă misiune a NASA – ***„Mariner 9”*** **– a transmis, în 1972, imaginea unei mari stânci sculptate cu chip uman**[161] **existentă pe solul planetei Marte.**

Sfincşii arată cui aparţin planetele?

Înainte ca aceste imagini tulburătoare să fi fost cunoscute public, o concluzie a apreciatului arheolog peruan Daniel Ruzo, verificată de el şi în România, a permis o asociere ulterioară a acestora într-o ipoteză fantastică: constatând „o aceeaşi tehnică de sculptare” în stânci a „capetelor umane” existente în munţii înalţi de pe Pământ, s-ar putea

---

nu a fost modelat de agenţii atmosferici (care, de fapt, l-au degradat), ci de mâna unor artişti antici care au utilizat aceeaşi tehnică de sculptură ce se regăseşte şi la operele megalitice din Peru, Mexic, Chile, Brazilia! (Interviul său a fost redat atât de televiziunea română, cât şi de presa vremii).

[161] Gheorghiţă, F. – *„Revenirea Zeilor”* (fig.14), Ed. OBIECTIV, Craiova, 2003.

considera, oare, că şi **sculpturile similare de pe Lună şi de pe Marte**, au avut toate, **ca autori, nişte talentaţi „fraţi veniţi din spaţiu”?** Au lăsat, oare, aceştia un **mesaj care să dureze milioane de ani?**

„Chipul” sculptat existent pe Lună, ca şi cel de pe Marte, **fiind întru totul similare tipologiei umane de pe Pământ**, ideea că un **acelaşi cod genetic ar fi mai larg răspândit în cadrul Galaxiei** şi că fiinţa superioară răspândită ar fi, deci, de tip „umanoid”, pare a fi într-adevăr o amplă realitate spaţială.

Mergând pe linia acestei prezumţii, s-ar putea extinde desigur, poate cu o anumită uşurinţă, şi ideea că **„prototipul uman”,** atât sub aspect biologic, cât şi spiritual, **ar putea fi răspândit chiar la scara Universului…**[162] E doar o ficţiune? Personal, în tot ce am scris nu am prezentat ficţiuni, ci adevăruri şi idei posibile care au la bază realităţi efective, însă mai puţin cunoscute. Şi în acest caz, o atare generalizare nu poate fi exclusă, existând un indiciu extraordinar de straniu, care totuşi o scoate în prim plan.

Iată ce se publica, în acest sens, în presa din 23.03.1974: *„CHIPUL OMULUI DIN GALAXIE. – Privind **o galaxie în formă de spirală** (NCG 5195), cu ajutorul marelui telescop optic de la Mount Palomar, astronomul american Arthur Jilmor a observat **lângă aceasta nişte aglomerări care parcă desenau jumătatea unui portret uman**. Folosindu-se de o oglindă, el a obţinut o imagine care sugerează **portretul unui bătrân**, în care se pot observa chiar **şi pupilele ochilor**.”* (!!)

Au construit, oare, fiinţe din cadrul unei „supercivilizaţii” extraordinar de avansată acest „portret” spaţial pentru a atrage atenţia „fraţilor întru raţiune” din alte galaxii că „acolo” există inteligenţe foarte evoluate? Să fie „chipul” respectiv, atât de detaliat realizat, doar o asociere stelară cu efect optic întâmplător? Desigur, o atare ipoteză nu are

[162] N. edit.: „Prototipul uman” pare a face parte dintr-un gigantic program la nivelul… Universului de trecere de la viaţa pe bază de siliciu la cea pe bază de carbon. Pe larg în seria *„SECRETELE TERREI”* şi *„Marile Enigme”*.

şanse apropiate de a obţine o verificare strict ştiinţifică. Cititorul va putea găsi însă, în continuare, dovezi şi mai uluitoare privind **potenţele creatoare extraordinare la care ajung „fraţii din Cosmos" care au avansuri de milioane sau miliarde de ani în evoluţia lor…**

Luna – un imens OZN!

Straniile fenomene luminoase care au putut fi observate abia în ultimele două secole, ca manifestări reale pe astrul nopţii, ciudatele emisii termice, radioactive şi de ultraviolete, impresionantele lucrări tehnice şi de artă, înseşi exprimările ambigui ale unor astronauţi care au survolat sau au coborât pe Lună, toate aceste enigme au stârnit în mod inerent **multe ipoteze.** Jocul presupunerilor, având baze realiste foarte serioase şi documentate în mod complex, i-a antrenat pe specialiştii NASA şi ai domeniilor ştiinţifice implicate, cât şi pe numeroşi oameni cultivaţi, bine informaţi şi având concepţii mai „liberale", să exprime idei lipsite de orice[163] formalism.

Poate că una dintre cele mai interesante ipoteze, care a îmbinat realist elemente ştiinţifice ale bogatului documentar de cunoştinţe moderne obţinute de misiunile selenare americane şi ruseşti şi respectiv de astronomia modernă, cu o gândire mai puţin constrânsă de formalismul oficial, a fost cea formulată de cercetătorii ruşi[164] **Mihail Vasin şi Alexandr Scerbakov,** la finele anului **1970.** Ipoteza lor, cu doar aparenţe de ficţiune, era o încercare curajoasă de

[163] Francezul Jean Sendy, autor al mai multor cărţi cu interpretări proprii a diferitor evenimente din viaţa Omenirii, a publicat în 1968 un volum intitulat *„Luna cheie a Bibliei?"*. În cadrul acestuia, a prezentat ipoteza că astronauţi galactici au ajuns pe Pământ în urmă cu 20 000 ani. Aici, ei au iniţiat pe cei antici într-o civilizaţie rafinată. Pe timpul şederii pe Terra, au folosit Luna ca staţie intermediară. Deducţia sa finală era că misiunile terestre vor găsi pe astrul nopţii urmele folosirii temporare a Lunii. În fapt, misiunile selenare „au găsit" acolo cu mult mai mult decât atât…

[164] *„Veac Nou"*, nr. 1346/1971.

explicare scientizată, într-un orizont cosmic mai larg, a provocatoarelor enigme selenare pe care Omenirea modernă evită încă să le abordeze în esenţa lor: **Luna** ar fi de fapt **un satelit artificial** (!), care a fost **creat şi adus pe o orbită a Pământului** de către fiinţe necunoscute, deosebit de evoluate ştiinţific şi tehnic!

În argumentarea fantasticei prezumţii, cei doi cercetători au plecat, pe de o parte de la constatarea existenţei în scoarţa selenară a unor **metale foarte dure** (titan, crom, zirconiu – care **practic sunt inoxidabile**), iar pe de altă parte de la evidenta existenţă a unor **mari goluri interioare.** Două constatări foarte reale, ce schiţează simplu **asemănarea cu un satelit artificial, care trebuie să aibă un înveliş foarte rezistent la şocurile meteoriţilor şi care, înainte de echipare, trebuie să fie gol în interior.** Pentru asigurarea rezistenţei la condiţiile călătoriilor spaţiale – care pot oferi cele mai variate surprize –, ţinând cont şi de constatările oamenilor de ştiinţă privind structura scoarţei lunare, autorii ipotezei au considerat că **învelişul** (coca) giganticei „nave spaţiale” ar fi fost realizat **în două straturi.** Coca principală a fost apreciată ca având o grosime de **30 km,** ea fiind învelită la exterior de o cocă secundară (realizată dintr-un strat mai afânat, cu o grosime de **4 km**). Între cele două învelişuri şi marile goluri centrale ar fi fost realizat un **„strat util”** (o zonă adâncă de **50 km**). Această zonă ar fi fost **rezervată umplerii cu gazul necesar respiraţiei „echipajului”, cât şi pentru funcţiuni tehnice.** Spre interior s-ar afla **giganticele „cale”,** în care s-au depozitat carburanţii, variate utilaje şi mijloace tehnice, materialele pentru reparaţii, instrumente, etc. Întreaga dotare trebuia să asigure necesităţile unei mari „nave spaţiale”, care a fost **proiectată să transporte la distanţe imense o mică civilizaţie, mult avansată, ce avea să călătorească mii sau milioane de ani…**

Planeta… blindată

Un argument folosit de cercetătorii ruşi în favoarea ipotezei lor a fost preluat dintr-un studiu al unui cunoscut om de ştiinţă rus – Kiril Staniukovici – referitor la craterele lunare. Diametrele acestor aşa-zise cratere variază între limite foarte largi (de la 200 km până la mai puţin de un metru), originea lor putând fi meteoritică sau vulcanică. Varianta meteoritică este cea mai acceptată.

Conform calculelor prezentate în studiu, **un meteorit, având diametrul de 10 km, care cade pe Lună ar urma să pătrundă în scoarţa selenară până la o adâncime de 40–50 km** (viteza căderii putând ajunge până la 60 km/sec). Şi totuşi, fie că sunt mai mici, fie că sunt foarte mari, craterele lunare au fost constatate ca având **adâncimi** care sunt **maxim de 2–3 km!** Specialiştii selenari ai ambelor programe, cât şi astrofizicienii şi geologii care au abordat cercetările astrului, au fost extrem de intrigaţi de această constatare, însă nu au putut explica un atare fapt…

Ipoteza lui Vasin şi Scerbakov venea să dezvăluie o realitate total fantastică, care ni se pare a fi doar o ficţiune? **Însuşi cel mai mare crater – Clavius (234 km diametru)** – ce pare că s-a născut printr-o catastrofă formidabilă (stânci imense fiind proiectate în jur pe distanţe de zeci de kilometri), **are o adâncime de numai 4 km**! Evident, şi în spatele acestui fapt întru-totul ciudat se ascunde o enigmă de mari proporţii… Deducţia celor doi autori privind **existenţa sub stratul afânat exterior (în grosime de 4 km) a adevăratei „scoarţe” rezistentă a „navei” (construită în aşa fel încât să suporte şocuri extrem de mari)**, pare astfel a avea o motivaţie foarte realistă. Acest argument, bazat pe constatări strict ştiinţifice, depăşeşte aparenţa de ficţiune care învăluie la prima vedere curajoasa ipoteză…

Faptul că **mostrele de roci lunare** care au fost aduse şi studiate pe Pământ sunt **mai bătrâne** decât cele mai vechi

roci găsite pe planeta noastră (fapt acceptat de diferiţi oameni de ştiinţă) a constituit pentru cei doi cercetători încă un argument doct în susţinerea ipotezei lor de bază: **Luna a plecat, cândva, din altă parte a Galaxiei şi s-a oprit,** după un timp, **lângă o planetă mai ospitalieră…**[165]

La finele deceniului al 6-lea al veacului trecut, desigur că autorii provocatoarei ipoteze nu au avut totuşi la dispoziţie toate rezultatele măsurătorilor tehnice (radioactivitate, etc.), precum şi selecţiile de documente fotografice mai sugestive ale misiunilor americane, cât şi catalogul astronomului american W.S. Cameron privind „fenomenele luminoase tranzitorii" de pe Lună. Drept urmare, părerea lor directă sau poate „tactică" (pentru a nu provoca total forurile oficiale care continuă să ascundă adevărata situaţie de pe Lună) era că **„nava spaţială", devenită satelit al Pământului, nu ar mai fi de mult timp locuită.** Astfel, dotările tehnice de bază ar fi încetat să funcţioneze încă din alte veacuri sau milenii. Anumite oscilaţii care au survenit în rotaţia sa continuă, cât şi o decalare a polilor ar indica faptul că aparatura de stabilizare a poziţiei spaţiale nu ar mai fi în funcţiune…

SUA şi URSS/Rusia… se tem de „lunari"

În cadrul detalierilor ipotezei respective s-a prezentat şi o explicare originală a acelor *„masconi"* (zonele în care efectele gravifice erau mult mai intense decât în restul suprafeţei selenare). Cei doi cercetători au presupus că „grupul de populaţie" care a plecat în spaţiu cu marea navă astrală **ar fi depozitat iniţial,** într-o „cală" din centrul

[165] N. edit.: „Ospitalitatea" se traduce prin constatarea astronomilor: Galaxia noastră (Calea Lactee) se află în zona cea mai favorabilă din Univers, sistemul nostru solar – în cea mai favorabilă zonă a Galaxiei iar Terra – pe „orbita vieţii"!

Poate că respectiva civilizaţie a venit în sistemul nostru solar cu misiunea clară de a crea şi în această zonă „prototipul uman" pe bază de carbon…

globului respectiv, **mari cantităţi de materiale speciale** (a căror densitate specifică era evident mare), **destinate reparării învelişurilor care ar suferi degradări** în urma şocurilor şi a efectelor termice produse la căderile de meteoriţi. Or, trecând prin zone în care au avut parte de adevărate bombardamente de acest fel, foarte numeroasele necesităţi de recimentări ale învelişului exterior ar fi impus ca materialele respective să fie aduse, împreună cu utilajele corespunzătoare, în anumite locuri apropiate de scoarţă. Faţă de marile goluri interioare, **s-ar fi modificat astfel omogenitatea iniţială a propriei energii gravifice,** noile depozite amenajate în părţile superioare producând efectele masconilor…

La fel de inedită a fost şi explicarea unor **şiruri lungi şi regulate de cratere (până la 1 500 km!).** Datorită îmbătrânirii învelişurilor exterioare, cu timpul ar fi apărut **fisuri în coca principală,** ceea ce a permis **scăpări de gaze** de-a lungul crăpăturilor. În exterior, **fenomenul s-ar fi materializat prin apariţiile de cratere aliniate…**

Ipoteza lui Vasin şi Scerbakov, ca orice altă ipoteză, **are şi lacune.** Printre altele, neavând la bază şi cunoaşterea catalogului L.T.P. elaborat în SUA, ea **nu a explicat acele fenomene luminoase** atât de tulburătoare pentru lumea astronomilor şi a specialiştilor selenari. În schimb, permite înţelegerea originii şi a rolului acelor lucrări tehnice care apar la prima vedere ca tronsoane de şosele şi poduri. Acestea ar putea fi tocmai lucrările necesare de **„lipire” a crăpăturilor** în scoarţa protectoare, care survin din când în când, datorită vechimii mari a extraordinarei „nave spaţiale”…

Dar indiferent dacă ipoteza celor doi cercetători are sau nu vreo parte reală, însăşi apariţia unor astfel de lucrări în plin secol XX, cât şi mulţimile de fenomene luminoase sesizate astronomic de peste un secol şi jumătate, demonstrează un fapt ce amplifică o realitate fantastică, apropiată enunţării autorilor respectivi: **pe Lună există şi acum o anumită populaţie neştiută,** care s-ar putea foarte bine să fi renunţat de mult timp la întruparea în

corpuri carnale şi **care caută,** în mod discret dar hotărât, **să-şi mai ascundă prezenţa!**

Oare, **grupul de fiinţe radiante invizibile şi giganticele „obiecte zburătoare”,** la fel de invizibile, filmate în ultraviolet de pe naveta Columbia, îşi au de fapt „sediul” pe Lună sau este o populaţie terestră retrasă în vecinătatea Pământului? Sau poate a venit spre Terra din altă parte a Galaxiei? S-ar putea ca acest lucru să nu-l aflăm însă niciodată…

Totuşi, cunoaşterea existenţei reale **pe satelitul Terrei** a unor **fiinţe foarte evoluate** pare a se afla **la baza întreruperii subite a *„Programului Apollo”* şi a lipsei oricărei alte misiuni ulterioare a NASA.** La rândul său, **Programul Cosmic al Rusiei** ar fi putut de mult timp să trimită cosmonauţi pe solul Lunii şi, totuşi, **nu a organizat nici măcar o aselenizare demonstrativă…** Conducerile acestor programe, cât şi ale statelor respective ştiu însă mult mai multe lucruri despre problemele fundamentale ale Lunii şi despre reala existenţă a unor fiinţe foarte evoluate care continuă să se manifeste în spaţiul selenar…

Secretul care se menţine la cele mai înalte nivele, privind buchetul marilor şi al micilor enigme lunare, demonstrează că Omenirea terestră nu a ajuns încă la nivelul la care să i se destăinuie adevărata istorie a acestui astru şi a fiinţelor superioare care se manifestă „acolo sus”…

„În Spaţiu există superfiinţe”

În cadrul unui amplu **studiu de sinteză,** întocmit de specialişti de la NASA şi de la Universitatea americană Stanford (având simbolul CR-114445) şi editat în **1973**, în introducere se expuneau următoarele:

„Abia de puţin timp presupunerile despre existenţa vieţii inteligente extraterestre au fost preluate într-o studiere

ştiinţifică serioasă. De altfel, cu 40 ani mai înainte, aproape toţi oamenii de ştiinţă, vorbind ex-catedra, ar fi argumentat că viaţa există numai pe Pământ, iar dacă mai există în Univers, ar fi extrem de rară. Ultimii 15 ani au adus o modificare completă a opiniei publice despre această posibilitate. Astăzi, o mare parte a oamenilor de ştiinţă sunt dispuşi să accepte părerile că **viaţa este comună în Univers***, că* ***multe civilizaţii*** *au existat şi mai există* ***în Galaxia noastră****, şi că multe ar putea fi* ***mai avansate*** *decât a noastră."*

De altfel, cu câţiva ani mai înainte, astronomul englez Sir Bernard Lovell, coordonatorul Centrului naţional de radioastronomie al Angliei, era foarte categoric într-o expunerea a sa:

„Nu mai pot exista dubii... În ultimii doi ani, oameni de ştiinţă de înaltă calificare din lumea întreagă au ajuns la această părere, în timp ce înainte erau sceptici.

Potrivit observaţiilor făcute de noi, ***există milioane şi milioane de planete care dispun de condiţii întrucâtva favorabile pentru formarea vieţii. Iar acolo unde viaţa este posibilă, ea şi apare*** *în decursul timpului... Sunt sigur că pe unele planete mai vechi există un asemenea proces de viaţă. Nimic nu ne duce la concluzia că dezvoltarea Omului pe Pământ ar fi un fenomen singular şi că evoluţia vieţii s-ar opri la o anumită treaptă... Trebuie să acceptăm faptul că, după toate probabilităţile,* ***în unele puncte ale spaţiului cosmic există superfiinţe.*** *Aceste superfiinţe trebuie să fi ajuns* ***la trepte fantastic de înalte ale inteligenţei, civilizaţiei şi ale dezvoltării ştiinţifice****."*

O atare schimbare esenţială în atitudinea oamenilor de ştiinţă a condus la **variate studii** şi modelări a ceea ce „s-ar putea să existe" ca viaţă inteligentă în marea familie galactică în care se află şi sistemul nostru solar, precum şi asupra „modului în care s-ar manifesta" inteligenţele galactice. Un exemplu, devenit clasic, a fost ***„Proiectul Ozma"*** expus de astronomul american dr. Frank Drake (directorul *„National Radio Observatory"* de la **Green**

Bank), prin care a lansat **celebra formulă de calcul** a numărului de civilizaţii tehnologic avansate care ar exista în Galaxia noastră.

Într-un orizont mai larg, astrofizicianul rus **N.S. Kardaşev** a propus, încă în cadrul Simpozionului CETI, o **clasificare a civilizaţiilor din Univers**, care de asemenea a fost însuşită de ştiinţa contemporană, ca un mod doct de caracterizare a acestora:

– civilizaţii de tipul I – ale căror necesităţi energetice impun **utilizarea resurselor propriei planete** – astfel cum este cazul Pământului.

– civilizaţii de tipul II – care au un consum de energie care presupune cucerirea şi amenajarea **propriului sistem planetar**, procurându-şi energia de la întregul sistem, precum şi de la steaua centrală.

– civilizaţii de tipul III – care, pentru asigurarea imenselor consumuri de energie ce asigură o dezvoltare extraordinară a civilizaţiilor respective, au realizat cunoaşterea şi folosirea resurselor energetice ale întregului ansamblu al **propriei galaxii**; acestea folosesc desigur legi fizice pe care Omenirea noastră încă nu le-a descoperit.

Nu este exclus ca astfel de „supercivilizaţii" să fi trecut la **utilizarea imenselor energii ale „găurilor negre"** care, în multe cazuri, par a exista **în centrul galaxiilor.**

Deşi o astfel de clasificare ar părea un gen de ficţiune ştiinţifică, deocamdată fără vreo utilitate practică, rapida dezvoltare a astronomiei terestre din cursul secolului XX a venit să contrazică o atare apreciere. La fel cum cercetătorii cerului au oferit Omenirii, în cursul veacului trecut, o serie de dovezi extraordinare că pe Lună există mereu manifestări tulburătoare ale unor fiinţe inteligente foarte evoluate, unii astronomi care investighează profunzimile metagalactice au oferit, sporadic, anumite **„dovezi" uimitoare a ceea ce pot realiza, la scara Universului, fiinţele extrem de evoluate.**

Selectând o serie de astfel de probe ale unor „realităţi cosmice fantastice" difuzate disparat, candidatul în ştiinţe Aleksei Vorobev (din St. Petersburg) le-a prezentat public ca

o **demonstrare a uluitoarelor realizări de care ar fi capabile civilizaţiile de tipul III.**

Fantasticele „poduri de stele”

Consultând ca lucrări de bază *„Atlasul Palomar al cerului de nord”*, întocmit de astronomul american Wilson în anul 1952, apoi *„Noul catalog NGC”* şi completarea sa „IC”, precum şi atlasele editate de astrofizicianul rus B.A. Voronţov-Veliaminov, atenţia i-a fost atrasă de fotografiile obţinute prin telescoape optice ale aşa-numitelor ***„galaxii independente”.*** Întrucât studierea acestor familii galactice este foarte dificilă datorită distanţelor imense la care se află faţă de Terra, cercetătorul rus a reţinut, într-o primă instanţă, un număr de 7 documente fotografice foarte sugestive. În acestea se repetă un fapt extraordinar de straniu: **deşi se află la distanţe cosmice foarte mari unele faţă de altele, acestea sunt totuşi „legate” între ele prin fantastice „cordoane” de… stele!**

Desigur, în faţa unor astfel de „surprize” uimitoare s-au emis ipoteze explicative din partea somităţilor cercetătorilor Universului. Cea mai acceptată idee a fost că asemenea „poduri” spaţiale ar fi fost rezultatul expulzării din nucleele galactice a unor „jeturi de stele”, fără a se putea imagina însă cauza unor astfel de fenomene. Cercetătorul rus s-a întrebat, pe bună dreptate, de ce fenomenul „jeturilor de stele” nu se manifestă la toate galaxiile care sunt mai apropiate sau care au ajuns la o anumită „vârstă” sau la cele care sunt de o anumită mărime? Mai mult decât atât, în diferite cazuri, distanţele dintre galaxiile care s-au conectat între ele sunt imense (fig.22), greu de conceput pentru modul nostru comun de a gândi.

Stranietatea majorităţii acestor documente astronomice este amplificată şi de **realizarea în linie dreaptă a multora dintre „podurile intergalactice”** (fig. 23) care,

efectiv, i-au uluit şi pe astronomi, precum **şi pe trasee curbe care prezintă simetrii**[166] **inexplicabile.** Or, se ştie prea bine că toate galaxiile din Universul cunoscut **se află în continuă deplasare individuală în cadrul „expansiunii metagalactice”**. Totodată, **fiecare galaxie se roteşte permanent în jurul propriului nucleu central** cu o viteză care diferă de la o galaxie la alta. Şi atunci, **cum se pot menţine stabile în spaţiu, asemenea „cordoane” fantastice?**

Constatând, în cadrul unui studiu competent, că atari aspecte depăşesc cu totul ceea ce se cunoaşte în astronomia modernă ca fenomenologie galactică şi totodată sfidează logica fenomenelor manifestate în permanenta dinamică a tuturor formelor de materie existente în spaţiu, A. Vorobev a formulat curajos un alt orizont:

„Studiind aceste grupe de galaxii care interacţionează, de exemplu galaxiile VV-33 şi VV-34, rămânem uimiţi de ***dispunerea inteligentă a cordoanelor de legătură din spaţiu****. Ca şi când cineva, care a fost conştient de scopurile urmărite – necunoscute însă de noi – a construit* ***poduri de stele****, surprinzător de adecvate scopului, cu un consum minim de materiale de construcţie,* ***deseori în linii drepte, întinse ca nişte corzi****.”*[167]

„Cordoane spaţiale” din… sute de mii de stele!!

Documentarul ştiinţific selectat de cercetătorul rus oferă şi detalii foarte complexe: unele înregistrări impresionante redau astfel de legături extrem de stranii între grupuri de

---

[166] Gheorghiţă, F.: *„Spirit şi Destin Cosmic”*(fig. 34), Ed. Mold-Hermes, Iaşi, 1994.

[167] N. edit.: Ipoteza din *„SECRETELE TERREI”* – vol. IV, de creare a vieţii pe Terra prin extragerea conului (Oceanul Pacific), care să retragă apele şi să stingă miezul încins, şi pulverizarea acestuia ca centură de asteroizi între Marte şi Jupiter (centură de protecţie) devine mai mult decât plauzibilă…

galaxii (fig.24) mai apropiate. În unele cazuri sunt **legate între ele câte 5 sau chiar 6 galaxii** (de exemplu VV-165). Deşi, în astfel de situaţii, „entităţile astrale” respective au dimensiuni mult diferite, sunt totuşi reunite între ele printr-un acelaşi gen de „poduri intergalactice”. Mai mult, cercetătorul a găsit că în cazul a două galaxii care au stabilit asemenea legături fantastice – cunoscute sub indicele VV-21 –, acestea au fost fotografiate prin telescop ca fiind **conectate nu doar printr-un singur cordon, ci prin două „poduri” spaţiale, care nu „pleacă” şi nu „ajung” în centrul galaxiilor!**

Astfel de „poduri formate din stele” au fost construite din aştri „extraşi” în mod foarte ştiinţific şi tehnic din cadrul unor galaxii populate în mod evident de supercivilizaţii extrem de evoluate. În mod real, nici măcar nu ne putem imagina ce energii imense au putut fi generate şi manevrate, foarte riguros, pentru aducerea în exteriorul galaxiilor şi ordonarea aliniată a miilor, a sutelor de mii de stele care compun câte un astfel de „cordon spaţial”!

Pentru a-şi îndeplini rolul unor punţi materiale de legătură între „familii galactice”, oare stelelor deplasate li s-au menţinut planetele proprii – fiind „aduse” ca sisteme solare complete? În mod practic, la imensele distanţe dintre galaxiile interconectate ar fi desigur necesare „staţii” intermediare de sprijin, nişte planete care să fie locuibile de fiinţe la fel de avansate.

Astfel de realizări astro-inginereşti în exteriorul unor galaxii, cu o ordonare persistentă a aştrilor respectivi într-o anumită aliniere – fie dreaptă, fie curbă – constituie într-adevăr **o culme a evoluţiei unor populaţii cosmice.** Conceperea şi proiectarea unor asemenea lucrări la scară spaţială au avut, în mod evident, la bază o extraordinară cunoaştere ştiinţifică amănunţită a tuturor „tainelor” galaxiilor interconectate.

De asemenea, echilibrarea în spaţiu a unor „poduri” din sisteme solare aliniate, racordate la ansambluri dinamice de

dimensiuni uriaşe[168] indică nu numai uimitoare cunoaşteri ştiinţifico-tehnice, care implică direct stăpânirea la fel de intimă a atotputernicei forţe a gravitaţiei, precum şi **folosirea unor energii fantastice.** Toate aceste documente fotografice ale astronomiei moderne demonstrează **reala existenţă a unor „civilizaţii de tipul III”,** pe care nu întâmplător le-a imaginat şi le-a evidenţiat astrofizicianul N. Kardaşev.

Dacă ne gândim că şirul de clişee documentare a înregistrat fantasticele construcţii astro-inginereşti, după ce radiaţiile galaxiilor şi ale stelelor respective au parcurs prin spaţiu zeci de mii, sute de mii de ani-lumină, realizăm încă un aspect extrem de tulburător: **uluitoarele lucrări cosmice existau de sute de mii, de milioane sau poate de miliarde de ani** înainte ca „imaginile” lor, „călătorind” pe calea undelor prin Univers, să ajungă şi la noi!

Aşadar, în completarea imensului avans în timp pe care acei „fraţi din spaţiu”, ce au „executat” fantasticele lucrări de astro-inginerie, l-au avut prin ajungerea la stăpânirea totală a energiilor propriei galaxii, s-a mai adăugat un alt interval imens: acela al „călătoriei” cosmice a imaginilor edificatoare.

300 000 ani-lumină de… stele create artificial!!!

E cu adevărat impresionant să constatăm efectiv că, în Universul cunoscut cât de cât de noi, **există mulţimi de „fraţi din Cosmos” care au un extraordinar avans în timp în evoluţia lor în raport cu Omenirea terestră**…

Dar, parcă pentru a consacra definitiv concluziile curajoase ale cercetătorului A. Vorobev, chiar la începutul

[168] Galaxia noastră – Calea Lactee –, care nu face parte dintre marile galaxii din Univers, are un diametru de cca. 100 000 ani-lumină şi o grosime de cca. 5 000 ani-lumină.

anului **1987** s-a anunţat[169] o descoperire astronomică de acelaşi fel şi mai uimitoare. Aceasta a tulburat lumea cercetătorilor cerului printr-o amploare aproape de neimaginat a unor posibile lucrări astro-inginereşti extraordinare: au fost fotografiate prin telescop **două „cordoane" uriaşe luminoase, formate din stele de mari dimensiuni**, la fel de stranii ca şi celelalte din setul „legăturilor cosmice" menţionate mai sus. Acestea apăreau evident a fi **formate din şiruri gigantice de stele, lungimea lor extinzându-se pe o distanţă de 300 000 ani-lumină!!** Probabil însă că fantastica lucrare **nu era încă terminată**, una din extremităţi nefiind conectată încă la o altă galaxie. **Uriaşul „pod" spaţial înconjura două galaxii ovoide situate la 5 miliarde de ani-lumină!!** Deci, lucrarea în faza respectivă exista încă de acum 5 miliarde de ani!

Anunţând tulburătoarea descoperire în cadrul unui congres ştiinţific, astronomul american Roger Lynds (de la Observatorul Naţional *„Kit Peak"* din Arizona – SUA) a menţionat că aceste asocieri stelare stranii erau ***„structurile cele mai mari observate vreodată în Univers"***. Totodată, a precizat că ***„gradul de perfecţiune geometrică a arcuirii acestora este incredibil".***

Dar pentru a se accentua şi mai mult „chemarea stimulativă" către noi culmi ale evoluţiei, adresată pe această cale atâtor „Omeniri" din Univers – implicit şi Omenirii noastre –, astrofizicianul V. Petrosian (de la Centrul astronomic al Universităţii americane Stanford) a specificat în plus un fapt şi mai tulburător: **impresionantele asocieri astrale** observate şi fotografiate **sunt construite din „stele create prin mecanisme noi,** care urmează a fi studiate de acum înainte"! Aşadar, o presupunere şi mai avântată şi mai provocatoare pentru cunoaşterea noastră: **stelele** din gigantele arcuiri spaţiale ar fi fost **„create" poate artificial**, pe distanţe de sute de mii de ani-lumină, de către neştiuţi „fraţi din Cosmos" fantastic de evoluaţi!

---

[169] *„New Scientist"* – no. 1543/ianuarie 1987.

Într-o manieră de reală modestie, oamenii de ştiinţă pământeni care au înţeles faptul că numeroase – probabil chiar foarte numeroase – populaţii ale unor „fraţi din Cosmos” sunt extraordinar de evoluate ştiinţific, tehnic şi spiritual în raport cu Omenirea terestra, au trimis în Galaxie o atare recunoaştere, plină însă de speranţe. În sonda spaţială ***„Voyager 2”,*** lansată în **1977,**a fost introdus un **disc de cupru aurit,** care conţinea următorul **text:**

„Lansăm acest mesaj în Cosmos, proiectat şi construit ca să dureze câteva milioane de ani, viitor în care civilizaţia noastră va fi desigur de mult timp schimbată şi transformată în mod radical, datorită evenimentelor şi procesului de progres şi evoluţie. Printre sutele de milioane de stele care se află în Galaxie, pe care noi o numim Calea Lactee, se va afla una – sau mai multe –, care să aibă planete ce găzduiesc viaţa şi civilizaţii capabile să pornească în explorarea spaţiului...

Noi sperăm să reuşim într-o bună zi, în fine, să rezolvăm gravele probleme care ne ameninţă supravieţuirea, pentru a putea ajunge la consensul marilor civilizaţii galactice. Această înregistrare reprezintă speranţa noastră, hotărârea şi bunele noastre intenţii, proiectate într-un Univers fără margini.”

iulie 2005

POSTFATĂ

S-ar putea ca unii cititori să nu fie de acord cu enunţările şi ampla suită de reconsiderări analitice propuse în această carte în raport cu ipotezele explicative întreţinute de diferite publicaţii şi de diferiţi autori, mult mai atraşi de captivantul straniilor evenimente „regizate” admirabil de „prezenţa OZN”. Dar **această carte nu doreşte să convingă, ci invită la o documentare cât mai extinsă şi la analize cât mai realiste.**

Nimeni nu a progresat cantonându-se în elemente informaţionale şi în concepţii pe care le-a considerat la un moment dat ca definitive. Numai extinzând cazuistica bine verificată şi comparând-o analitic, în mod obiectiv şi fără idei preconcepute, ne putem apropia de realităţile fundamentale care se află la baza manifestărilor atât de stranii pentru actuala noastră cunoaştere.

În fond, a venit timpul nu numai să ne apropiem de ele, ci chiar să le cunoaştem…

Voluminosul documentar faptic, fotografic şi analitic acumulat în ultimele decenii privitor la tulburătoarea **„prezenţă OZN”** în spaţiul terestru a fost considerată încă din anul 1967, de către savantul american dr. James McDonald (profesor la Universitatea statului Arizona), ca fiind **„cea *mai mare problemă ştiinţifică a timpurilor noastre”!***

Au trecut aproape patru decenii de-atunci şi, totuşi, această definire este la fel de **valabilă şi astăzi** şi, chiar mai mult, **importanţa sa fundamentală s-a amplificat mereu**. Toţi aceia care s-au interesat în mod sincer de straniile aspecte implicate în uimitoarele şi mereu neînţelesele manifestări ale acestei „prezenţe străine” au realizat treptat un fapt: **întreaga „fenomenologie a OZN” ascunde „ceva” esenţial.** Or, acest „ceva”,

depăşind tot ceea ce ştiinţa şi tehnologia modernă a realizat atât de spectaculos, se constituie într-o **„chemare” adresată întregii Omeniri pentru un progres cognitiv şi creativ mult mai amplu,** atât în orizontul existenţei materiale, cât şi – în special – al evoluţiei spirituale.

Depinde de fiecare din noi în parte în ce măsură vom „deschide fereastra” către aceste orizonturi, despre care ni se arată cu discretă înţelepciune, dar şi cu superioritatea cunoaşterii, că acesta este **sensul existenţei noastre.**

Fig.1. Pompierul englez J. Templeton nu a văzut ciudatul „astronaut” care stătea în aer, îndărătul fetiţei. Era un „extraterestru” sau o fiinţă a unei „lumi invizibile” terestre (24 mai 1965)?

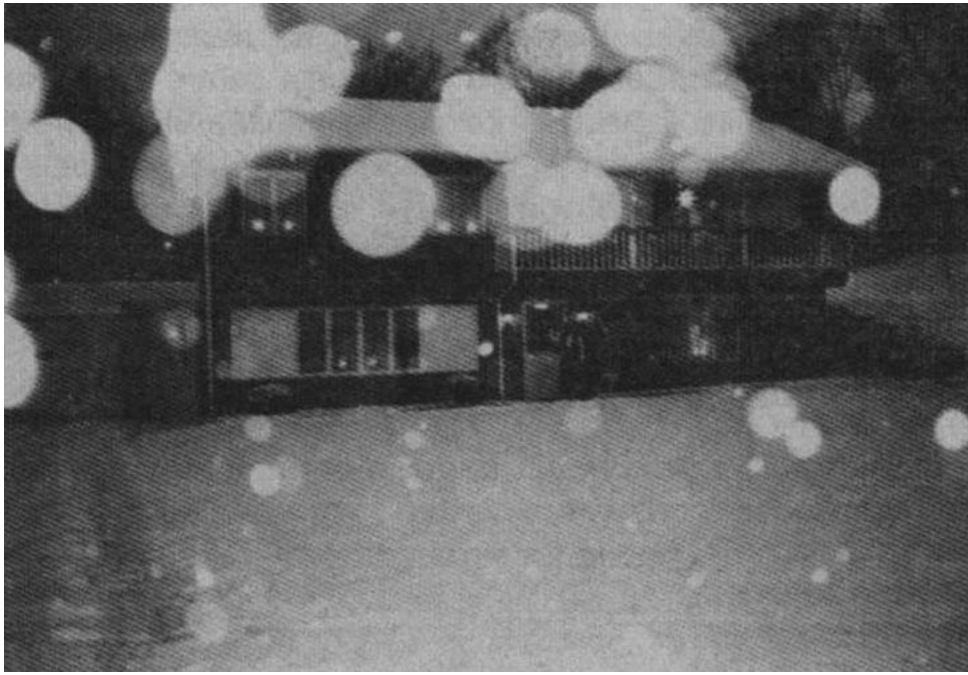

Fig.2. Majoritatea fiinţelor inteligente invizibile din mediul nostru apropiat au corpuri „globulare” din materii superfine radiante. Ele devin însă fotografiabile numai atunci când „vor” acest lucru (Millesburg – SUA; 21.01.2001; foto: S. Târniceriu).

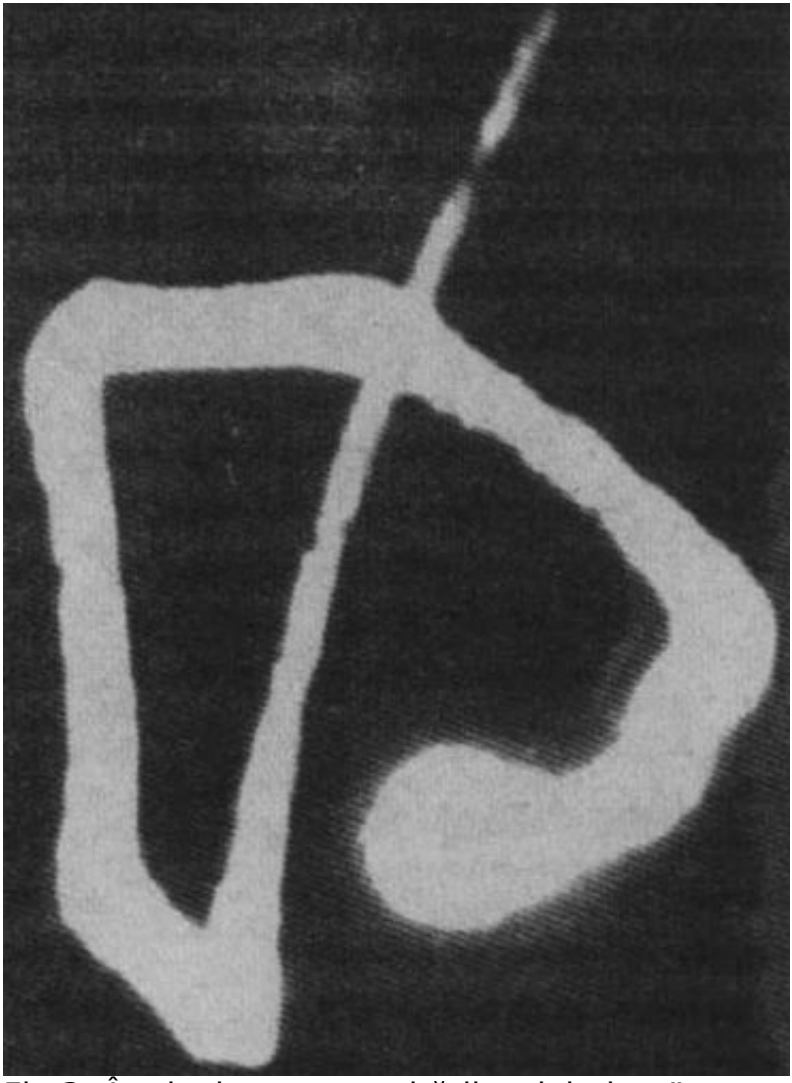

Fig.3. În deplasare, „entităţile globulare” – care radiază pulsator în invizibil – îşi modifică volumul propriului corp cu uşurinţă (Genova-Pra – Italia; 04.05.1979; foto: GRCU-Genova).

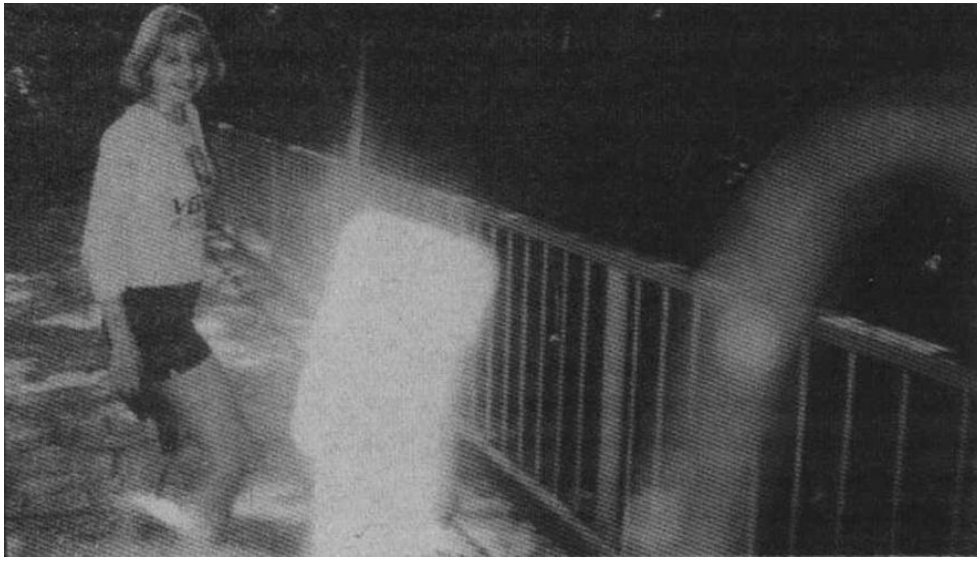

Fig.4. Când intervin cu „scop protector”, entităţile globulare radiante îşi modelează subit corpul într-un volum paralelipipedic, la fel de invizibil! Înregistrări similare s-au obţinut şi la Sinaia, cât şi în mun. Iaşi (zona Kaliningrad; vara 2000; colecţia A. Binder).

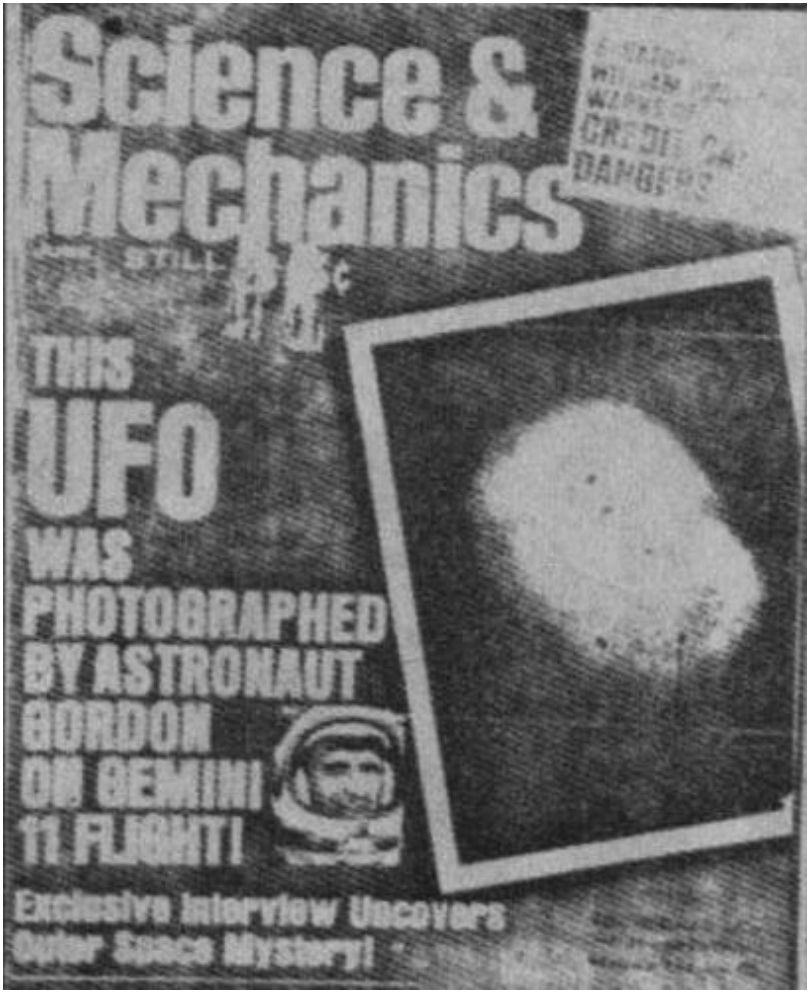

Fig.5. Aflaţi în spaţiu, astronauţii americani şi cei ruşi au văzut şi filmat mereu, stranii „entităţi radiante”. Unele dintre acestea i-au şi însoţit pe diferite porţiuni ale traseelor şi chiar şi în spaţiul selenar (foto din nava „Gemini 11”\ 13.09.1966)!

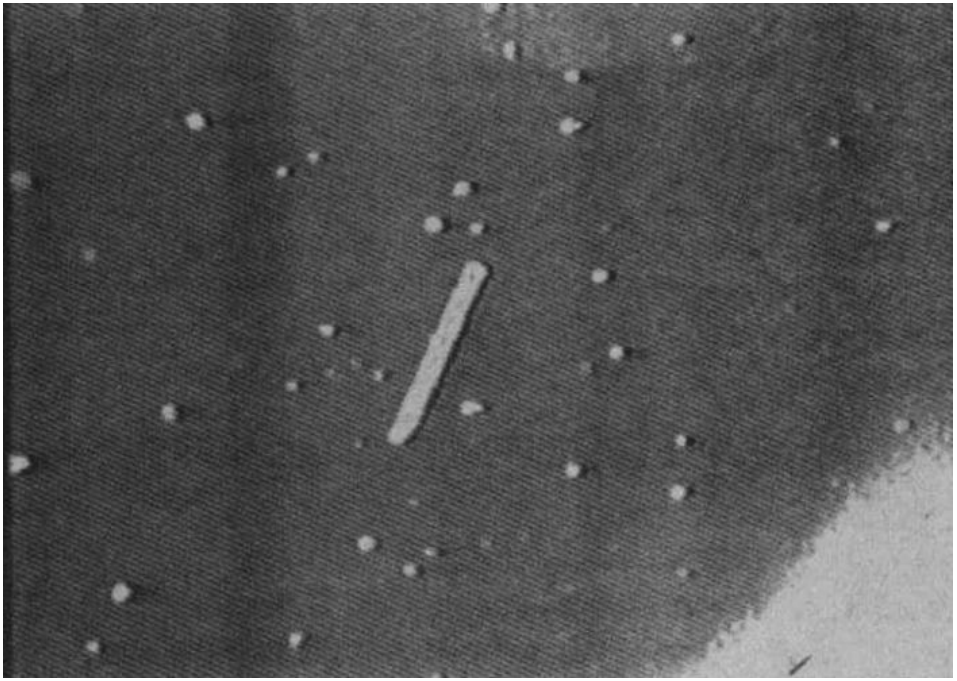

Fig.6. Filmarea în ultraviolet a lansării satelitului STS 75 din naveta spaţială „Columbia”a oferit fantasticul: în acea zonă a spaţiului, la cca. 550 km înălţime, se deplasau, nevăzute de echipaj, numeroase „entităţi globulare” imense (diametre de sute de metri). Acestea pulsau ca şi „suratele” lor mai mici, din mediul atmosferic (februarie 1996).

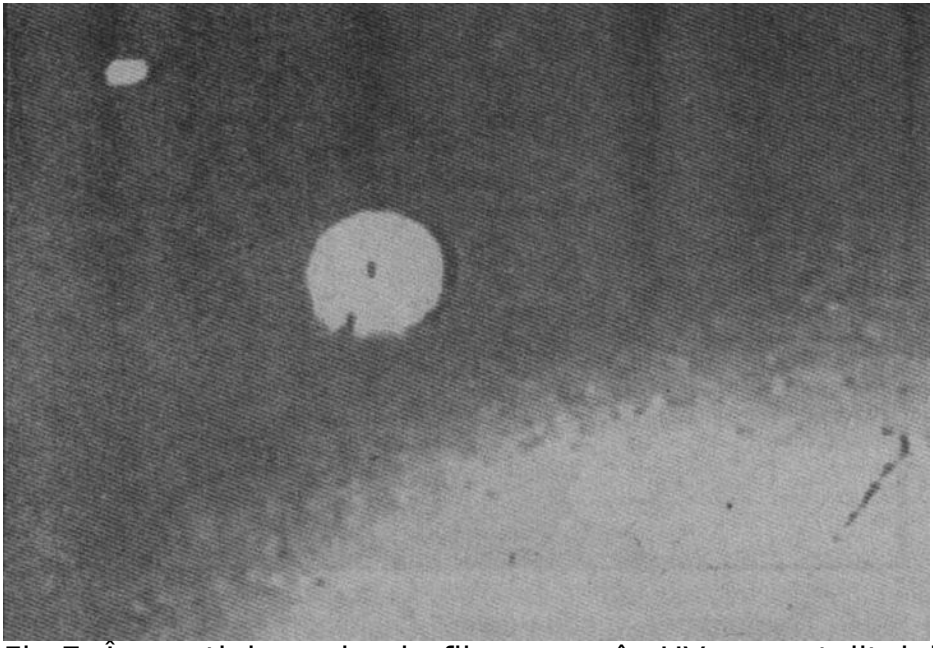

Fig.7. În spaţiul cuprins la filmarea – în UV – a satelitului STS 75 şi a lungului cablu colector (12 mile), au fost înregistrate şi imense „Obiecte Zburătoare Neidentificate” nevăzute de astronauţi. Nu se pot şti însă distanţele (în profunzime) la care se deplasau acestea.

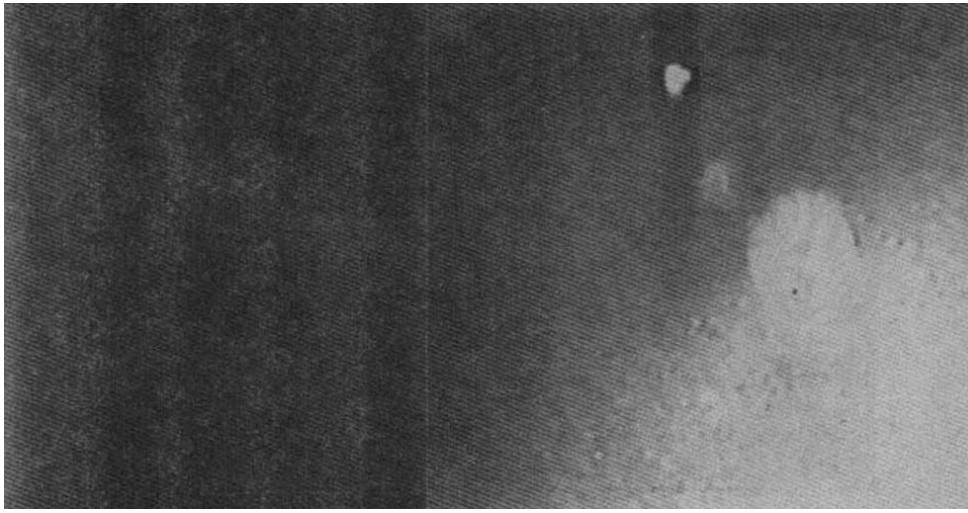

Fig.8. Comenzi dirijate din gigantele OZN invizibile surprinse de filmarea în UV sau poate câmpul lor energetic au afectat, în mod ciudat, instalaţiile satelitului STS 75!

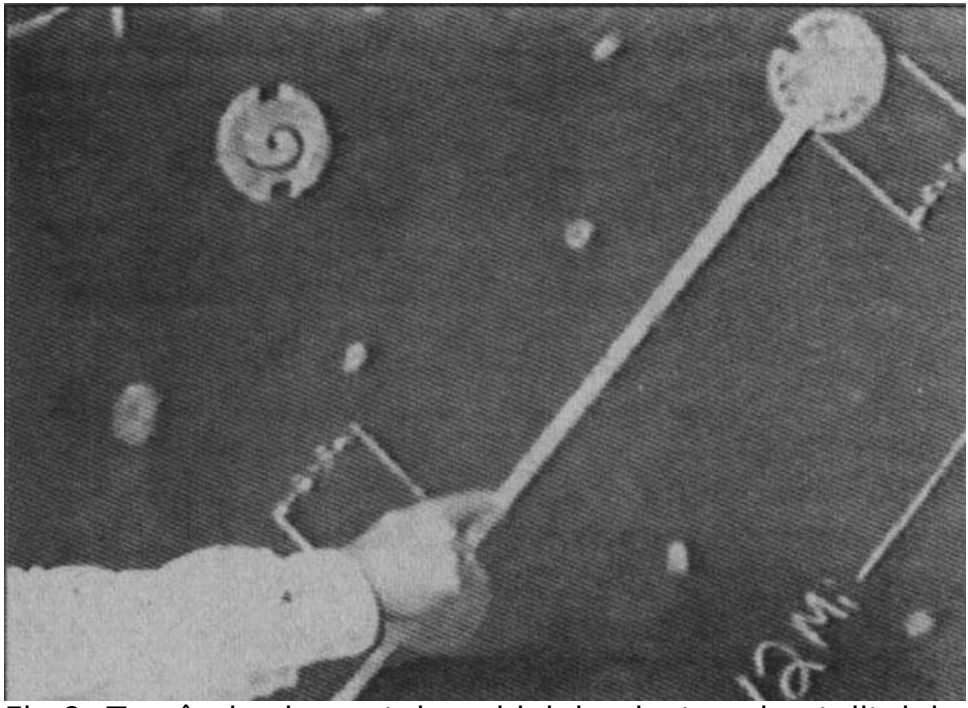

Fig.9. Trecând prin spatele cablului colector al satelitului STS 75, imenselor OZN invizibile – cu ciudate detalii „constructive” – li s-au putut determina diametrele minime: 3 – 5 kilometri!!

Fig.10. Un talentat gravor medieval „ştia” că într-un „al doilea cer” există „roţi gigante”, cât şi imense „discuri radiante” având reborduri! Cum a putut să afle o atare realitate fantastică?

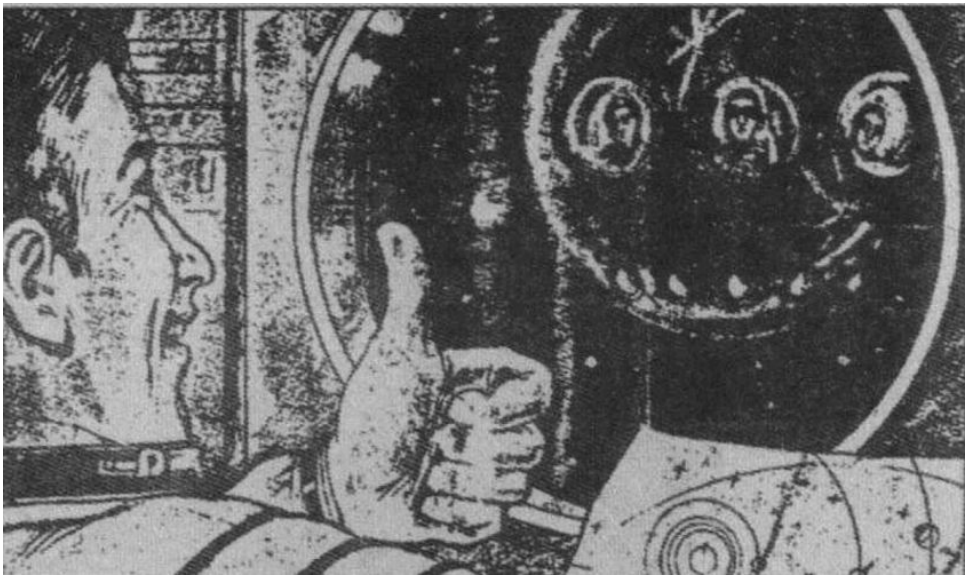

Fig.11. Redarea unei scene uimitoare din 15.05.1981: comunicarea prin semne între un cosmonaut rus de la bordul staţiei spaţiale *„Saliut 6”* şi astronauţi străini” care apoi au ieşit în spaţiu fără căşti şi costume etanşe (FSR – vol.43, no.4/1998)!

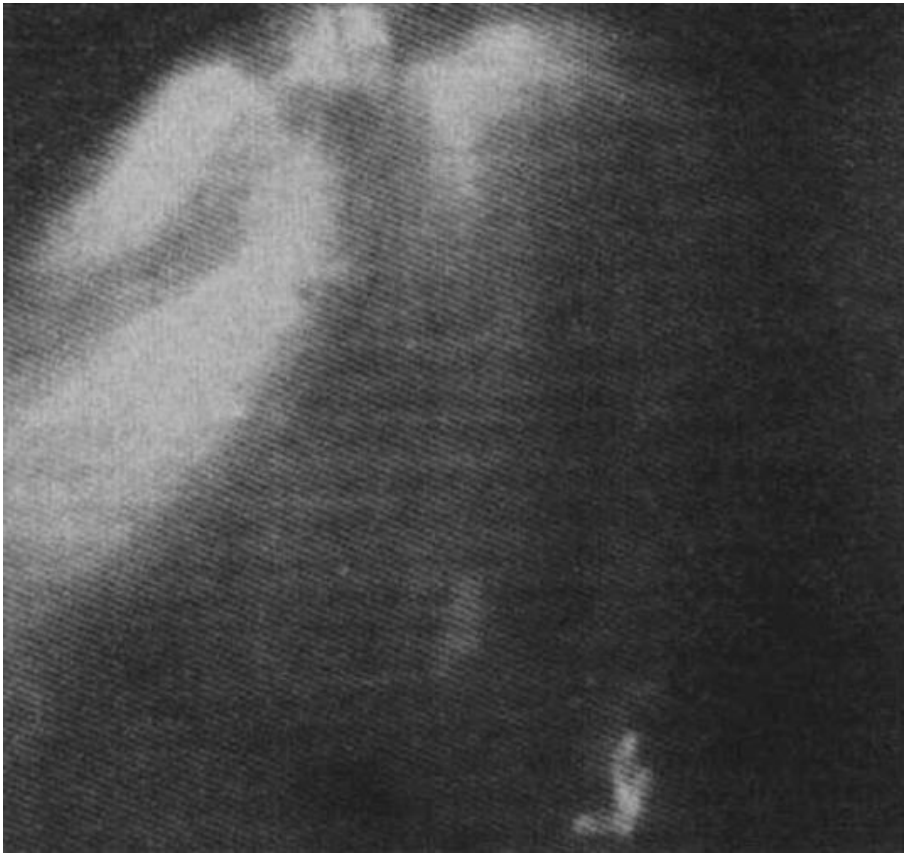

Fig.12. Un document extraordinar din anul 1985: după „invadarea” staţiei spaţiale *„Saliut* 7” de un nor portocaliu, cosmonauţii ruşi au filmat apariţia unor mari „îngeri” luminoşi, care le-au zâmbit cu prietenie! Îndepărtându-se, aceştia au devenit subit mari entităţi „globulare” (imaginile din film au fost redate în magazinul „NLO”, nr.9/1998).

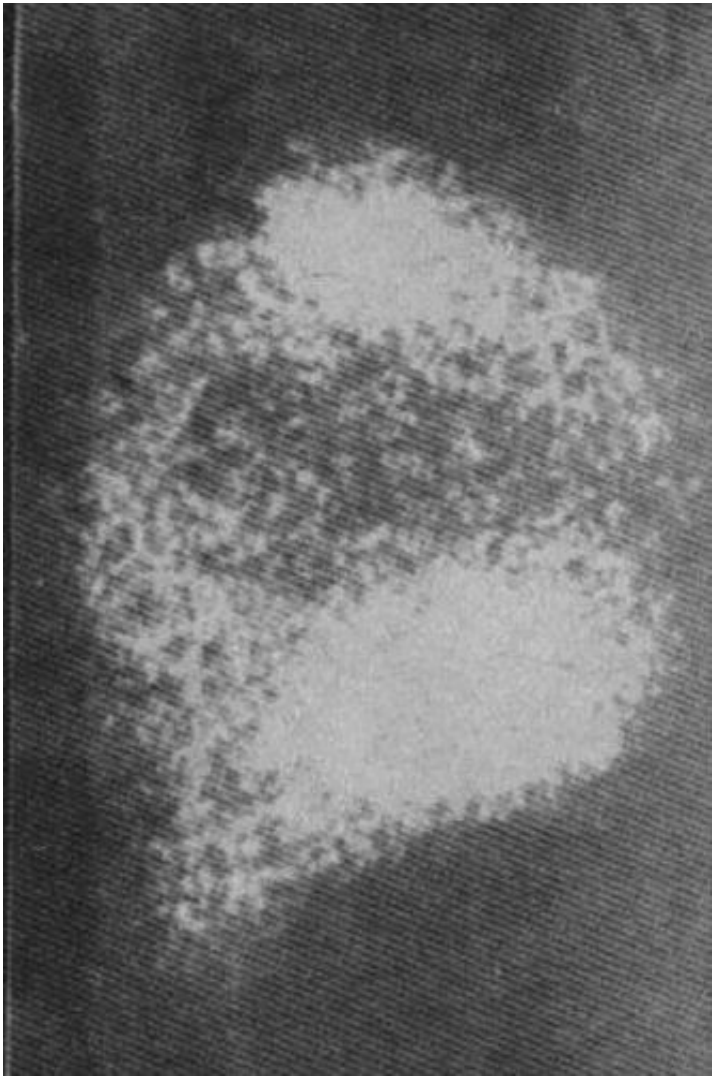

Fig.13. Marele „balon” ce a staţionat ore în şir la înălţimea de 23 km, la vest de municipiul Iaşi, în 28.09.1078, nu a fost un OZN! Mărirea la microscop a clişeelor a demonstrat că în interior se aflau două entităţi intens radiante, care îşi tot modificau poziţia şi forma (foto: prof. dr. E. Ungureanu).

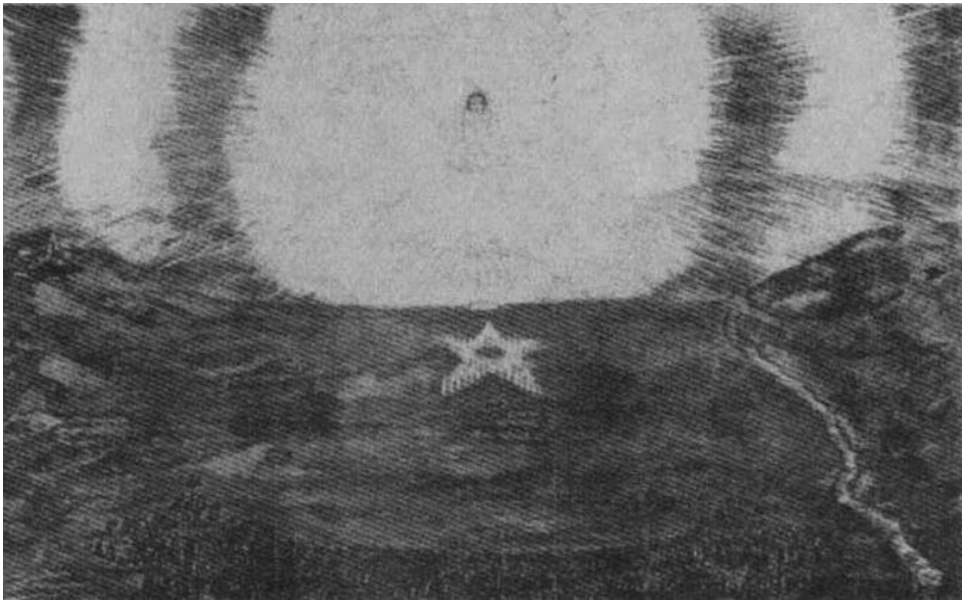

Fig.14. Corpul auric al entităţilor spirituale foarte evoluate se poate extinde pe diametre de kilometri! La o atare apariţie-gigant a asistat şi preotul-iniţiat C.W. Leadbeater în cursul sărbătorii Wesak (Tibet), când zona a fost iluminată de entitatea superioară care s-a întrupat în cel ce a fost Buddha.

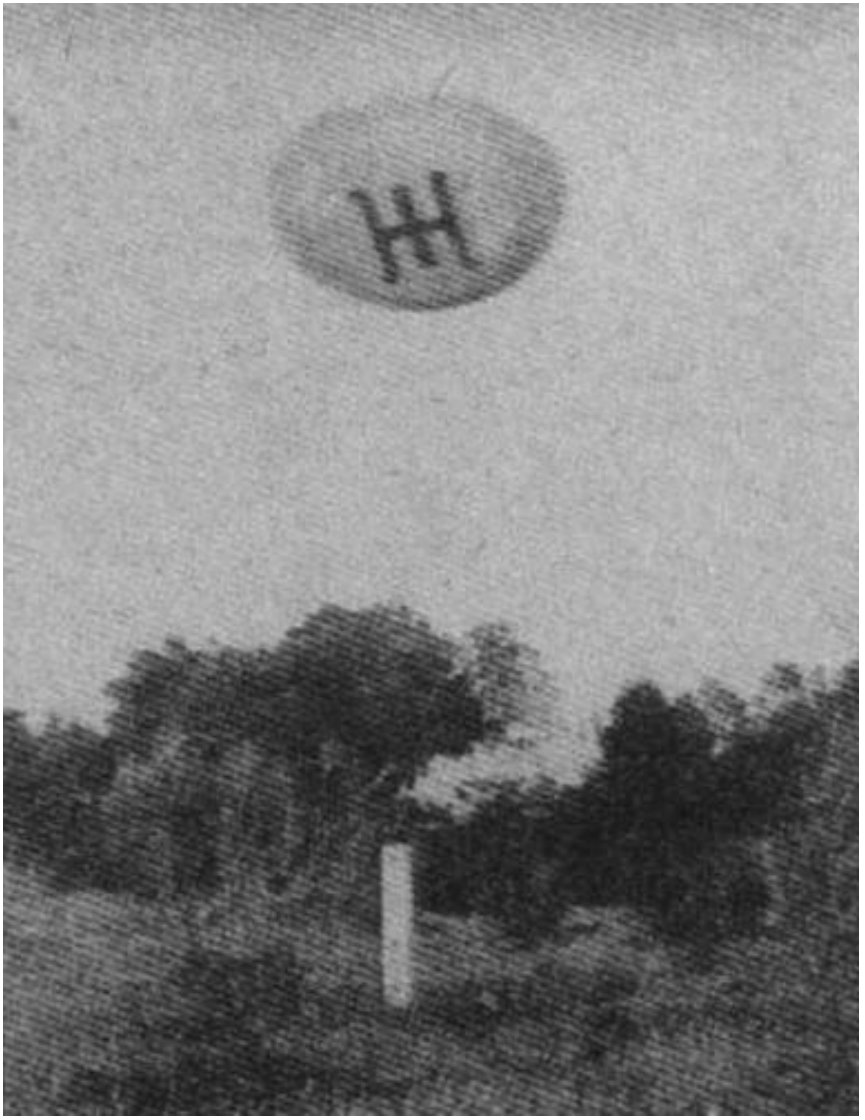

Fig.15. Mesajele „extratereştrilor din UMMO” – redactate de un grup neştiut de oameni de ştiinţă – au fost susţinute un timp şi de fotografiile spaniole de la San José de Valderas, din 01.06.1967. Ulterior s-a demonstrat că imaginile au fost trucate.

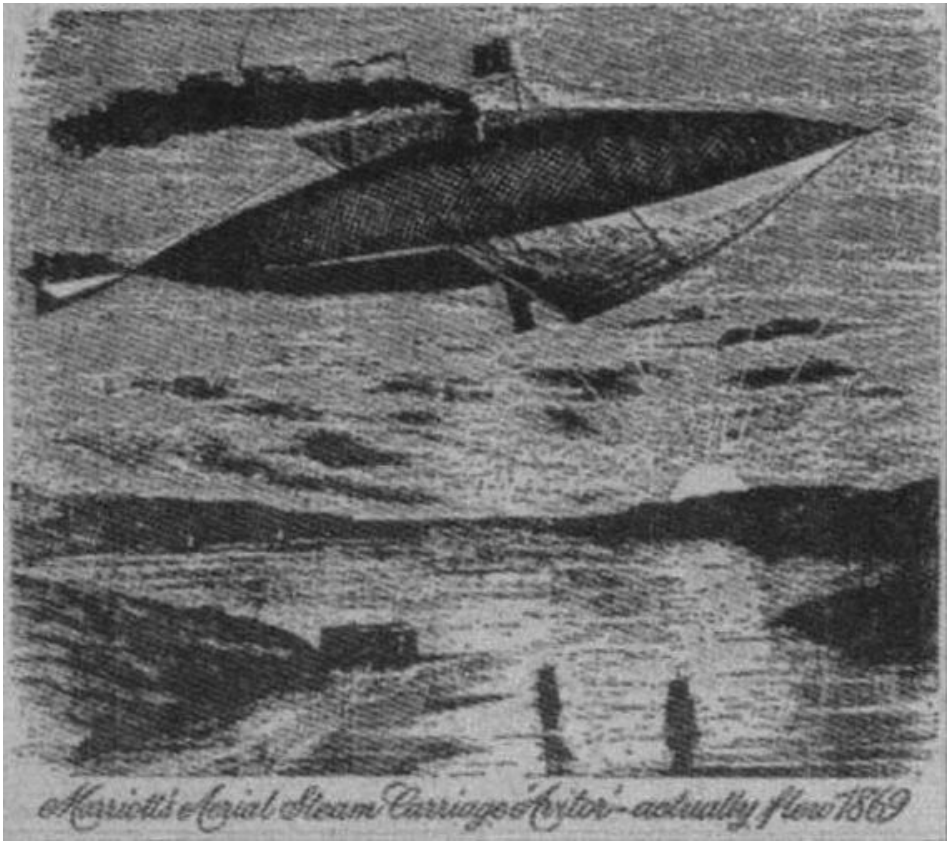

Fig.16. OZN apăreau pe cer şi pe sol încă din Antichitate, ca nişte „care zburătoare” sau „bărci solare”. Formele lor „demonstrative” au evoluat de-a lungul mileniilor, sugerând mereu posibila creare a unor „aparate de zbor”. După „corăbiile aeriene” din Evul Mediu, în sec. XIX apăreau ca „vapoare zburătoare”.

Fig.17. Ca demonstrare a realităţii straniei „regizări” oferite prin martorul St. Michalak (20.05.1967), fiinţele nevăzute l-au „însemnat” pe acesta prin ciudate arsuri circulare.

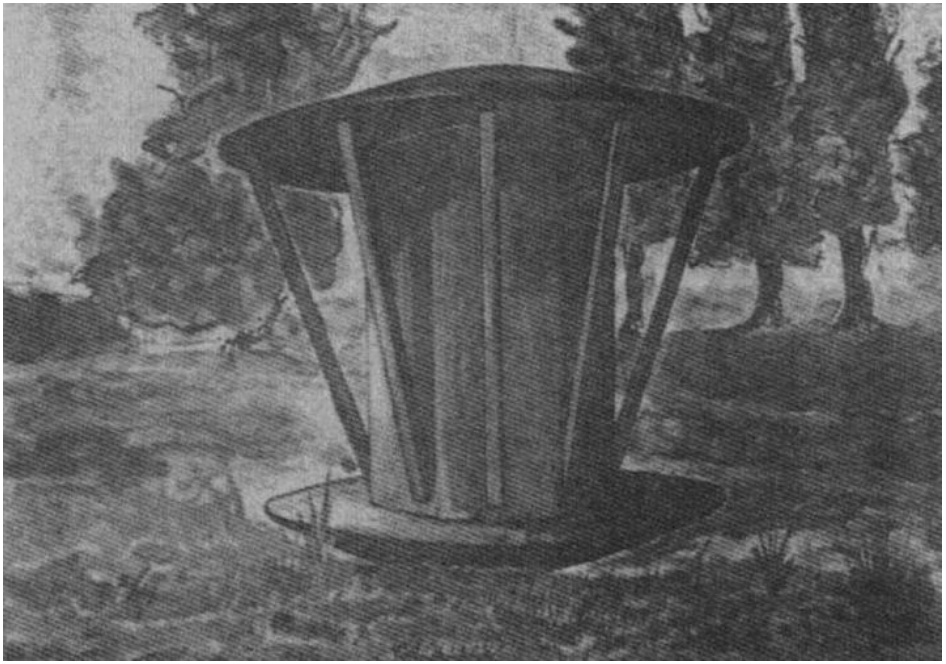

Fig.18. Orientarea investigatorilor către o „origine mai apropiată a OZN” s-a făcut prin elemente ridicole incluse în variatele „regizări” oferite pământenilor. Imaginea acestui OZN „improvizat”, ce i-a fost indusă în memoria lui da Silva (în 03.05.1969) la Bebeduro, nu putea fi în nici un caz o „navă cosmică”!

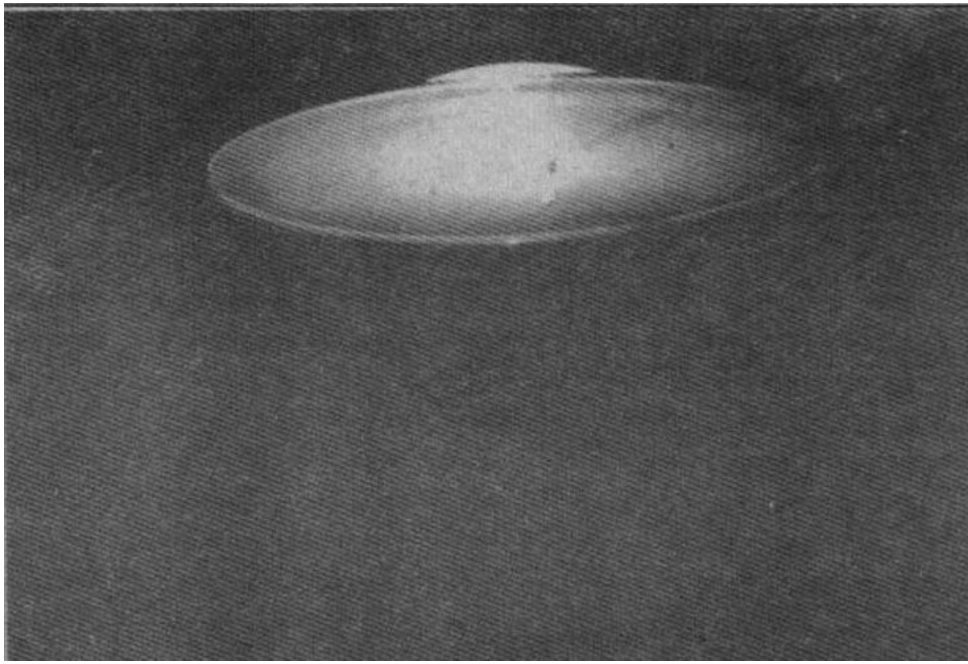

Fig.19. Directorul ing. R. Petcu nu a văzut prezenţa apropiată a acestui „frumos” OZN! „Obiectul” invizibil demonstra în fapt o „construire improvizată netehnică” (a suporţilor şi a „capacului”), precum şi o iluminare ilogică (Budapesta; 23.02.1995).

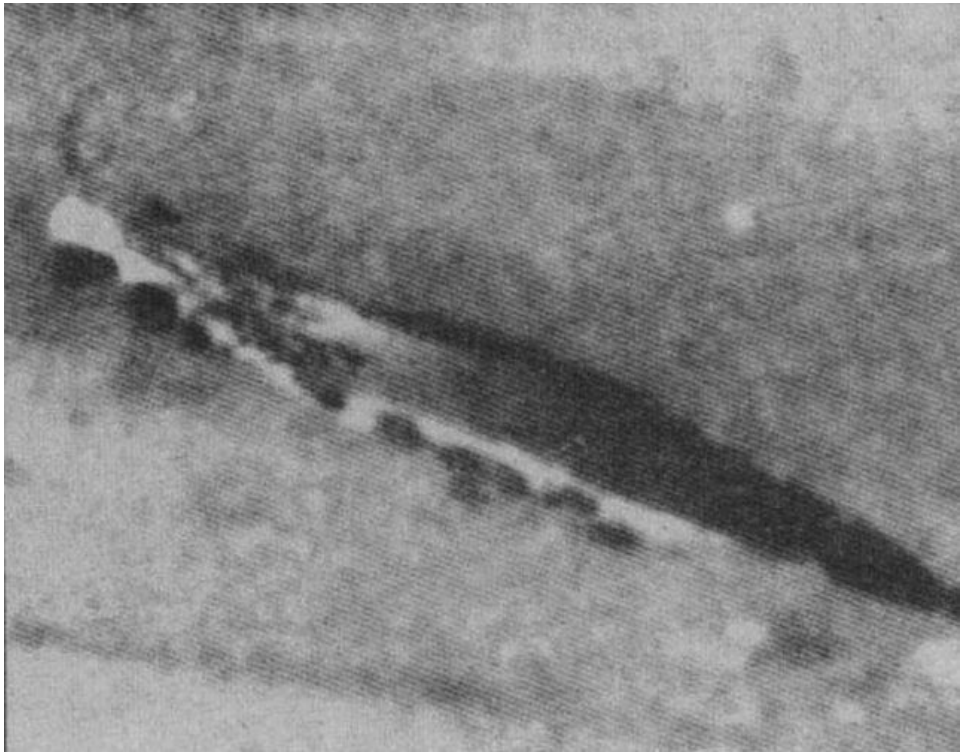

Fig.20. Diferite fotografii documentare au înregistrat prezenţe nevăzute ale unor OZN total aplatizate, care, evident, nu aveau un „conţinut tehnic”. Astfel de „obiecte” par să fi fost experimente cu rol „didactic” (zona Edwards – SUA; vara 1954).

Fig.21. Aselenizarea în zona Fra Mauro a modulului „Antares” al misiunii „Apollo 14” a fost aleasă anume în apropierea unei mari stânci sculptate cu „chip de om”!

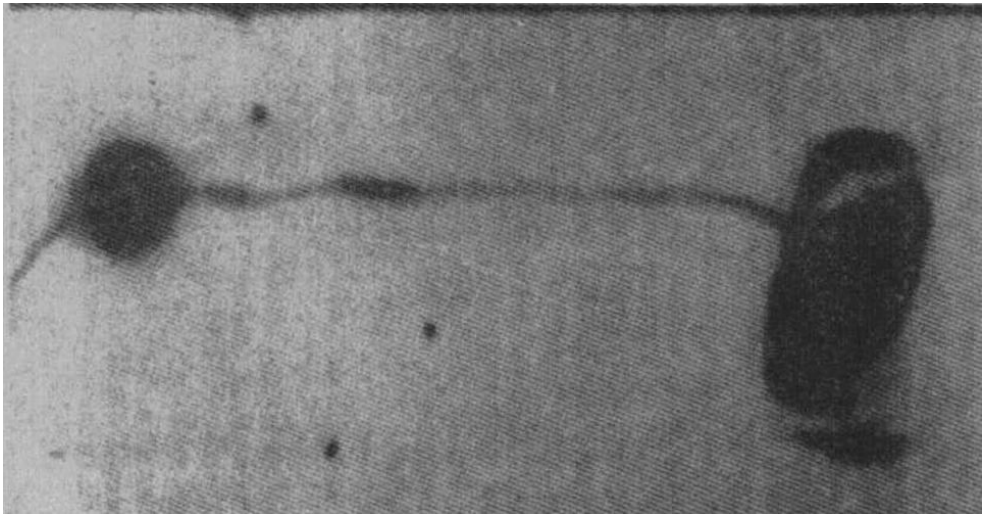

Fig.22. Uimitor „pod” din stele ca legătură între două galaxii, separate însă de o distanţă imensă (imagine în negativ, pentru contrast).

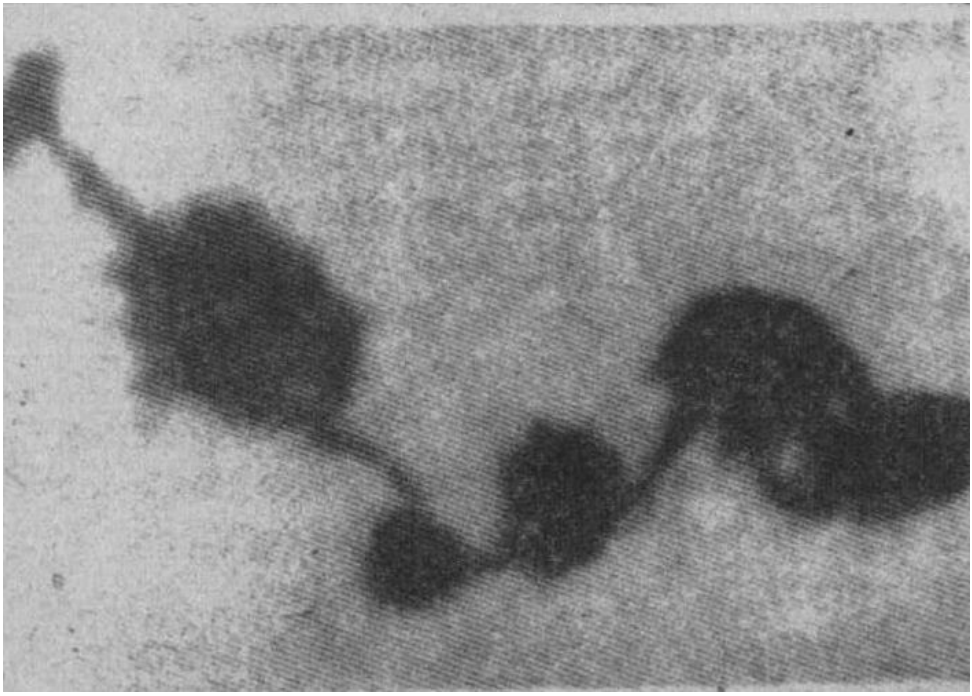

Fig.23. Impresionante comunicări directe prin „cordoane de stele” între galaxia VV-165 şi alte galaxii vecine. Unele „poduri” s-au curbat, datorită vitezelor diferite de rotire (imagine în negativ).

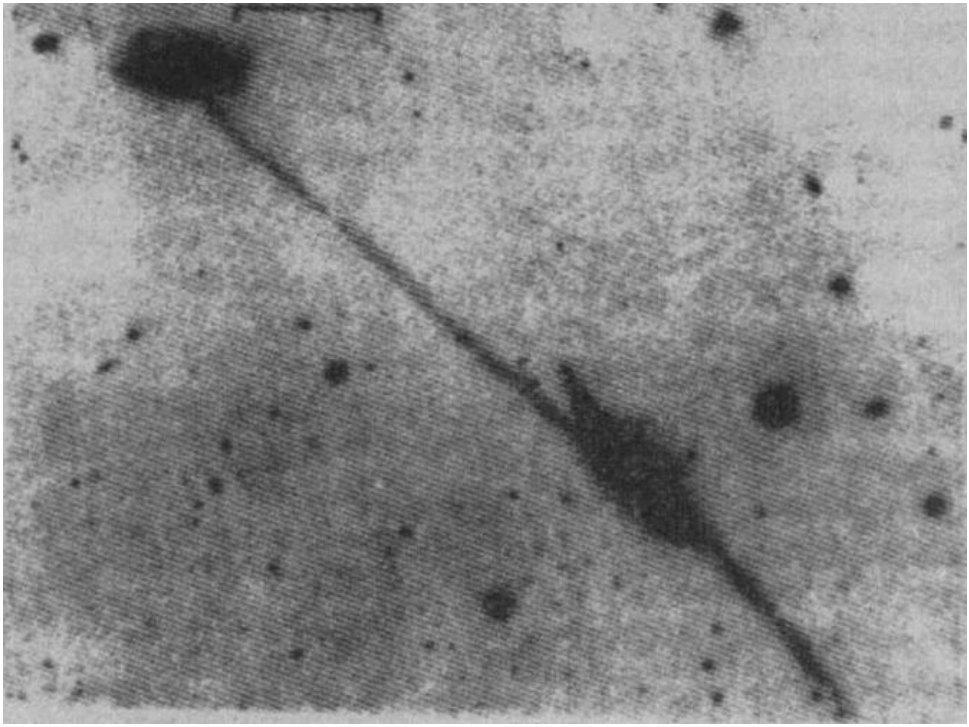

Fig.24. O reuşită „astro-inginerească cosmică”: „pod” de stele în perfectă linie dreaptă, cu o lungime imensă. Acesta presupune şi o sincronizare a rotirii ambelor galaxii (imagine în negativ)!